

การพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการช้บร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์
การเรียนรู้ให้ได้ก้วยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

นางสาววิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-53-1875-2

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A DEVELOPMENT OF PRESCHOOL TEACHERS' SINGING ABILITY ENHANCEMENT
PROGRAM WITH REGARD TO PRESCHOOLERS' LEARNING EXPERIENCE
PROVISION BY APPLYING KODALY APPROACH

Miss Wimonrat Wimonrattankul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Early Childhood Education
Department of Curriculum, Instruction, and Educational Technology
Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-53-1875-2

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางซ้ำร้องของครูปฐมวัย
ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้
แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

โดย นางสาววิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

สาขาวิชา การศึกษาปฐมวัย

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ตันติวงศ์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน อ่อนน่วม)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ตันติวงศ์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.อรชชา ตูลานันท์)

วิมลรัตน์ วิมลรัตน์กุล : การพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของ
ครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิด
ทางดนตรีของโคดาย. (A DEVELOPMENT OF PRESCHOOL TEACHERS' SINGING
ABILITY ENHANCEMENT PROGRAM WITH REGARD TO PRESCHOOLERS'
LEARNING EXPERIENCE PROVISION BY APPLYING KODALY APPROACH)
อ.ที่ปรึกษา : ผศ.ดร.บุษบง ต้นตึงศ์, 240 หน้า ISBN 974 -53 -1875 -2

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของ
ครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรี
ของโคดาย

ตัวอย่างประชากร ได้แก่ กลุ่มทดลองเป็นครูชั้นเตรียมอนุบาลและชั้นอนุบาลปีที่ 1-3
โรงเรียนวรรณสว่างจิต สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจังหวัด
กรุงเทพมหานคร จำนวน 14 คน กลุ่มควบคุมเป็นครูชั้นเตรียมอนุบาลและชั้นอนุบาลปีที่ 1-3
โรงเรียนทอรัท สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจังหวัด
สมุทรปราการ จำนวน 14 คน สอบปฏิบัติการขับร้องก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการขับร้อง
ของครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการวิจัย

ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาล
ในด้านการควบคุมลม ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ด้านใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และ
ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองที่ระดับ
ความมีนัยสำคัญ .05

ลักษณะของโปรแกรมแบ่งเป็น 2 ส่วน คือการฝึกปฏิบัติในห้องฝึกซ้อมและในชั้นเรียน
ประกอบด้วย 10 กิจกรรม เครื่องดนตรีที่ใช้ในห้องฝึกปฏิบัติได้แก่ ส้อมเสียง เปียโน ระบายสี
ขลุ่ย และเครื่องเคาะจังหวะ

ภาควิชา.....หลักสูตร.....การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา.....ลายมือชื่อ.....
สาขาวิชา.....การศึกษาปฐมวัย.....ลายมืออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา.....2547.....

##4583780027 : MAJOR EARLY CHILDHOOD EDUCATION

KEY WORD SINGING / LEARNING EXPERIENCE PROVISION / KODALY / TEACHER /
WIMONRAT WIMONRATTANAKUL : A DEVELOPMENT OF PRESCHOOL
TEACHERS' SINGING ABILITY ENHANCEMENT PROGRAM WITH
REGARD TO PRESCHOOLERS' LEARNING EXPERIENCE PROVISION
BY APPLYING KODALY APPROACH. THESIS ADVISOR :

ASST.PROF.BOOSBONG TANTIWONG, Ed.D.240 pp. ISBN 974 -53-1875-2

The purpose of the study was to develop preschool teachers' singing ability enhancement program with regard to preschoolers' learning experience provision by applying Kodaly approach.

The experimental group was 14 preschool teachers from Wanswangchit School. The control group was 14 preschool teachers form Taurak School. A singing ability test was done before and after the program field test. Data were analyzed by using mean, Standard deviation and t-test to compare singing ability between teachers in the experimental group and the control group.

The research findings were as follows:

After the field test, the ability of singing breath, pitch, tone quality and mood of the experimental group were significantly higher than those of the control group at .05 level.

The program covered practices both in music and singing workshop and classrooms. There were 10 activities. The musical instruments were basically class tuning fork, piano, xylophone, recorder and percussion instruments.

Department Curriculum, instruction.....Student's signature.....

.....and Educational Technology

Field of study Early childhood Education Advisor's signature.....

Academic year.....2004.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงได้ ด้วยความกรุณาและช่วยเหลืออย่างดีตลอดระยะเวลาทำวิจัย จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ตันติวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านผู้ทรงคุณวุฒิ อาจารย์ ดร.วัฒนา มัคคสมัน และอาจารย์เด่นเดือน เขาวนัฒนา ที่ให้ข้อคิดและคำแนะนำที่ดี ขอขอบคุณคุณอรุยา ไหมวิจิตร ผู้ทรงคุณวุฒิที่ช่วยเหลือสนับสนุน และตลอดจนให้คำแนะนำที่ดีโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน อ่อนน้อม ประธานกรรมการ สอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ณรุทธ์ สุทธจิตต์ และอาจารย์ ดร.อรชา ตูลานันท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้ตรวจสอบและให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ คณะครู โรงเรียนวรรัตนสว่างจิต และผู้อำนวยการ คณะครู โรงเรียนทอรัทที่ช่วยให้การสนับสนุนและสะดวกเวลาอันมีค่ามาเป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้ ขอขอบคุณ อาจารย์นิลวรรณ อึ้งอัมพร สำหรับสื่อและอุปกรณ์ดนตรี ขอขอบคุณคุณชาลินี สุริยนเปล่งแสง คุณอนุพันธ์ พุกฤษ์พันธ์ขจี คุณวิชญ์ชัย ภาคีธง และเพื่อนๆ ที่ไม่ได้เอ่ยนามไว้ ณ ที่นี้ที่ได้ช่วยเหลือให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วง

ขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้ทุนอุดหนุนการวิจัย สำหรับวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ท้ายสุดขอกราบขอบพระคุณพ่อที่ให้กำลังใจเสมอมา แม้ไม่ได้พบกันอย่างเป็นทางการ และแม่ผู้ที่ให้กำลังใจเปี่ยมล้นเสมอมาในทุกๆ เรื่อง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฎ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์.....	5
สมมุติฐานการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	6
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	7
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
วิธีดำเนินการวิจัย.....	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทย.....	12
ความสำคัญของการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย.....	12
วัฒนธรรมทางดนตรีของไทยกับประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย.....	17
ดนตรีและการขับร้อง.....	22
ดนตรีกับการพัฒนามนุษย์.....	22

	หน้า
บทที่	
2	คุณค่าของคนตรีและการขับร้อง.....29
	การคัดเลือกเพลงและดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย.....49
	แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย.....54
	แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาครู.....60
	ปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาครู.....60
	แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาครู.....64
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....67
	ขั้นที่ 1 การเตรียมการ.....69
	ขั้นที่ 2 การสร้างโปรแกรมฯ.....69
	ขั้นที่ 3 การทดลองโปรแกรมฯ.....88
	ขั้นที่ 4 การปรับปรุงโปรแกรมฯ.....93
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....95
	ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติเกี่ยวกับผลการทดลองใช้โปรแกรมฯ.....96
	ตอนที่ 2 รายงานข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับผลการทดลองใช้โปรแกรมฯ.....110
	ตอนที่ 3 การปรับปรุงโปรแกรมฯ.....126
	ตอนที่ 4 การนำเสนอโปรแกรมฯฉบับสมบูรณ์.....128
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....135
	สรุปผลการวิจัย.....137
	อภิปรายผลการวิจัย.....137
	ข้อสังเกตจากงานวิจัย.....143
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย.....144
	ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้.....145

บทที่

รายการอ้างอิง.....	146
ภาคผนวก.....	153
ภาคผนวก ก รายงานผู้ทรงคุณวุฒิ.....	154
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	155
ภาคผนวก ค ข้อมูลเชิงสถิติที่ได้จากการทดลองใช้โปรแกรมฯ..	205
ภาคผนวก ง ตัวอย่างแผนการสอน.....	214
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	240

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ลักษณะเสียงและตำแหน่งของเสียง.....	38
2	ความสัมพันธ์ของระดับเสียงสระและต่อมไร้ท่อสำหรับการฝึกเสียง.....	38
3	แผนการสอนขับร้องตามวัตถุประสงค์ของโปรแกรมฯ.....	77
4	ข้อมูลจากการตรวจสอบโปรแกรมฯ.....	78
5	กรอบความคิดในการสร้างโปรแกรมฯ.....	81
6	ลักษณะแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวีย์.....	82
7	สรุปข้อมูลการตรวจสอบแบบวัดความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวีย์.....	87
8	กรอบความคิดในการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูในการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ..	88
9	เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้าน การควบคุมลมก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	97
10	เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องด้าน การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม..	97
11	เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องด้าน การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	98
12	เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องด้านการ ถ่ายทอดทางอารมณ์ตามบทเพลงก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม..	98
13	เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องด้าน การควบคุมลมหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	99
14	เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องด้าน การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม....	99
15	เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องด้าน การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	100
16	เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องด้านการ ถ่ายทอดทางอารมณ์ตามบทเพลงหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม..	100
17	ความรู้สึกที่มีต่อโปรแกรมฯ.....	101
18	ความสำคัญของการขับร้องของครูต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็ก.....	102

ตารางที่	หน้า
19	ความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการควบคุม.....102
20	ความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง.....102
21	ความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ.....103
22	ความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง.....103
23	การประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย.....103
24	สุนทรียภาพทางการขับร้อง.....104
25	ความเหมาะสมของเนื้อหา.....104
26	ความเหมาะสมของกิจกรรมเชื่อมโยงระหว่างศิลปะดนตรีและการเคลื่อนไหว.....104
27	ความเหมาะสมของกิจกรรมการฝึกการหายใจ การควบคุมลม.....105
28	ความเหมาะสมของกิจกรรมการฝึกการออกเสียง.....105
29	ความเหมาะสมของกิจกรรมการฝึกจังหวะ.....105
30	ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกการร้องเสียงสูง ต่ำ.....106
31	ความเหมาะสมของกิจกรรมเล่นนิ้วมือ.....106
32	ความเหมาะสมของกิจกรรมการร้องเพลงวง การร้องประสานเสียง.....106
33	ความเหมาะสมของกิจกรรมเล่นนิทาน ฝึกแต่งนิทาน.....107
34	ความเหมาะสมของกิจกรรมการแต่งเพลงสำหรับเด็ก.....107
35	ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม.....107
36	ความเหมาะสมของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกและครู.....108
37	ความเหมาะสมของบรรยากาศ.....108
38	ความเหมาะสมของเวลา.....108
39	ประโยชน์ของการเข้าร่วมโปรแกรมฯ.....109
40	ข้อเสนอแนะอื่นๆ.....109
41	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูกลุ่มทดลอง.....110
42	ผลการปรับปรุงโปรแกรมฯ.....127
43	ลำดับการสอบปฏิบัติและการใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล.....159
44	ลำดับการใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล.....171

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1	กระบวนการการได้ยีนทางร่างกายและทางจิต.....23
2	ระดับเสียงร้องของผู้หญิง.....41
3	ระดับเสียงร้องของผู้ชาย.....41
4	ขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาโปรแกรมฯ.....68
5	กรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมฯ.....70
6	หลักในการคัดเลือกเพลงสำหรับใช้ในโปรแกรมฯ.....80
7	เกณฑ์การนับและให้คะแนน.....83
8	เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวีย์.....86
9	ขั้นตอนการปรับปรุงโปรแกรมฯ.....94
10	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 1.....210
11	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 2.....210
12	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 3.....210
13	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 4.....210
14	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 5.....211
15	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 6.....211
16	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 7.....211
17	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 8.....211
18	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 9.....212
19	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 10.....212
20	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 11.....212
21	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 12.....212
22	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 13.....213
23	คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 14.....213

สารบัญรูปรภาพ

รูปภาพที่		หน้า
1	ขั้นตอนและวิธีฝึกการขับร้องของพอล เมสัน.....	45
2	สัญญาณมือของโคดาเย.....	59
3	สัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาเย.....	59
4	ผลงานภาพสีน้ำของครูตามความรู้สึกของครู.....	112
5	รูปแบบจังหวะที่ครูกลุ่มที่ 1 ใช้ก่อนแต่งเนื้อคำกลอน.....	115
6	รูปแบบจังหวะที่ครูกลุ่มที่ 3 ใช้ก่อนแต่งเนื้อคำกลอน.....	116
7	เนื้อเพลง Now Nature Hangs Her Mantle	119

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

คำแล้ว

ทำนอง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ฯ
คำร้อง ท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา

วันคล้อยมา	คำแล้วแก้วตาสุริยาเรืองอรอน
นอนเสียนอน	จงอย่าอวรณ์นอนเกิดนระดวงตา
ฟังเสียงเพลง	แว่วดังวังเวงเสียงครวญเครงนภา
จันทร์ฉายมา	พรางพรายดาราดูงามฟ้าเพลินใจ
ไซคนำหนูนบุญสงมา	งามหนักหนาพักตร์อำไพ
ประนมกรขอพรชัย	รัตนตรัยปวงเทวีญ
ดลบันดาล	แต่ความชื่นบานแสนสำราญนิรันดร์
อยู่ด้วยกัน	เป็นมิ่งขวัญอย่าห่างร้างแรมไกล
สุดรักเอ๋ย	ตื่นได้เชยชมดวงใจ

บทเพลงพระราชนิพนธ์ "คำแล้ว" มีชื่อเพลงในภาษาอังกฤษว่า "Lullaby" ได้แสดงนัยที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับการเลี้ยงดูพระราชโอรสและพระราชธิดา ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงพระราชนิพนธ์ และท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา แต่งคำร้อง โดยบทเพลงกล่อมเด็กนี้มีคุณค่าแห่งสุนทรียรสในการกล่อมเกลาทรงจิตใจ เนื่องจากการประพันธ์ได้รับร้อยเรียงท่วงทำนองเพลงได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องประกอบกับการกลั่นกรองเรื่องความงามทางภาษาที่แสดงถึงเอกลักษณ์ไทยซึ่งสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของสังคมไทยในด้านการอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยความรักทะนุถนอม และมีการใช้เพลงเป็นสื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกสงบ งดงาม

มนุษย์ทุกวันนี้ได้พัฒนาความสามารถในการทำลายเพิ่มมากขึ้นไม่น้อยไปกว่าความสามารถในด้านสร้างสรรค์และเทคโนโลยี (อุทัย ดุลยเกษม, 2547 : 2) เป็นเหตุให้ความเข้าใจในการสื่อสารกับเด็กด้วยเพลงและดนตรีจึงขาดลง เนื่องด้วยความสำคัญของเด็กเช่นนี้ สังคมไทยในอดีตจึงได้สร้างวัฒนธรรมที่มีคุณค่าอันคือ บทกลอนที่ใช้กับเด็ก หรือเพลงกล่อมเด็กเป็นเวลามากมาย ซึ่งบทเพลงสำหรับเท่กล่อมจัดได้ว่าเป็นโคลงกลอนประเภทแรกที่เด็กได้ฟัง ได้รู้จัก และได้สัมผัสกับ

ภาษา ทุกชาติทุกวัฒนธรรมต่างก็มี บทแห่งล่อมของตน เช่นกันสังคมไทยในแต่ละภาคก็มีบทล่อม ลูกที่มีความไพเราะแตกต่างกันไปตามบริบทของท้องถิ่นนั้น บทกลอนกล่อมเด็กของไทยบ่งบอกถึง การแสดงความรักความเอ็นดูที่ผู้ใหญ่มีต่อเด็ก ความเป็นเจ้าบทเจ้ากลอน รักสนุกกับการใช้ภาษา ของตน ความดีและจริยธรรมมีอยู่ประจำจิตใจ ซึ่งเป็นภาพที่สะท้อนวิถีชีวิตของคนไทยอย่างแท้จริง และสิ่งเหล่านี้ก็คงปรากฏให้เห็นในทุกวันนี้แต่ก็ไม่ได้เป็นที่นิยมเหมือนในอดีตกาล

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงนิพนธ์ว่า “การปลูกฝังการรักคนตรี ควรปลูกฝังตั้งแต่วัยเยาว์ เพราะเด็กหรือเยาวชนมีความสำคัญในการที่จะเป็นผู้รับช่วงทุกสิ่งทุกอย่างต่อจากผู้ใหญ่รวมทั้งภาระรับผิดชอบในการดำรงรักษาความสงบผาสุกในชาติ หากเยาวชนได้รับการปลูกฝังให้รักดนตรีโดยเฉพาะดนตรีไทยแล้วก็จะย่อมได้รับการกล่อม เกลาจิตใจให้สงบเยือกเย็นไม่สันตเป็นคนดีของสังคม” (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ อ่างถึงใน อุษาสุทธิสาคร, 2544 : 54) ซึ่งสอดคล้องกับพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ ทรงพระราชนิพนธ์ถึงบุคคลผู้ไม่รู้สึกลงในสุนทรียรสของดนตรีไว้ในบทละครเรื่องเวนิสวานิชว่า

“ชนใดไม่มีดนตรีการ	ในสันดานเป็นคนชอบกลนัก
อีกใครฟังดนตรีไม่เห็นเพราะ	เขานั้นเหมาะคิดขบถปลั๊กษณ
หรืออุบายมุ่งร้ายฉมังนัก	มโนหนักมีดมั่วเหมือนราตรี
ไม่ควรใครไว้ใจในโลกนี้	เจ้าจงฟังดนตรีเถิดชื่นใจ”

นักจิตวิทยาต่างเชื่อว่า มนุษย์แสดงพฤติกรรมในด้านต่างๆ มีผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูใน วัยเด็ก เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแลอย่างดีได้รับการเอาใจใส่ ได้รับการรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ มักเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของสังคม แต่ในทางกลับกันถ้าเด็กคนใดขาดความรัก ความอบอุ่น มักกลายเป็นเด็กมีความเก็บกด มีพฤติกรรมก้าวร้าว และอาจกลายเป็นปัญหาของ สังคมไทยได้เช่นกัน การเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมไทยในปัจจุบันส่งผลกับการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย จากรายงานโครงการวิจัยแบบองค์รวมของไทยปี 2547 พบว่า จำนวนเด็กในโครงการอายุ 2-18 ปี ทั้งหมด 8,655 รายมีข้อมูลการวัดพัฒนาแบบองค์รวมที่สมวัยลดลงตามอายุ 2-<3 ปี ร้อยละ 54 3-<6 ปี ร้อยละ 34 6-<13 ปี ร้อยละ 25 13-18 ปี ร้อยละ 24 และยังพบว่าเด็กใช้เวลาดู โทรทัศน์มากขึ้นตามวัย โดยเด็กปฐมวัยดูโทรทัศน์เฉลี่ยวันละ 1.9 ชั่วโมง เด็กกรุงเทพมหานครใช้เวลาดูโทรทัศน์มากที่สุดวันละ 2.1 ชั่วโมง (ลัดดา เหมาะสุวรรณ, 2547) จากข้อมูลดังกล่าว สะท้อนว่าพัฒนาการแบบองค์รวมของเด็กลดลงตามอายุ ประกอบกับการเลี้ยงดูด้วยเทคโนโลยี

สมัยใหม่ทำให้เด็กไทยร่างกายเติบโตช้ากว่าปกติและส่งผลให้พัฒนาทางอารมณ์จิตใจล่าช้าตามไปด้วย ข้อเสียสำคัญของคนในยุคปัจจุบัน คือ การแทนค่าความสัมพันธ์ที่มีชีวิตด้วยสิ่งที่ไม่มีชีวิตหรือด้วยการทำงานของเครื่องจักรกล เช่น แทนที่เราจะอุ้มและกอดมาให้เขาหลับ หรือแทนที่เราจะอ่านนิทานและปล่อยให้ลูกนอนในบรรยากาศที่เงียบสงบจนผล็อยหลับไป เรากลับเปิดเครื่องเล่นเทปบันทึกนิทานและออกจากห้องนอนลูกอย่างรวดเร็ว (Baldwin, 1989 อ้างถึงในสุวรรณนา อุษาคตานนท์, 2548)

Chaze และ Ludington - Hon (1984) พบว่าการร้องเพลงกล่อมทารกและเสียงพูดบิดามารดาสามารถทำให้ทารกเคลื่อนไหวแขน ขา มีการปรับตัวต่อความกดดันหรือความเครียดและมีการพัฒนาด้านจิตใจดีขึ้น ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่าเสียงร้องของมนุษย์มีผลต่อการเคลื่อนไหวของเด็ก

Raucher และ Show (1993) พบว่าการฟังดนตรีคลาสสิกช่วยให้สมองทำงานได้ดีขึ้นและสามารถยกระดับความคิดของเราได้ในด้านความมีเหตุผลและความคิดสร้างสรรค์รวมไปถึงด้านมิติสัมพันธ์

งานวิจัยของ Irving Hurwitz และทีมนักวิจัยจากโรงพยาบาลเด็กในบอสตัน สหรัฐอเมริกา ได้ศึกษาดนตรีกับการเรียนของเด็กประถมศึกษานั้นพบว่า เด็กที่ได้ฝึกฝนดนตรีจะมีคะแนนการอ่านสูงกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการฝึกฝน (อุสา สุทธิสาคร, 2544)

จากงานวิจัยและข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ดนตรีมีความสำคัญกับมนุษย์ในทุกมิติเพราะนอกจากจะช่วยขัดเกลาจิตใจมนุษย์ความอ่อนโยนยังสามารถช่วยให้โครงสร้างภายในสมองดีขึ้น โดยเฉพาะเด็กเล็ก ๆ ต้องการฟังเสียงแท้ของมนุษย์ที่เปล่งออกมาด้วยความรักความอบอุ่นถึงเขาโดยตรง เสียงเพลงที่มาจากเสียงร้องของมนุษย์จึงมีบทบาทสำคัญในการช่วยพัฒนาเด็กปฐมวัย

การใช้ดนตรีในการศึกษาปฐมวัยเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเด็กให้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตวิญญาณให้ดีขึ้น และในปัจจุบันการใช้ดนตรีในการศึกษาปฐมวัยรับเอาแนวคิดทางตะวันตกมาประยุกต์ใช้ ครูขาดการสืบค้นในเรื่องท่วงทำนองของดนตรีพื้นบ้านไทย และขาดการตระหนักถึงคุณค่าของเพลงเด็กที่นำมาใช้ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก สิ่งที่พบมากในปัจจุบันคือ การที่ครูนำบทเพลงและทำนองเพลงจากทางตะวันตกมาใช้ โดยมีการแปลความหมายของเพลงให้เป็นเนื้อร้องภาษาไทย ซึ่งในลักษณะนี้ถ้าครูไม่ได้กลิ่นกรองในเรื่องภาษาให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องอาจจะทำให้สุนทรียรสของเพลงเหล่านั้นอาจหายไป การนำเพลงจากทางตะวันตกหรือต่างชาติทางภาษามาใช้โดยที่ครูไม่ได้ศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของชาตินั้น ก็ไม่สามารถเข้าใจในบทเพลงนั้นได้อย่างแท้จริง เป็นเหตุทำให้เด็กไม่เกิดความซาบซึ้งในเพลงนั้นด้วยเช่นกัน นันทิรัตน์ คมขำ (2538) ที่ศึกษาสภาพปัญหาของการใช้เพลงครูพบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่นำอุปกรณ์ได้แก่

เครื่องบันทึกเสียงมาใช้สอนมากที่สุด รองลงมาคือ เทปเพลง ซึ่งสะท้อนว่าครูส่วนใหญ่พึ่งพาเทคโนโลยีมากกว่าการร้องเพลงกับเด็กด้วยเสียงของตนเอง

ครูที่เข้าใจเด็กอย่างแท้จริงควรคัดสรรเพลงที่เหมาะสมกับเด็ก เข้าใจว่าเด็กอยู่ในสถานะใด เช่น การใช้เพลงเพื่อให้เด็กมีความมั่นใจในการใช้ชีวิตควรเลือกเพลงที่ใช้ความรู้สึกที่ดี เนื้อร้องมีภาษาที่สวຍงาม เป็นมงคล ความหมายดีช่วยให้เห็นภาพในเพลงที่ตรงมาอย่างชัดเจน ประกอบกับมีท่วงทำนองเพลงที่ทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่น เด็กก็จะมี ความมั่นใจในการดำรงชีวิตมากขึ้น

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2537) ได้กล่าวถึงการคัดเลือกเพลงสำหรับเด็กตามแนวคิดของโคดาว่า เพลงที่นำมาใช้สอนเด็กควรเป็นเพลงพื้นเมืองซึ่งเป็นภาษาแม่ทางดนตรีของเด็กมีทำนองเพลงง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ระยะเวลาของวิธีการสอนควรใช้กลอนสัมผัสสำหรับเด็ก และใช้เพลงพื้นเมืองเพื่อค้นหา ระยะเวลาช่วงเสียงที่เหมาะสมของเด็กเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการเรียนร้องเพลงต่าง ๆ ต่อไป

น้ำเสียงขับร้องที่ดีมีคุณภาพเป็นสิ่งหนึ่งที่ครูควรตระหนักอยู่เสมอในระหว่างการใช้เพลงกับเด็ก เพราะความงามที่เกิดจากเสียงร้องทำให้เด็กซาบซึ้งส่งผลต่ออารมณ์จิตใจ ซึ่งมีส่วนช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางร่างกายดีขึ้น ในการพัฒนาเด็กเล็กในด้านสุนทรียะครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้มี การฟังเสียงเพลงที่มีมาจากเสียงร้องของมนุษย์มากกว่าเสียงที่ผ่านจากการสังเคราะห์ เพื่อให้เด็กได้ซึมซับ อารมณ์ความรู้สึกที่เป็นเนื้อแท้ของดนตรีที่ผ่านมาจากเสียงมนุษย์ ในขณะเดียวกันถ้าครูไม่มีความสามารถทางด้าน การร้องเพลง ประสิทธิภาพที่เด็กจะได้รับ ความงามของเพลงจากกิจกรรมที่ครูจัดให้เด็กก็ลดน้อยลงตามไปด้วย

ตามความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในมาตรา 6 ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ด้วยดนตรีเป็นศาสตร์ที่อยู่ภายใต้สุนทรียศาสตร์และจริยศาสตร์ที่ทำหน้าที่ปลูกฝังและถ่ายทอดสิ่งที่ดีงามให้แก่มนุษย์ จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการจัดการศึกษาดนตรีเพื่อพัฒนา มนุษย์

Guilmartin (2000) ได้ศึกษาสภาพการเรียนการสอนดนตรีในระดับปฐมวัยในช่วงเข้าสู่ ทศวรรษที่ 21 ในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่าแนวโน้มการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัยจะใช้ดนตรี เพื่อพัฒนาจิตใจของมนุษย์ การแสดงดนตรีนั้นตั้งอยู่บนฐานของสุนทรียศาสตร์ ปรัชญา ประเพณี และศาสนา เนื่องจากก่อนหน้าที่เข้าสู่ทศวรรษที่ 21 ครูสอนดนตรีโดยการเน้นให้เด็กฝึกฝนเล่น เครื่องดนตรีอย่างหนักหรือให้เด็กเล่นดนตรีเพื่อความสนุกสนานเพียงอย่างเดียวเด็กจึงมีพัฒนาการ ทางดนตรีช้าลง เช่นเดียวกันในการพัฒนาครูเพื่อให้ครูเกิดความซาบซึ้งในดนตรีและมีพัฒนาการทาง

ดนตรีที่ดีควรอยู่บนพื้นฐานของสุนทรียศาสตร์ ปรัชญา ประเพณีและศาสนาและควรเลือกแนวคิดทางดนตรีที่มีความเหมาะสม

แนวคิดทางดนตรีของโคดาายเป็นแนวคิดหนึ่งที่จะท่อนความเป็นมนุษย์ได้อย่างชัดเจนโดยโคดาเยกล่าวว่ “*There is no sound spiritual life without music, music is an indispensable part of universal human knowledge*” (Zoltan Kodaly Pedagogical Institute of Music, 2001) โคดาเยให้ความสำคัญกับดนตรีและเห็นว่าดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ โดยการเริ่มต้นในการเรียนรู้ดนตรีให้เริ่มด้วยเครื่องดนตรีธรรมชาติที่ทุกคนมีนั่นคือ เสียงขับร้อง ซึ่งจะทำให้ดนตรีแทรกซึมเข้าไปในจิตใจ ทำให้ดนตรีกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ดังนั้น การเรียนการสอนของโคดาเยเน้นเรื่องการขับร้องที่ไพเราะเป็นหลัก โดยบทเพลงที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนนั้นจะต้องเป็นเพลงที่มีคุณค่าที่สุด ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจทำวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีโคดาเย เพื่อให้ครูชาวซึ่งในดนตรีและการขับร้องสามารถจัดประสบการณ์ทางสุนทรียะโดยการคัดเลือกดนตรีและบทเพลงที่มีคุณค่าในการพัฒนาเด็กวัยอนุบาลในบริบทของสังคมไทยได้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย เพื่อให้ครูขับร้องเพลงกำกับเด็กในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กตลอดทั้งวันทั้งในกิจกรรมประจำวัน และกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ

สมมุติฐานการวิจัย

Hudgens (1987) ได้ทำการทดลองสอนดนตรีกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาเกรด 1 ใน North Texas โดยทดลองสอน 4 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนตามแนวคิดของโคดาเย กลุ่มที่สองสอนแบบดั้งเดิม กลุ่มที่สามสอนแบบผสมโดยเน้นทักษะของโคดาเย กลุ่มที่สี่สอนแบบผสมโดยเน้นแนวคิดของออร์ฟ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางที่ใช้สอนนักเรียนในกลุ่มต่าง ๆ ทำให้ทักษะทางดนตรีด้านจังหวะ การเปล่งเสียงร้องและการฟังจังหวะมีความแตกต่างกัน แต่แนวทางในการสอนดนตรีไม่ได้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในความรู้ด้านดนตรีขั้นพื้นฐานและความสามารถในการฟังเสียงแตกต่างกัน

พงษ์ลดา นาควิเชียร (2536) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีสากล ชั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนตามแนวคิดของโคดาเยกับการสอนตามแนวคิดของเบอร์เกตันและบอร์ดีแมน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวคิดของโคดาเยกับการสอนตามแนวคิดของเบอร์เกตันและบอร์ดีแมนแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และพบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนตามแนวคิดของโคดาเยมีคะแนนทักษะการร้องเพลงและทักษะการอ่านโน้ตสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามแนวคิดของเบอร์เกตันและบอร์ดีแมนที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

พงษ์ลดา ธรรมพิทักษ์กุล (2543) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีสากลพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนตามแนวคิดของโคดาเยและการสอนแบบดั้งเดิม พบว่านักเรียนที่เรียนตามแนวคิดของโคดาเยมีคะแนนทักษะการร้องและทักษะการอ่านโน้ตสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบดั้งเดิม ที่ระดับความมีนัยสำคัญ.05

จากผลการวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่าการเรียนการสอนดนตรีโดยใช้วิธีสอนตามแนวคิดของโคดาเยสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการร้องเพลงและการอ่านโน้ตมากกว่าวิธีอื่นในการพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย ดังนั้นผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่า

หลังการทดลองใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางด้านการขับร้อง ดังนี้

1. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลมสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม
2. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม
3. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม
4. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่กวีอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

ในด้านการควบคุมลม การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ การเปล่งเสียงที่ถูกต้องตามระดับเสียง และการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูชั้นเตรียมอนุบาลและชั้นอนุบาลปีที่ 1-3

โรงเรียนวรรณสว่างจิต สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนทอรั๊ก สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตสมุทรปราการ

3. ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย

3.1 ตัวแปรต้น คือ การสอนซ้ำร้องโดยประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

3.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถทางการขับร้อง

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 16 สัปดาห์ รวม 32 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น

4.1 การฝึกปฏิบัติในห้องฝึกซ้อม 24 ชั่วโมง

4.2 การฝึกปฏิบัติจริงในชั้นเรียน 8 ชั่วโมง

ข้อตกลงเบื้องต้น

เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการพัฒนาครูให้ปฏิบัติจริงในบริบทของห้องเรียนตลอดการทดลอง วัตถุประสงค์ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้จึงจำเป็นต้องสอดคล้องกับปัญหาความต้องการของเด็กที่แตกต่างกันในแต่ละห้องเรียน การประยุกต์ใช้แนวคิดของโคดาเยในการใช้เพลงพื้นบ้านไทย ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว โดยเพลงที่ใช้ในโปรแกรมฯ เป็นเพลงที่แต่งขึ้นใหม่ให้มีลักษณะของเพลงเด็กในวัฒนธรรมไทย มีเนื้อหาสอดคล้องกับกิจกรรมของเด็กที่โรงเรียนตลอดทั้งวัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย หมายถึง การนำแนวคิดของโคดาเยไปพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ใน 2 ส่วน คือ 1) ในการสร้างหลักการ 2) การออกแบบการฝึกอบรมครูเชิงปฏิบัติการแก่ครูประจำชั้นเด็กวัยอนุบาลที่มีและไม่มีพื้นฐานทางดนตรี ในส่วนของหลักการ ใช้แนวคิดของโคดาเยเป็นหลักในการบูรณาการกับแนวคิดในการพัฒนาครูปฐมวัย และแนวคิดในการพัฒนาเด็กปฐมวัยให้กลมกลืนและสอดคล้องกับแนวคิดในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทยให้เด็กปฐมวัย ในส่วนของการออกแบบการฝึกอบรมครูเชิงปฏิบัติการ เน้นให้ครูซาบซึ้งในวัฒนธรรมการอบรมเลี้ยงดูเด็กและวัฒนธรรมทาง

ดนตรีของไทย สามารถคัดเลือกเพลง แต่งเพลง และขับร้องเพลงอย่างไร้พริ้ว ภายทอดสุนทรียรส ในการจัดประสบการณ์สอดคล้องกับความต้องการ สภาวะอารมณ์ และพฤติกรรมของเด็ก

เพลง หมายถึง เพลงที่ใช้สอนครูปฐมวัยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1) เพลงที่ใช้สอนพื้นฐานทางดนตรีให้แก่ครู ได้แก่ 1.1) เพลงที่สอนให้ซาบซึ้งในสุนทรียภาพทางดนตรีและการขับร้อง 1.2) เพลงที่สอนวิธีการขับร้องตามองค์ประกอบดนตรี 2) เพลงเด็กมาจากวัฒนธรรมดนตรีของไทย ที่ใช้ฝึกครูเพื่อนำไปใช้จัดประสบการณ์สุนทรียะในชั้นเรียน โดยครูใช้ร้องกำกับเด็กตลอดทั้งวัน ในกิจกรรมประจำวัน และกิจกรรมวงกลมซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ การคัดเลือกเพลงทั้งหมดมาจากหลักในการคัดเลือกเพลงสำหรับใช้ในโปรแกรมและในการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องที่มีระบุไว้ในโปรแกรม โดยพิจารณาจาก 2 ลักษณะคือ 1) คุณสมบัติทางภาษา ได้แก่ ประเภทการนำไปใช้ ประเภทของเพลง เนื้อเพลงมีแบบแผนตามธรรมชาติของภาษาไทย เนื้อหาของเพลงให้ภาพที่งดงามแก่เด็ก 2) คุณสมบัติทางดนตรีที่เหมาะสมสอดคล้อง ได้แก่ รูปแบบจังหวะ รูปแบบทำนอง ช่วงกว้างของเสียง อัตร่าจังหวะ

โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางขับการร้องสำหรับครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

หมายถึง การจัดระบบแนวคิดและการดำเนินการฝึกอบรมครูปฐมวัยให้มีความสามารถในการขับร้องเพื่อจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเยเป็นหลัก ในการบูรณาการ เพื่อกำหนดองค์ประกอบของโปรแกรมฯ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ลักษณะการสอน ลักษณะกิจกรรม การจัดบรรยากาศ ระยะเวลา และการประเมินผล ระยะเวลา ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ รวม 16 สัปดาห์ ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ เป็นผู้ฝึกครู เนื้อหาหลักของโปรแกรมฯ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1) เนื้อหาที่ใช้สอนครูขับร้อง ได้แก่ สุนทรียะในวรรณคดีดนตรี และบทเพลงต่างๆ วิธีการขับร้องและองค์ประกอบของดนตรี 2) เนื้อหาที่ให้ครูขับร้องประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทย ได้แก่ สุนทรียะในวรรณคดีดนตรีสำหรับเด็ก วิธีการขับร้องที่เหมาะสมกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แก่เด็ก คุณสมบัติของดนตรีและเพลงที่เหมาะสมกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาล ลักษณะของโปรแกรมฯ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การฝึกในห้องฝึกซ้อมและการฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียนที่ครอบคลุมกิจกรรมประจำวัน กิจกรรมเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ

การพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องสำหรับครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตตาย หมายถึง การสร้างโปรแกรมฝึกปฏิบัติโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางการสอนดนตรีของโคตตายเพื่อมาส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาล โดยวิเคราะห์และสังเคราะห์จากข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับคุณค่าของสุนทรียภาพทางดนตรีและการขับร้อง วัฒนธรรมทางดนตรีที่มีเพลงและการละเล่นในการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย สภาพปัญหาในการอบรมเลี้ยงดู ปัญหาการใช้เพลงของครูในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การพัฒนาโปรแกรมฯ แบ่งเป็นขั้นการเตรียมการ ขั้นการสร้างโปรแกรมฯ ขั้นการทดลองโปรแกรมฯ และขั้นการปรับปรุงเพื่อนำเสนอโปรแกรมฯ ฉบับสมบูรณ์ ประเมินจากคะแนนความสามารถทางการขับร้องของครูในด้านการควบคุมลม ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง และสัมพันธภาพความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรม

ความสามารถทางการขับร้องในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาล

หมายถึง ความสามารถในการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาล โดยขับร้องเพลงในกิจกรรมประจำวัน เพลงในกิจกรรมวงกลมซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ และเพลงในโอกาสพิเศษ ความสามารถทางการขับร้องประกอบด้วย 4 ด้านดังนี้ ความสามารถด้านการควบคุมลม ความสามารถด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ความสามารถด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และความสามารถด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง โดยวัดจากแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

วิธีดำเนินการวิจัย

แบ่งการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการเตรียมการ

ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎี จากเอกสาร งานวิจัย วรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการขับร้อง แนวคิดทางดนตรีของโคตตาย และประมวลความรู้ที่ได้จากการเข้าอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการสอนดนตรีแบบโคตตาย ระดับที่ 1 ณ สถาบันยุริทมิคส์เซนเตอร์ และเรียนวิชาขับร้องเพิ่มเติม

2. ขั้นการสร้างโปรแกรมฯ และเครื่องมือการวิจัย โดยมีการลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 สร้างกรอบความคิดในการสร้างโปรแกรมฯ

2.2 สร้างโปรแกรมฯ ฉบับร่าง และดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

2.3 สร้างกรอบความคิดในการสร้างเครื่องมือ และสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ขั้นการทดลองโปรแกรมฯ มีวิธีการดังนี้

3.1 กำหนดประชากรและตัวอย่างประชากร

3.2 ดำเนินการทดลอง แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนได้แก่

3.2.1 ทดสอบก่อนทดลอง

3.2.2 ทดลองใช้โปรแกรมฯ ใช้เวลาดำเนินการ 16 สัปดาห์

3.2.3 หลังการทดลองใช้โปรแกรมฯ ทดสอบความสามารถทางการขับร้องของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

3.3 วิเคราะห์ข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

3.3.1 วิเคราะห์ข้อมูลการขับร้องของครูก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ โดยใช้ค่าสถิติ t-test เพื่อทดสอบสมมติฐานของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เกี่ยวกับความสามารถทางการขับร้องก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ

3.3.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตความสามารถทางการขับร้องอย่างไพบเราะของครูจากการฝึกกิจกรรมใน 16 สัปดาห์

3.3.3 วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

4. ขั้นการปรับปรุงโปรแกรมฯ นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองมาปรับปรุงแก้ไขเป็นโปรแกรมฯ ฉบับสมบูรณ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูสามารถเลือกเพลงร้องที่เหมาะสมกับระดับเสียงของเด็กวัยอนุบาลได้
2. ครูเป็นต้นแบบในการขับร้องที่ดีให้แก่เด็ก เพื่อช่วยให้เด็กซาบซึ้งในดนตรี
3. ครูสามารถนำแนวคิดทางดนตรีของโคตยาไปประยุกต์ใช้ในการจัดประสบการณ์ทางดนตรีให้เด็กวัยอนุบาลได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย แบ่งเป็น 4 หัวข้อดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทยของเด็กปฐมวัย
 - 1.1 ความสำคัญของการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย
 - 1.2 วัฒนธรรมทางดนตรีของไทยกับประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย
2. ดนตรีและการขับร้อง
 - 2.1 ดนตรีกับการพัฒนามนุษย์
 - 2.2 คุณค่าของดนตรีและการขับร้อง
 - 2.3 การคัดเลือกเพลงและดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย
 - 2.4 แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย
3. แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาครู
 - 3.1 ปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาครู
 - 3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาครู

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทยของเด็กปฐมวัย

1.1 ความสำคัญของการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย

วิถีการเรียนรู้ของคนไทยในภาพรวม คือ คนไทยเรียนรู้ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการ และการเรียนรู้แบบไม่เป็นทางการจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น ครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง ชุมชน แหล่งประกอบอาชีพ สถาบันทางศาสนา สื่อทุกประเภท และระบบโรงเรียน (อุทัย ดุลยเกษม, 2547 : 19) มรดกทางสังคมและวัฒนธรรมจึงเป็นวิถีการเรียนรู้ในอีกรูปแบบหนึ่งของเด็กปฐมวัย

ทีศนา เขมมณีและคณะ (2536) กล่าวถึงการเลี้ยงดูเด็กตามวิถีชีวิตไทยว่า ในวิถีการดำเนินชีวิตแบบไทยพ่อแม่เลี้ยงดูเด็กด้วยวิถีธรรมชาติ เด็กอ่อนได้กินนมแม่ มีการสัมผัสทางกาย เช่น การอุ้มโอบ การจูบ ลูกหลัง ให้นอนหนุนตักเทก่กลม ผู้ใหญ่อาบน้ำแต่งตัวเด็ก ป้อนข้าว และเวลานอนก็ให้เด็กนอนด้วยกับพ่อแม่ นอกจากนี้ยังมีการสัมผัสทางวาจา ทำทาง เช่น การหัวเราะ หยอกล้อ การเล่านิทาน ร้องเพลง การตักเตือนสั่งสอน

เมื่อเติบโตขึ้น ผู้ใหญ่ยังเลี้ยงดูเด็กอย่างใกล้ชิด แม้จะปล่อยให้วิ่งเล่น หรือทำอะไรเอง เด็กก็ยังอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ คอยระวังมิให้เกิดอันตราย ความใกล้ชิดทำให้เด็กมีความรู้สึกปลอดภัย ได้เรียนรู้ทางสังคม การปรับตัว ได้เรียนรู้จากพฤติกรรมและความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ ได้รับรู้และรู้สึกถึงความรักความห่วงใยที่ผู้ใหญ่มีต่อตน ความผูกพันระหว่างลูกกับพ่อแม่จึงมีความลึกซึ้ง ลูกจึงมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ ความผูกพันระหว่างลูกพ่อแม่ยามแก่เฒ่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้เลี้ยงดูเด็กทั้งหลายได้เห็นคุณค่า และนำไปปฏิบัติเพื่อช่วยให้เด็กเจริญเติบโตอย่างมีความสุขทั้งทางกายและใจ

วัฒนธรรมทางดนตรีและนาฏศิลป์ แต่ละท้องถิ่นของไทยมีดนตรีและนาฏศิลป์ แตกต่างกัน เช่น ภาคอีสาน มีเซิ้ง หมอลำ ภาคใต้ มีมโนราห์ หนังใหญ่ ภาคเหนือ มีฟ้อนเล็บ สะล้อ ซอ ซึง ภาคกลางมี เพลงฉ่อย เพลงพวงมาลัย เพลงอีแซว ดนตรีและนาฏศิลป์ เป็นสิ่งจรรโลงใจ ช่วยให้จิตใจมีความละเอียดอ่อนและเป็นสุข ดนตรีจึงเป็นสื่อในการสร้างเสริมลักษณะที่ดีให้แก่เด็กได้

วัฒนธรรมทางเครื่องเล่น และการเล่น การเล่นเป็นกิจกรรมที่เด็กชอบและได้ปฏิบัติ ในชีวิตประจำวันเป็นเนืองนิจ การเล่นก่อให้เกิดการเรียนรู้พัฒนาการและคุณธรรมที่แสดงออก ทางร่างกาย ภาษา พฤติกรรม ความคิด อารมณ์และความสัมพันธ์ของเด็กกับผู้อื่น เครื่องเล่นของเด็กไทยสร้างขึ้นจากวัสดุธรรมชาติ เช่น ลำไม้ไผ่ กะละมะพร้าว เมล็ดพืช เครื่องเล่นบางอย่าง ทำจากของใช้ในบ้านที่ไม่ใช้แล้ว การเล่นของเด็กเลียนแบบชีวิตจริง พ่อแม่มีส่วนช่วยทำเครื่องเล่น

และของเล่นให้ลูก และบางครั้งร่วมเล่นกับลูกด้วย ตัวอย่างของเล่นสำหรับเด็กเล่น ม้าก้านกล้วย ปืนก้านกล้วย ตุ๊กตาหัวลูกตาล

การเล่นของเด็ก นอกจากเล่นของเล่นจากสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติจากวัสดุเหลือใช้หรือเศษวัสดุแล้ว ยังเล่นการละเล่นของไทย เช่น เล่นขายของหม้อข้าวหม้อแกง ซ่อนหา ตำรวจจับผู้ร้าย โป๊งแปะ ปิดตาจ๊ะเอ๋ แมงมุม จ้ำจี้ ไล่จับ อีเถิดนึ่ง ตะทะนุ่น

คนไทยเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอน จึงมีการสอดแทรกภาษาไว้ในการเล่นต่าง ๆ เช่น บทร้อง บทสนทนาโต้ตอบ คำคล้องจอง ปริศนาคำทาย

นอกจากนี้ คนไทยยังเป็นคนช่างเล่า จึงมีนิทานสำหรับเด็ก โดยเฉพาะนิทานพื้นบ้าน ซึ่งสะท้อนความเชื่อ ความคิด และวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทยในอดีต

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ซึ่งคนไทยควรมีความภาคภูมิใจที่เรามีภาษาของเราเอง ไม่ต้องพึ่งพาภาษาอื่น เหมือนคนในหลาย ๆ ประเทศ ภาษาไทยนอกจากจะมีภาษาพูด และภาษาเขียนแล้ว ยังมีตัวเลข ซึ่งเป็นระบบฐานสิบเช่นเดียวกับระบบตัวเลขฮินดูอารบิกที่ใช้กันอยู่เป็นสากล ว่าคนไทยนิยมใช้ตัวเลขฮินดูอารบิกกันอย่างแพร่หลาย มีการใช้ตัวเลขไทยกันอยู่บ้างเพียงประปรายเท่านั้น หากไม่รณรงค์ให้ใช้ตัวเลขไทยกันแล้วในไม่ช้าตัวเลขไทยอาจสูญหายไป ในอนาคต ดังนั้นเด็กไทยจึงควรได้รับการปลูกฝังให้เห็นคุณค่าของภาษาไทยและตัวเลขไทย รวมทั้งการใช้นิทาน ปริศนาคำทาย การเล่น และการละเล่นต่าง ๆ ที่มีคุณค่าทางภาษาเพื่อส่งเสริมภาษาไทยอันเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่มีความสำคัญมาก

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถนำมาพัฒนาเป็นหลักการทางวัฒนธรรม ในการพัฒนาเด็กได้ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยความรัก ให้การสัมผัสโอบกอด ดูแลเอาใจใส่ พุดคุยด้วยความรักความเอ็นดู และดูแลความปลอดภัยให้เด็ก เป็นวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ที่ช่วยให้เด็กเติบโตอย่างมีความสุขทั้งกาย และใจ จึงควรส่งเสริมให้พ่อแม่ และผู้เลี้ยงดูเด็กทั้งหลายได้เห็นคุณค่าและนำไปปฏิบัติ
2. ถึงแม้ครอบครัวไทยจะมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง จากครอบครัวขยาย เป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น วงศาคุณาญาติก็ยังมีส่วนในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก การพัฒนาเด็ก จึงต้องเห็นความสำคัญของวงศาคุณาญาติ ควรส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและวงศาคุณาญาติ รวมทั้งให้มีความเข้าใจในการอบรมเลี้ยงดูเด็กไปในทิศทางเดียวกัน
3. การฝึกเด็กให้เป็นผู้มีใจดี มีสง่า มีกิจกรรมร่ายกายเรียบร้อยน่ารักมีสัมมาคารวะ ทั้งทางกาย วาจา ใจ ตามคุณสมบัตินี้ จะช่วยให้เด็กมีความประพฤติที่เหมาะสมทั้งทางด้านคุณธรรมและสังคม

4. ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ควรส่งเสริมค่านิยมของความเป็น "เด็กดี" อันได้แก่ ความเป็นผู้มีมารยาทดี รู้จักกาลเทศะ มีความขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัดรู้จักช่วยเหลือและเอื้อเฟื้อ แบ่งปันผู้อื่น อันจะทำให้เด็กเป็นที่รักของบุคคลทั่วไป
5. การแต่งกายแบบไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ โดยเฉพาะการแต่งกายแบบ ท้องถิ่น เด็กจึงควรได้รับการจูงใจให้เห็นความงามของเครื่องแต่งกายแบบไทยโดยเฉพาะ เครื่องแต่งกายแบบท้องถิ่น และได้แต่งกายแบบท้องถิ่นตามโอกาสที่เหมาะสม
6. ศิลปะไทย เช่น ภาพวาด รูปปั้น รูปแกะสลัก สถาปัตยกรรมที่ปรากฏเป็นที่อยู่ อาศัยหรือศาสนสถานต่าง ๆ รวมทั้งการตกแต่งแบบไทย มีคุณค่าทั้งทางด้านจิตใจ และประโยชน์ ใช้สอย เด็กจึงควรได้รับการโน้มน้าวให้เห็นความงามของศิลปะไทย โดยเฉพาะศิลปะไทยใน ท้องถิ่นของตน
7. ดนตรีและนาฏศิลป์ เป็นสิ่งจรรโลงใจให้เป็นสุข สนุกสนาน แต่ละท้องถิ่นมี เครื่องดนตรีและนาฏศิลป์ เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นของตน เด็กจึงควรได้รับการปลูกฝังให้ชื่นชม ในความไพเราะของดนตรีท้องถิ่น และความงามของนาฏศิลป์ท้องถิ่น
8. เครื่องเล่นและการเล่นของเด็กเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและ ช่วยขยายวงประสบการณ์ชีวิตแก่เด็กอย่างยิ่ง และยังเป็นสื่อสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ อันใกล้ชิดระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก ผู้ใหญ่ควรเข้าใจ เอาใจใส่ และใช้เครื่องเล่นเป็นเครื่องมือ ในการอบรมเลี้ยงดู
9. เด็กไทยสามารถเรียนรู้ด้วยการเล่นจากสิ่งธรรมชาติรอบตัว เช่น เล่นหม้อข้าวหม้อแกง เล่นหมากเก็บ การพัฒนาเด็กจึงสามารถใช้สิ่งธรรมชาติเป็นสื่อให้ เกิดการเรียนรู้ได้
10. วิธีการเล่น กฎ กติกา ตลอดจนการตัดสินผลการเล่น ส่วนใหญ่มีสาระ ด้านคุณธรรม และสอดแทรกค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณีไว้ การเล่นจึงมีคุณค่าทางศีลธรรม ด้วย
11. การเล่นของเด็ก เป็นการฝึกทักษะทางสังคม ที่เด็กจะได้ฝึกการปรับตัว ฝึกพฤติกรรมกลุ่ม การเล่นจึงเป็นสื่อสำหรับการอบรมเลี้ยงดูเด็กในด้านการส่งเสริมพฤติกรรมที่ดี และการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ถึงประสงค์ได้
12. การละเล่นของไทยสนุกสนาน ไม่ต้องใช้สิ่งประกอบที่มีราคาแพงสามารถ ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กได้ทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ จึงควรนำมาใช้เป็นสื่อในการพัฒนา เด็ก โดยเฉพาะการละเล่นท้องถิ่น
13. ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่ทำให้คนไทยเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และ แสดงถึงความเป็นเจ้าของประเทศไทยอย่างแท้จริงจึงควรเห็นความสำคัญ และภาคภูมิใจในภาษา

ของตน นอกจากนี้คนไทยยังเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอนการเล่นของเด็กจึงมีภาษาเข้ามาเกี่ยวข้องมาก เช่น มีบทสนทนาโต้ตอบ มีบทร้อง มีคำคล้องจอง มีปริศนาคำทาย และยังใช้นิทานในการอบรมเด็กการพัฒนาเด็กจึงสามารถใช้นิทาน ปริศนาคำทาย รวมทั้งการเล่นและการละเล่นที่มีคุณค่าทางภาษาเป็นสื่อช่วยเสริมภาษาไทยอันเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่มีความสำคัญยิ่ง

14. ประเทศไทยเคยใช้ตัวเลขไทยสำหรับบอกจำนวน แต่หลังจากการออกกฎหมายให้ใช้ตัวเลขฮินดูอารบิกแทนตัวเลขไทยอยู่ระยะหนึ่ง แล้วยกเลิกไปความนิยมในการใช้ตัวเลขฮินดู อารบิกก็ยังไม่เสื่อมคลาย เพื่อสงวนรักษาตัวเลขไทยไม่ให้สูญหายไป ในการพัฒนาเด็กจึงควรส่งเสริมบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่ช่วยให้เด็กเกิดความคุ้นเคยกับตัวเลขไทย

15. การจงใจให้เด็กรักชาติฝึกปฏิบัติตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาและแสดงความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นสิ่งจำเป็นต่อความมั่นคงของชาติ และการปลูกฝังจิตใจสำนึกของความเป็นไทย

16. วิถีชีวิตไทยผูกพันอยู่กับธรรมชาติ เป็นความสำคัญของสิ่งแวดล้อม เช่น รุกขเทวดา แม่มดคา แม่โพสพ เด็กไทยควรได้รับการปลูกฝังให้เห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการดำรงชีวิต และไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมตามวิถีชีวิตที่เคยเป็นมาซึ่งจะช่วยให้เด็กเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตอย่างผสมกลมกลืนกับสิ่งแวดล้อม

17. เด็กไทยเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ จึงทำให้มีจิตใจอ่อนโยน การพัฒนาเด็กจึงต้องให้ความสำคัญต่อการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติและส่งเสริมให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติให้มาก

18. เด็กไทยเรียนรู้ค่านิยมและบทบาทต่าง ๆ จากสิ่งแวดล้อมทางจิตวิญญาณที่ผู้ใหญ่จัดไว้ อาทิเช่น หิ้งพระ ภาพบรรพบุรุษ พิธีกรรมต่าง ๆ การจัดสิ่งแวดล้อมทางจิตวิญญาณให้ส่งเสริมค่านิยมและคุณธรรมที่พึงประสงค์ จึงเป็นวิธีการสำคัญประการหนึ่งในการปลูกฝังค่านิยมและช่วยให้เด็กเรียนรู้บทบาทต่าง ๆ

กุศล สุนทรธาดา และคณะ (2541) ศึกษาบทบาทสถานการณ์และสังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กในประเทศไทย ได้สรุปแนวคิดทางวัฒนธรรมที่เป็นพื้นฐานของการพัฒนาเด็ก จากงานวิจัยของภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไว้ดังนี้

1) การสำนึกความเป็นไทยโดยยึดสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เป็นรากฐานความมั่นคงของชาติ

2) ความประพฤตินของเด็กไทย โดยยึดแนวปฏิบัติตามลักษณะของสมบัติผู้ดี วัฒนธรรมไทย ถือเอาความสงบ ความเรียบร้อย และสำรวมในการแสดงกิริยา วาจาเป็นหลัก

ใหญ่ ซึ่งตรงกับหลักพุทธศาสนาที่ว่า “เป็นผู้ประพฤติดีทั้งกาย วาจา ใจ” คือมีกิริยา วาจา อ่อนหวานนุ่มนวล สุภาพเรียบร้อย มีความซื่อสัตย์สุจริต

3) การอบรมเลี้ยงดูที่มีค่านิยม คุณธรรมและจริยธรรม เป็นพื้นฐาน ค่านิยมที่เป็นแบบอย่างการดำเนินชีวิตที่เด็กได้รับรู้ ได้แก่ การอยู่รวมกันเป็นหมู่พวก การช่วยเหลือเกื้อกูล และเอื้อเฟื้อแบ่งปัน การเคารพผู้ใหญ่ การทำบุญด้วยหวังผลให้ร่มเย็นเป็นสุข ความผู้พันต่อบรรพบุรุษ การกินอยู่ที่เรียบง่าย

4) การอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยความรักและถนอม ในวิถีการดำเนินชีวิตแบบไทย พ่อแม่เลี้ยงดูเด็กด้วยวิถีธรรมชาติ เด็กอ่อนจะได้กินนมแม่ มีการสัมผัสทางกาย เช่น การโอบกอด การจูบ ลูบหลัง ให้นอนหนุนตัก เขกหล่อม อาบน้ำแต่งตัวให้ ป้อนข้าว เวลานอนก็นอนกับพ่อแม่ นอกจากนี้ยังมีการสัมผัสทางวาจา ท่าทาง เช่น การหยอกล้อ เล่านิทาน หัวเราะ ร้องเพลง ให้ฟัง ตักเตือนเมื่อโตขึ้นเด็กก็ยังอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ คอยระวังไม่ให้เกิดอันตราย ความใกล้ชิดทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัย ได้เรียนรู้ทางสังคม การปรับตัว ได้เรียนรู้จากพฤติกรรมและความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ได้รับความรู้สึกรักและห่วงใย ความผูกพันระหว่างลูกกับพ่อแม่มีความลึกซึ้ง ลูกจึงมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ ทดแทนพระคุณพ่อแม่โดยการดูแลยามแก่เฒ่า

5) วัฒนธรรมท้องถิ่นที่ส่งเสริมพัฒนาของเด็กไทย ได้แก่ วัฒนธรรม ด้านการแต่งกาย ศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ เครื่องเล่นและการละเล่นต่าง ๆ เป็นต้น โดยเฉพาะการเล่นที่เด็กชอบ และได้ปฏิบัติในชีวิตประจำวันเป็นเนืองนิจ การเล่นของเด็กได้รับการวิเคราะห์แล้วว่าก่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาการ การแสดงออก

6) วัฒนธรรมด้านภาษา เนื่องจากคนไทยเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอนจึงมักมีการสอดแทรกภาษาไว้ในการเล่น ๆ เช่น การรวิข้าวสาร และนิทานพื้นบ้านซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อ และวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทยในอดีต เด็กไทยควรได้รับการปลูกฝังให้เห็นคุณค่าของภาษาไทยเพื่อจรรโลงวัฒนธรรมการเล่นต่างๆ ไว้

7) สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและจิตวิญญาณ เด็กไทยเติบโตท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ เด็กได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ผีกลังเกต เกิดความรู้ความเข้าใจจากการทดลองสัมผัสสัมพันธ์ ทำให้เด็กปรับตัวกับสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดี การได้ใกล้ชิดและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางด้านจิตวิญญาณที่ผู้ใหญ่จัดไว้ในวิถีชีวิตไทย ช่วยให้เด็กได้เรียนรู้การปรับตัว และค่านิยมต่างๆ ในการดำเนินชีวิต

8) วงศาคณาญาติ สังคมเริ่มเปลี่ยนจากลักษณะครอบครัวขยายเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้นแต่ความสัมพันธ์ในระบบเครือญาติยังมีอยู่มาก นอกจากพ่อแม่ญาติพี่น้องมีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูแล้วญาติผู้ใหญ่ เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุงป้า น้า อาพี่ยังมีส่วนในการอบรมเลี้ยงดูด้วย

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นสะท้อนว่าสังคมและวัฒนธรรมเป็นพื้นฐานในการพัฒนาเด็กปฐมวัย

1.2 วัฒนธรรมทางดนตรีของไทยกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย

วัฒนธรรมทางดนตรีของแต่ละท้องถิ่นเป็นสิ่งที่มีความค่าและแสดงให้เห็นสภาพชีวิตความเป็นอยู่ในท้องถิ่นที่แท้จริง การนำดนตรีหรือบทเพลงที่อยู่ในท้องถิ่นมาใช้พัฒนาเด็กในบริบทนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่ดี เนื่องจากเป็นสิ่งที่เด็กคุ้นเคยทั้งในด้านภาษาและทำนองเพลง จึงสามารถช่วยในการกล่อมเกลาคิดใจ และเป็นเครื่องสั่งสอนให้เด็กมีชีวิตอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณีได้เป็นอย่างดี วัฒนธรรมทางดนตรีของไทยสามารถช่วยในการพัฒนาเด็กได้ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เพลงพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ตามที่ ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2531) แบ่งไว้มี 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ 1) เพลงเด็ก ที่ประกอบด้วย เพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก เพลงร้องเล่นและประกอบการเล่นของเด็ก 2) เพลงชาวบ้าน ที่ประกอบด้วย 2.1) เพลงเพื่อความบันเทิงใจ เช่น เพลงพวงมาลัย ลำตัด 2.2) เพลงร้องประกอบการทำงาน เช่น เพลงเกี่ยวข้าว เพลงสงพ่าง เพลงลากไม้ 2.3) เพลงที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ เช่น เพลงบวชนาค เพลงแห่นางแมว เพลงขอทาน

ตัวอย่างเพลงพื้นบ้านที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาเด็กและช่วยเด็กในการเรียนรู้วัฒนธรรมไทย มีดังนี้

1) เพลงเด็ก หมายถึง เพลงที่ชาวบ้านใช้ร้องกล่อมเด็ก ร้องปลอบเด็ก และเพลงที่เด็กร้องเล่นหรือร้องประกอบการเล่นแบบต่างๆ เพลงสำหรับเด็กจึงแบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือ

1.1) เพลงกล่อมเด็ก เพลงกล่อมเด็กมีอยู่ทุกชาติทุกภาษาในโลก ประเทศทางยุโรปเรียกว่า lullaby มีผู้สันนิษฐานว่า เพลงกล่อมเด็คนั้นวิวัฒนาการมาจากการเล่านิทานให้เด็กฟังก่อนนอน การที่ผู้ใหญ่ร้องเพลงกล่อมเด็กเพื่อให้เด็กเพลิดเพลินและหลับง่าย ทั้งยังช่วยให้เด็กมีความรู้สึกอบอุ่นใจ

เพลงที่ร้องก่อนเล่านิทาน

จันทร์เจ้าเอ๋ย ขอข้าวขอแกง ขอแหวนทองแดง ผูกมือน้องข้า ขอช้างขอม้า ใหนักงช้างขี่ ขอเก้าอี้
ใหนักงช้างนั่ง ขอเตียงตั้งใหนักงชานอน ขอละคร ใหนักงข้าดู ขอยายชูเลี้ยงน้องค่าเกิด
ขอยายเกิด เลี้ยงตัวข้าเอง

เพลงกล่อมเด็กของคนไทยทางเหนือ

อ้อ อ้อ อ้อ จา	ป้อนายไปตังสา
แม่นายไปนานอกบ้าน	เก็บบ่าสำนใส่โถง
เก็บลูกก่งใส่ซ้า	เก็บบ่าห้าใส่ปีก
หน่วยหนึ่งเอาไว้กินเมื่อแลง	หน่วยหนึ่งเอาไว้ขายแลกข้าว
หน่วยหนึ่งเอาไว้เป็นเบื่อนเจ้า	อ้อ อ้อ จา

1.2) เพลงปลอบเด็ก เป็นเพลงที่ผู้ใหญ่ร้องล้อเลียน ร้องปลอบให้เด็กนอนหรือปลอบให้เด็กหยุดร้องไห้ บางเพลงมีลักษณะให้กำลังใจหรือขู่ให้เด็กกลัวด้วย บางบทมีความหมายแสดงถึงจิตใจอันสูงส่งของคนไทย ความรักใคร่ผูกพัน ความกตัญญูความเป็นผู้มีอารมณืขัน บางบทก็แปลความหมายไม่ได้เหมือนกับกรนำถ้อยคำมาเรียบเรียงเรียงกันให้คล้องจองตามวิสัยเจ้าบทเจ้ากลอนของคนไทย โดยไม่ได้คำนึงถึงความหมายเป็นสำคัญ เพลงปลอบเด็กส่วนมากเป็นบทร้องสั้น ๆ เนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ทั่วไปของเด็กและสภาพแวดล้อม เช่น การเลี้ยงดู การกินการนอนของเด็ก ลักษณะของสัตว์ ธรรมชาติ เช่น พระจันทร์ ฝน ลม

เพลงปลอบเด็กที่เกี่ยวกับสัตว์

ค่างควายเอย บินมายึดยึด คำคำมีดมีด จะไปสวนไหน
 จะไปสวนหลวง เก็บลูกมะม่วงมาฝากบ้างเนื้อ
 ค่างควายเอย บินมายึดยึด คำคำมีดมีด จะไปสวนไหน
 จะไปสวนนอก เก็บลูกมะกอกมาฝากบ้างเนื้อ
 ค่างควายเอย บินมายึดยึด คำคำมีดมีด จะไปสวนไหน
 จะไปสวนใน เก็บลูกมะไฟมาฝากบ้างเนื้อ

เพลงปลอบเด็กที่ร้องชวนเด็กกินนม

แหงะแหงเอย ไปเที่ยวหลงแม่ ว่าจะกินนมใคร
 กินนมตักแตน หลังแบนท้องใส

เพลงปลอบเด็กที่เกี่ยวกับการชมธรรมชาติ

นอนเสียเถิดแม่เนื้อเย็น ตื่นขึ้นมาแม่จะพาเจ้าไปเที่ยวเล่นท้องคลอง
 น้ำขึ้นมามันจะพาลอยละล่อง นวลละอองลูกแม่คนเดียว

เพลงปลอบเด็กที่เกี่ยวกับการแต่งตัว

เดือนเอยเดือนหงาย	ดาวกระจายแจ่มแจ้ง
สาวน้อยมาขอแป้ง	ให้ไปแต่พอทา
ให้ไปมากนัก	เขาค็้มักจะนินทา
ให้ไปแต่พอทา	ดวงยิวหาของเรียม

1.3) เพลงเด็กร้องเล่นและเพลงประกอบการเล่นของเด็ก เพลงเด็กร้องเล่นเป็นเพลงที่เด็กร้องล้อเล่นกันเพื่อความสนุกสนาน หรือผู้ใหญ่ร้องล้อเด็ก ๆ ส่วนเป็นเพลงประกอบการเล่นของเด็ก มักเป็นถ้อยคำคล้องจองกันเป็นบทกลอนสั้น ๆ ประกอบการละเล่นอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือร้องล้อเลียนเล่นกันเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้ได้มีการเล่นออกกำลังกาย เป็นการบริหารอวัยวะต่าง ๆ ให้สมบูรณ์ใช้การได้ดี นอกจากนั้นยังช่วยให้เด็กรู้จักการเล่นรวมกันเป็นหมู่ การยอมรับกติกาเป็นการฝึกการเข้าสังคมไปในตัวด้วย

บทร้องเล่นที่มีการร้องล้อให้วิ่งไล่จับกัน

ตุ๊กตุ๊กเอย หุงข้าวตำน้ำพริก ตุ๊กตุ๊กจะไปทำนา หุงข้าวหุงปลา ไว้คอยทำตุ๊กตุ๊ก

บทร้องเล่นในภาคเหนือที่มีการร้องล้อให้วิ่งไล่จับกัน

ฮุยต่ายคุณนายหลุมโมง ไปกางไต้หล่มโมงชี้ควาย
เขี้ยวเว้า เป้าไฟดับ ลักกินดับ เขี้ยวตึงหม้อ

บทร้องเล่นที่มีลักษณะการถามตอบ

ถาม	ตอบ
โมงเอย ?	เอย
กินข้าวกับอะไร ?	กินข้าวกับไข่
ช้อนหอยไว้ไหน ?	ไว้ใต้ต้นจันทน์
ไล่จับทันหรือไม่ทัน ?	ไม่ทัน

บทร้องเล่นที่มีลักษณะสร้างความประหลาดใจให้เด็ก

จับปูดำ ขยำปูนา ปูไม่มา ขยำมือเปล่า

ตัวอย่างบทร้องเล่นที่ส่งเสริมเรื่องการสัมผัส ให้เด็กสัมผัสฝ่ามือ ฝึกเรื่องการฟังและจังหวะ

จ๊ะเจี๊ยะ ตะปุดหางเนี้ยบ ตะเกียบหัก

บทร้องเล่นที่ส่งเสริมประสบการณ์ในเรื่องการสัมผัส ให้เด็กสัมผัสหลังมือ ผักเรื่องการฟังและจังหวะ

แมงมุมเอย	ขยุ้มหลังคา
ลูกเจ็บหน้าหน้า	วางลูกเสียเถิด
แมงมุมเอย	ขยุ้มหลังคา
แมวกินปลา	หมากัดกะโป้งกัน
หมาหน้าย่น	กัดกันแมวดำ

บทร้องเล่นที่ส่งเสริมประสบการณ์การทรงตัว ผักเรื่องความสมดุลทางร่างกายโดยการโยกตัวไปมา

โยกเยกเอย น้ำท่วมเมฆ กระจายลอยคอ หมาหางอ กอดคอโยกเยก

บทร้องเล่นที่ส่งเสริมประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับระบบของข้อต่อ พัฒนาเอ็นข้อต่อ

ความสมดุลของน้ำในหู เล่นด้วยการจับมือกับคนอื่น

ชักสาวเอย มะนาวโตงเตง ชุนนางมาเอง ว่าจะเล่นชักสาว มือใครยาว

สาวได้สาวเอา มือใครสั้น เอาเอาวัลย์ต่อเข้า

บทร้องเล่นที่ส่งเสริมประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับระบบของข้อต่อ ช่วยพัฒนาเอ็นข้อต่อและเรื่องจังหวะ เวลา

ร้องให้ผิงกตัวตามบทร้อง

คางคกเอย ทำหัวปะงปะงก ว่าจะกินแมงเม่า แมงเม่าเข้ารู

คางคกมองดู ทำหัวปะงปะงก

2) เพลงชาวบ้าน เป็นเพลงพื้นเมืองที่ชาวบ้านในท้องถิ่นต่าง ๆ คิดรูปแบบการร้องและการเล่นขึ้น เพื่อร้องเล่นรื่นเริงสนุกสนานกัน ในโอกาสที่หญิงชายได้มาพบกันในงานเทศกาลและงานนักขัตฤกษ์ต่าง ๆ เช่น ตรุษจีน สงกรานต์ ลอยกระทง ทอดกฐิน ผ้าป่าไหว้พระประจำปี และในโอกาสที่ได้มาช่วยกันทำงานในนาในไร่ หรือร่วมมือร่วมใจทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เกี่ยวข้าว นวดข้าว ลากไม้ เพลงชาวบ้านจึงเพลงที่ชาวบ้านร้องเล่นกันเพื่อความสนุกสนานในงานเทศกาล และผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยในการทำงานร่วมกัน

ลักษณะเนื้อร้องของเพลงชาวบ้านของไทยนั้น ส่วนมากเป็นการเกี่ยวพาราตีหรือการซักถามโต้ตอบกันระหว่างพ่อเพลงกับแม่เพลง ความดีเด่นของเพลงชาวบ้านอยู่ที่ความไพเราะกับคารมหรือถ้อยคำง่าย ๆ แต่ความหมายกินใจ และไหวพริบปฏิภาณในการร้องกล่าวแก้กัน พ่อเพลงแม่เพลงชาวบ้านได้ชื่อว่าเป็นกวีมุขปาฐะ เพราะต้องคิดกลอนสดมาร้องโต้ตอบกัน

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2540) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเพลงพื้นบ้านท่าโพ ซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทยในจังหวัดอุทัยธานีและยกตัวอย่างเพลงพื้นบ้านท่าโพที่ความไพเราะสามารถนำมาใช้ขับร้องกับเด็กดังนี้

เพลงมอญซ่อนผ้า

มอญซ่อนผ้า ตุ๊กตามาข้างหลัง ใครเผลอไม่ระวัง ตุ๊กตาดูอยู่ข้างหลัง ระวังจะถูกตี

เพลงหวาน

หวาน หวาน หวาน สุขสำราญในวงรำไทย
เธอยิ้มแย้มเหมือนเธอจะฝากคำ เธอยิ้มแย้มเหมือนเธอจะฝากคำ
ในตาหวานฉ่ำ เหมือนน้ำตาลหวาน

ด้วยในปัจจุบันความล่าช้าทางพัฒนาการเด็กปฐมวัยจึงมีการคิดค้นทฤษฎีที่เรียกว่า ขบวนการจัดระบบความรู้สึกละเอียดทางสมอง (Sensory Intergration Approach) ซึ่งใช้อย่างกว้างขวาง โดยแนวคิดนี้มีการใช้กิจกรรมต่างๆ กระตุ้นพัฒนาการ ส่วนหนึ่งกิจกรรมต้องใช้อยู่ในแง่การบำบัดให้เด็กเรียนรู้จากระบบผิวสัมผัส ระบบการทรงตัว ระบบการรับรู้ข้อต่อโดยการค้นหากิจกรรมการเล่นในวัฒนธรรมไทยมาใช้

ประภา อภิพัฒนา และคณะ (2547) กล่าวว่า เด็กเล็กที่มีความพร้อมทางกายยังไม่เต็มขั้นปัญญาในแง่ของการเรียนรู้ผ่านการพูด ฟัง อ่าน เขียน ยังไม่สมบูรณ์เต็มขั้น ฉะนั้นการเรียนรู้ที่เห็นผลจึงเป็นการกระทำ (action) ที่ผ่านกระทำ ผ่านการเล่นซึ่งเกิดโอกาสให้เกิดการเรียนรู้ (ผัสสะ) ผ่านตัวรับรู้ความรู้สึกละเอียดผสมผสานหลายๆ ระดับ จากง่ายเป็นซับซ้อน ขบวนการการเรียนรู้ของเด็กจะเกิดขึ้นตอนโดยระบบประสาทรับรู้ความรู้สึกเป็นพื้นฐานแรกที่สำคัญที่สุด ซึ่งมีสามระบบดังนี้ ระบบผิวสัมผัส ระบบการทรงตัว ระบบการรับรู้ข้อต่อ ดังนี้

1) ระบบผิวสัมผัส (tactile) เกี่ยวกับการสัมผัสซึ่งตัวรับรู้ความรู้สึกอยู่ที่ผิวสัมผัสทั่วร่างกายของเรา ระบบที่สัมพันธ์ใกล้กับภาวะอารมณ์ ความมั่นคงของอารมณ์ การรู้สึกรับรู้การควบคุมอารมณ์ กิจกรรมการละเล่นไทยที่สามารถนำมาใช้ได้ เช่น แมงมุม จีจ้อเจี๊ยบ

2) ระบบการทรงตัว (vestibular) เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหว การตอบสนองต่อแรงดึงดูดของโลก และการรักษาสมดุลของร่างกายซึ่งตัวรับรู้ความรู้สึกอยู่ในหูชั้นใน ระบบจึงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการมีสมาธิจดจ่อ การสบตา การวาดสายตา กิจกรรมการละเล่นไทยที่สามารถนำมาใช้ได้ เช่น การเล่นเกมโยกเยก

3) ระบบการรับรู้ข้อต่อ (proprioceptive) เกี่ยวกับตำแหน่งหรือส่วนต่างๆ ของร่างกายซึ่งจะรับรู้ความรู้สึกจากกล้ามเนื้อเอ็นและข้อต่อ ระบบนี้สัมพันธ์ใกล้ชิดกับความเชื่อมั่นในตนเอง การมีสัมพันธภาพกับคน กิจกรรมการละเล่นไทยที่สามารถนำมาใช้ได้ เช่น การเล่นเกมหัวในบทร้องเล่นคางคก

2. ดนตรีและการขับร้อง

2.1 ดนตรีกับการพัฒนามนุษย์

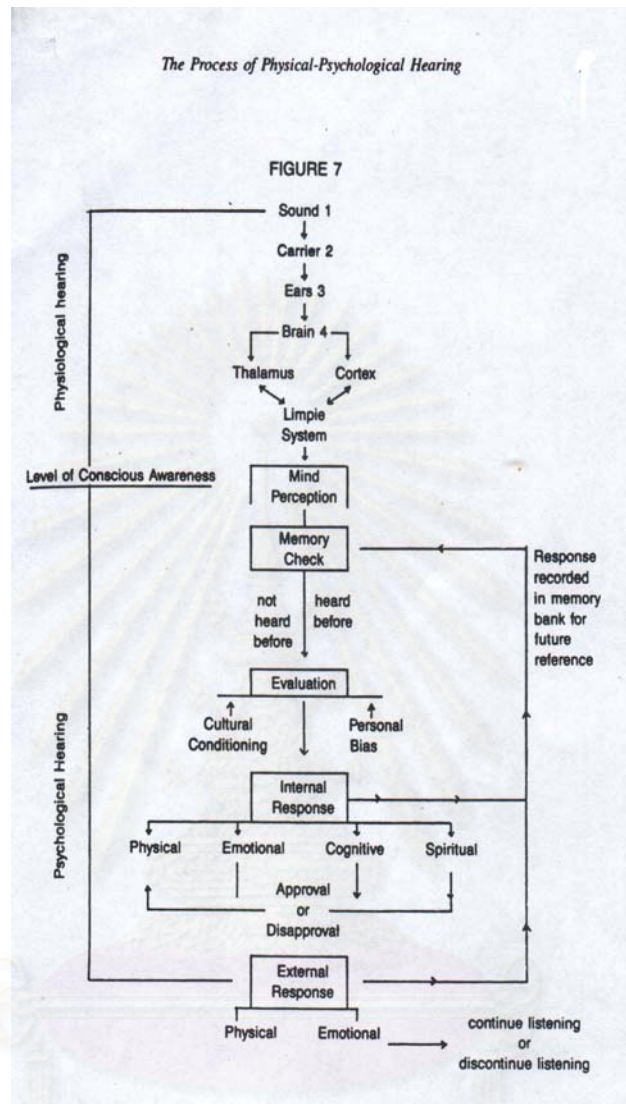
ดนตรีเป็นศิลปะที่อยู่คู่กับมนุษย์มาช้านานดนตรีเป็นเครื่องแสดงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์มาตั้งแต่โบราณกาลจนถึงยุคปัจจุบัน เช่น เสียงเพลงร้องในขณะทำงาน การละเล่นเสียงเพลงที่ใช้ในการประกอบอาชีพพิธีกรรมทางศาสนา รวมถึงเสียงเพลงที่แสดงถึงประเพณีและวัฒนธรรมของชาตินั้น ๆ

ดนตรีเปรียบเสมือนเพื่อนของมนุษย์ ในยุคก่อนนั้นคนโบราณร้องเพลงวิงวอนขอพรจากเทพเจ้าเพื่อปกป้องรักษาตนเองจากภัยอันตรายต่างๆ หรือไม่ก็ร้องเพลงเพื่อแสดงถึงความรักที่มีต่ออีกฝ่ายหนึ่ง เช่น ชายหนุ่มร้องเพลงเกี้ยวสาว รวมไปถึงการที่มารดาร้องเพลงกล่อมลูกให้หลับซึ่งยังพบเห็นอยู่ในปัจจุบัน

ดนตรีเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ทางร่างกายและทางจิตวิญญาณโดยมีสังสารผ่านหูและกระบวนการที่ซับซ้อนดังแผนภูมิที่ 1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 1 กระบวนการการได้ยินทางร่างกายและทางจิต

(McClellan, 2000 : 37)

กระบวนการการได้ยินประกอบด้วย 2 ระดับคือ ระดับแรกการได้ยินทางร่างกาย โดยเกี่ยวข้องกับเสียง ตัวนำสาร หู สมอง และระดับที่สอง การได้ยินทางจิตซึ่งเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนโดยเกี่ยวข้องกับการรับรู้ทางจิต ระบบความจำ การตอบสนองขั้นในของร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา จิตวิญญาณ ดังนั้นกระบวนการการได้ยินจึงมีประโยชน์อย่างยิ่งในด้านการรับรู้ทางดนตรีขณะที่มนุษย์ได้ฟังดนตรี

ในขณะที่ฟังดนตรี สมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาจะทำงานพร้อมกัน เพราะดนตรีมีทั้งความไพเราะ ให้ความรู้สึกสบาย ช่วยกระตุ้นการทำงานของสมองซีกขวา ส่วนตัวโน้ตและจังหวะเคาะที่คล้ายกับการอ่านหนังสือแต่ละตัว ช่วยกระตุ้นการทำงานของสมองซีกซ้ายซึ่งเกี่ยวกับเหตุผลและภาษา ดังนั้นธรรมชาติของดนตรีจึงมีการจัดระบบในตัวเองคล้ายกับภาษา เมื่อเราเรียนดนตรีหรือทำความเข้าใจกับดนตรีตั้งแต่วัยเยาว์ ก็เหมือนกับเราเรียนรู้ภาษาแล้วเกิด

การสะสมความรู้ทางด้านภาษา การฟังและเรียนดนตรีตั้งแต่เด็กจึงกระตุ้นพัฒนาการด้านภาษาที่ดีมาก

ประสาทสัมผัสด้านแรกสุดที่รับเสียงดนตรีคือหู เสียงต่าง ๆ จะผ่านเข้าไปในโคเคลีย (cochlea) ซึ่งอยู่ในช่องหู มีรูปทรงคล้ายกันหอย เต็มไปด้วยเซลล์ประสาทด้านการรับรู้เสียง ประมาณ 30,000 ตัว คอยแยกแยะความถี่ของคลื่นเสียง จากนั้นข้อมูลด้านเสียงจะส่งผ่านจากโคเคลียไปยังก้านสมอง และต่อไปยังศูนย์กลางในการรับข้อมูลด้านเสียงที่เปลือกสมอง เรียกว่า auditory cortex

นอกจากนี้ยังมีส่วนอื่น ๆ ของสมองที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการได้ยินถึง 12 ส่วนกระจายในเปลือกสมองทั้ง 2 ซีก และแต่ละส่วนจะมีปฏิกิริยาตอบสนองและทำงานประสานกันเมื่อได้ยินเสียงดนตรี ยกตัวอย่างเช่น สมองส่วนรับรู้การได้ยิน (auditory area) ในสมองซีกขวาจะทำหน้าที่ตีความทำนอง (melody) ต่าง ๆ ที่ได้ยิน ในขณะที่สมองส่วนรับรู้การได้ยินในสมองซีกซ้ายจะทำหน้าที่เก็บความจำของทำนองเหล่านั้น (อุสา สุทธิสาคร, 2544 : 34-39)

การพัฒนามนุษย์ในทุกมิตินั้นจำเป็นต้องทราบถึงคุณลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ทิศนา ขัมมณี (2547) กล่าวถึง แนวความเชื่อทฤษฎีของการ์ตเนอร์ที่เกี่ยวกับความสามารถทางเชาวน์ปัญญาของมนุษย์ ดังนี้

การ์ตเนอร์มีความเชื่อพื้นฐานที่สำคัญ 2 ประการคือ

- 1) เชาวน์ปัญญาของบุคคลมิได้มีเพียงความสามารถทางภาษาและทางคณิตศาสตร์เท่านั้น แต่มีอยู่อย่างหลากหลายถึง 8 ประเภทด้วยกัน หรืออาจมีมากกว่านี้ คนแต่ละคนมีความสามารถเฉพาะด้านที่แตกต่างไปจากคนอื่น และมีความสามารถในด้านต่างๆ ไม่เท่ากัน ความสามารถที่ผสมผสานกันออกมา ทำให้บุคคลแต่ละคนมีแบบแผนซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน
- 2) เชาวน์ปัญญาของแต่ละบุคคลจะไม่อยู่คงที่อยู่ที่ระดับที่ตนมีตอนเกิด แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากได้รับการส่งเสริมที่เหมาะสม

ในความคิดของการ์ตเนอร์ เชาวน์ปัญญาของบุคคลประกอบด้วยความสามารถ 3 ประการคือ

- 2.1) ความสามารถในการแก้ปัญหาในสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นไปตามธรรมชาติและตามบริบททางวัฒนธรรมของบุคคลนั้น
- 2.2) ความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีประสิทธิภาพและสัมพันธ์กับบริบททางวัฒนธรรม
- 2.3) ความสามารถในการแสวงหาหรือตั้งปัญหาเพื่อหาคำตอบและเพิ่มพูนความรู้เชาวน์ปัญญา 8 ด้าน ตามแนวคิดของการ์ตเนอร์ มีดังนี้

- 1) เชาวน์ปัญญาด้านภาษา (linguistic intelligence)

เชาว์ปัญญาด้านนี้ถูกควบคุมโดยสมองส่วนที่เรียกว่า "broca's area" สติปัญญาด้านนี้แสดงออกทางความสามารถในการอ่าน การเขียน การพูดอภิปราย การสื่อสารกับผู้อื่น การใช้คำศัพท์ การแสดงออกของความคิด การประพันธ์ การแต่งเรื่อง การเล่าเรื่อง เป็นต้น

2) เชาว์ปัญญาด้านคณิตศาสตร์หรือการใช้เหตุผลเชิงตรรกะ

(logical mathematical intelligence)

ผู้ที่มีอัจฉริยภาพด้านการใช้เหตุผลเชิงตรรกะมักจะคิดโดยใช้สัญลักษณ์ มีระบบระเบียบในการคิด ชอบคิดวิเคราะห์ แยกแยะสิ่งต่าง ๆ ให้เห็นชัดเจน ชอบคิดและทำอะไรตามเหตุผล เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ง่าย ชอบและทำคณิตศาสตร์ได้ดี

3) สติปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (spatial intelligence)

เชาว์ปัญญาด้านนี้ถูกควบคุมโดยสมองซีกขวา และแสดงออกทางความสามารถด้านศิลปะ การวาดภาพ การสร้างภาพ การคิดเป็นภาพ การเห็นรายละเอียด การใช้สีการสร้างสรรคงานต่าง ๆ และมักจะเป็นผู้มองเห็นวิธีแก้ปัญหาในมโนภาพ

4) เชาว์ปัญญาด้านดนตรี (musical intelligence)

เชาว์ปัญญาด้านนี้ถูกควบคุมโดยสมองซีกขวาแต่ยังไม่สามารถระบุตำแหน่งที่แน่นอนได้ บุคคลที่มีสติปัญญาทางด้านนี้ จะแสดงออกทางความสามารถในด้านจังหวะการร้องเพลง การฟังเพลงและดนตรี การแต่งเพลง การเต้น และมีความไวต่อการรับรู้เสียงและจังหวะต่าง ๆ

5) เชาว์ปัญญาด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อ

(bodily-kinesthetic intelligence)

เชาว์ปัญญาด้านนี้ถูกควบคุมโดยสมองส่วนที่เรียกว่าคอร์เท็กซ์ โดยด้านซ้ายควบคุม การเคลื่อนไหวของร่างกายซีกขวา และด้านขวาควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายซีกซ้าย สติปัญญาทางด้านนี้สังเกตได้จากความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น ในการเล่นกีฬา และเกมต่าง ๆ การใช้ภาษาท่าทาง การแสดง การเต้นรำ ฯลฯ

6) เชาว์ปัญญาด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่น (interpersonal intelligence)

เชาว์ปัญญาด้านนี้ ควบคุมโดยสมองส่วนหน้า ความสามารถที่แสดงออกทางด้านนี้ เห็นได้จากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การทำงานกับผู้อื่น การเข้าใจและเคารพผู้อื่นการแก้ปัญหาความขัดแย้ง และการจัดระเบียบ ผู้มีความสามารถทางด้านนี้ มักเป็นผู้มีความไวต่อความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น มีความเป็นมิตร ชอบช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่ผู้อื่น

7) เชาว์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (intrapersonal intelligence)

บุคคลที่มีความสามารถในการเข้าใจตนเอง มักเป็นคนที่ชอบคิด พิจารณาไตร่ตรอง มองตนเอง และทำความเข้าใจถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเอง มักเป็น คนที่มั่นคงในความคิด ความเชื่อต่าง ๆ จะทำอะไรมักต้องการเวลาในการคิดไตร่ตรอง และชอบที่จะคิดคนเดียว ชอบความเงียบสงบ สติปัญญาทางด้านนี้ มักเกิดร่วมกับสติปัญญาด้านอื่นมี ลักษณะเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างเชาว์ปัญญา อย่างน้อย 2 ด้านขึ้นไป

8) เชาว์ปัญญาด้านความเข้าใจธรรมชาติ (naturalist intelligence)

เชาว์ปัญญาด้านนี้เป็นความสามารถในการสังเกตสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ การจำแนกแยกแยะ จัดหมวดหมู่ สิ่งต่าง ๆ รอบตัว บุคคลที่มีความสามารถทางนี้ มักเป็นผู้รักธรรมชาติ เข้าใจธรรมชาติ ตระหนักในความสำคัญของสิ่งแวดล้อมรอบตัว และมักจะชอบและสนใจสัตว์ ชอบเลี้ยง สัตว์เลี้ยง เป็นต้น

พรรณราย ทพยะประภา (2547) กล่าวว่า เชาว์ปัญญาด้านสุดท้ายที่ การ์ดเนอร์เพิ่มขึ้นอีก 1 ด้านได้แก่ เชาว์ปัญญาด้านจิตวิญญาณ (existential intelligence) ซึ่งเป็น ด้านเกี่ยวกับสิ่งที่มีความสมบูรณ์สูงสุด หรือภาวะรับรู้เหนือธรรมชาติ การตระหนักรู้เกี่ยวกับตัวตนในระดับลึก

จูน เมคเกอร์ และอุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ (2546) ได้แบ่งความสามารถของ มนุษย์เป็นสิบด้านตามแนวคิดของการ์ดเนอร์ และมาปรับให้เหมาะสมกับภาคปฏิบัติทางการ ศึกษา ดังนี้

1) ความสามารถทางสังคม (social/humanitarian abilities)

เป็นทักษะและความสามารถที่เราจำเป็นต้องใช้ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในการติดต่อสื่อสาร ทำความเข้าใจ คนที่มีความสามารถทางด้านสังคมจะมีความสามารถที่จะเข้าใจผู้อื่น เร็วต่อความรู้สึกของผู้อื่น เห็นใจผู้อื่น มีความเมตตา กรุณา เอื้ออาทร เข้าใจภาษา กาย มีความสามารถในการบริหารจัดการ นอกเหนือไปจากการมองเห็นและ เข้าใจทัศนะของคนอื่นได้ดี คนที่มีความสามารถทางด้านมนุษยธรรมจะมีความเอื้ออาทร ความเห็นใจ เข้าใจ เอาใจเขามาใส่ใจเรา มีมาตรฐานทางจริยธรรมสูง อยากเห็นโลกดีขึ้น บุคคลที่มีความสามารถด้านนี้เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ อาจเป็น ผู้นำ นักทรงคเพื่อสันติภาพ นักการเมือง นักบริหาร เป็นต้น

2) ความสามารถทางอารมณ์ (sens-able/emotional)

เป็นความสามารถในการบริหารจัดการเรื่องอารมณ์ มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ตนเอง เข้าใจเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเอง รับรู้ภาวะอารมณ์ของตนเองมีความอดกลั้น อดทนทางอารมณ์ได้ดี รวมถึงความสามารถในการแสดงออกอย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ รวมทั้งความสามารถในการระบายหรือกำจัดความรู้สึกในทางลบที่จะมีอิทธิพลต่อ

จิตใจทางไม่ดี ผู้ที่ใช้ความสามารถด้านนี้มาก เช่น ผู้นำ นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักบวช นักบริหาร ครู ฯลฯ

3) ความสามารถทางคณิตศาสตร์ (mathematical/rembolic abilities)

เป็นความสามารถที่ประกอบไปด้วยความสามารถในการคิดคำนวณ การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นสัญลักษณ์ทั้งรูปธรรมและนามธรรม แต่ไม่ใช่เป็นการแปลสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย เพราะเป็นภาษาที่อาศัยสัญลักษณ์ที่สัมพันธ์กับเสียง มากกว่าการใช้สัญลักษณ์รูปภาพ แต่ในภาษาจีน ญี่ปุ่น ภาษาฮิบโดโบราณ หรือภาษามือ อาจกล่าวได้ว่าเป็นการใช้ความสามารถทางการแปลจากสัญลักษณ์ ตัวแทนของผู้มีความสามารถทางนี้ได้แก่ นักคณิตศาสตร์ นักตรรกศาสตร์ ประดิษฐ์ วิศวกร ฯลฯ

4) ความสามารถทางการใช้กล้ามเนื้อร่างกาย (somatic/bodily ability)

เป็นความสามารถในการควบคุมกล้ามเนื้อ ควบคุมการเคลื่อนไหว ความยืดหยุ่น ทั้งกล้ามเนื้อเล็กและกล้ามเนื้อใหญ่ รวมถึงการใช้กล้ามเนื้อร่างกายในการแสดงออกถึงความรู้สึก หรือความคิด เช่น นักกีฬา นาฏศิลป์ นักแสดง นักปั้น นักมายากล ฯลฯ

5) ความสามารถทางมิติสัมพันธ์ (spatial/visual abilities)

เป็นความสามารถสร้างมิติจากการเห็นในรูปแบบต่างๆ ในความคิด เช่น ความสามารถในการพลิกหมุนภาพที่เห็นเป็นมุมต่าง ๆ มองเห็นภาพต่าง ๆ อย่างทะลุปรุโปร่ง เช่น กลุ่มศิลปินที่สามารถรังสรรค์จากการเห็นให้เห็นผลงานที่เป็นนามธรรมความงามหรือเป็นตัวแทนของความรู้สึกนึกคิด เช่น กลุ่มศิลปิน นักประติมากรรม ฯลฯ

6) ความสามารถทางเสียงและการได้ยิน (sonance/auditory abilities)

เป็นความสามารถในการรับรู้ทางการได้ยินที่ละเอียดอ่อน เชี่ยวชาญถ่ายทอดโยงความสามารถในการรับรู้ทางการได้ยินที่ลึกซึ้งทั้งความสูงต่ำของเสียง ความถี่ของเสียง จังหวะของเสียงไปสู่จิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดมาถักทอเป็นรูปแบบทางความสามารถที่เกี่ยวข้องกับเสียง เช่น ดนตรี การร้องเพลง การแต่งเพลง การพากย์หนัง การเลียนเสียงสัตว์ หรือผู้ที่ฝึกนกเขาชวา หรือตัดสินความสามารถในการขันของนกเขาชวาต้องมีความสามารถในการรับรู้ทางเสียงที่เฉียบคม

7) ความสามารถทางภาษา (verbal/linguistic abilities)

เป็นความสามารถในการทำความเข้าใจในความหมายของภาษา การใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความคิด จินตนาการ ความรู้ อารมณ์ หรือความดีมด้าลึกซึ้งทางความคิด อารมณ์ ตลอดจนจินตนาการอันหลากหลาย ที่อาจเป็นความสามารถในการใช้ภาษาทางการเขียน หรือการพูด เช่น นักเขียน นักแปล นักภาษาศาสตร์ จินตกวี นักพูด โฆษก ฯลฯ

8) ความสามารถทางช่างเทคนิคและอิเล็กทรอนิกส์

(mechanical/technical abilities)

เป็นความสามารถในเรื่องการรับรู้เรียนรู้เกี่ยวกับเครื่องจักรกล ที่ต้องใช้ทักษะกลไกในเรื่องของอุปกรณ์และการทำงานของเครื่องจักร เครื่องยนต์ เครื่องอิเล็กทรอนิกส์หรือเครื่องมือต่าง ๆ สามารถมองเห็นองค์ประกอบหรือการทำงานของอุปกรณ์ สิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและง่ายดายเช่น ช่าง นักอิเล็กทรอนิกส์ มีทักษะในการใช้มือตาประสานประกอบอุปกรณ์ หรือสร้าง ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างดี

9) ความสามารถทางวิทยาศาสตร์ (scientific/realistic abilities)

เป็นความสามารถในการสังเกต วิเคราะห์ พิสูจน์ คัดแยก ศึกษา อธิบาย รวมถึงความเข้าใจในปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ หรือการเกิดปรากฏการณ์สิ่งต่าง ๆ ทางธรรมชาติ ความสามารถในการมองเห็นโครงสร้างของระบบธรรมชาติ ความเข้าใจในความสัมพันธ์และผลกระทบที่จะเกิด เช่น ความสัมพันธ์ระหว่าง พีช- สัตว์ บุคคลที่มีความสามารถในด้านนี้ เช่น นักวิทยาศาสตร์ นักธรรมชาติวิทยา เกษตรกร นักวิจัย นักภูมิศาสตร์ ฯลฯ

10) สามารถทางจิตวิญญาณและญาณปัญญา (spiritual ability)

เป็นความสามารถทางการรับรู้ทางจิต ความสามารถทางความคิดโดยภาษาธรรมชาติ เช่น เรื่องของความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน ความคิดที่คิดออกมาได้ โดยที่อาจไม่รู้ที่มาที่ไป ภาษาแห่งความเข้าใจ หรือภาวะรับรู้เหนือธรรมชาติต่าง ๆ การตระหนักรู้เกี่ยวกับตัวตนในระดับลึก ซึ่งภาวะการรับรู้นั้นเป็นการสะท้อนตัวตนภายในที่แท้จริง ความสามารถนี้รวมถึงความตั้งใจปรารถนาในสิ่งที่เป็นคุณค่าทางคุณธรรม หรือสัจธรรมที่สูงส่งกว่าเรื่องวัตถุธรรมทั่วไป คนกลุ่มที่มีความสามารถด้านนี้ย่อมมีความรู้สึกที่โลกทั้งผองเป็นเพื่อนพ้องกัน มีความอิสระที่หาขอบเขตไม่ได้ เกิดความมั่งคั่งทางจิต คนที่มักมีความสามารถด้านนี้ได้อยู่ได้แก่ นักปราชญ์ นักคิด นักปรัชญา นักบวช นักศาสนา ผู้ทรงศีลต่าง ๆ

จากแนวคิดข้างต้นจะเห็นว่าความสามารถของมนุษย์ที่มีหลายด้านเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการในแต่ละด้านของมนุษย์ ดังที่ นิตยา คชภักดี (2543) ได้จำแนกพัฒนาการของเด็กอย่างสอดคล้องกันเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1) ด้านร่างกาย (physical/ psycho-motor development) หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการทรงตัวในอิริยาบถต่าง ๆ และการเคลื่อนไหว เคลื่อนที่ไป โดยการใช้อวัยวะกล้ามเนื้อใหญ่(gross motor) เช่น การนั่ง การยืน เดิน วิ่ง กระโดด การใช้สัมผัสรับรู้ และการใช้ตาและมือประสานกันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

2) ด้านสติปัญญา (cognitive development) หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งของต่าง ๆ กับตนเอง การรับรู้ การสังเกต จดจำ วิเคราะห์

การรู้คิด รู้เหตุผลและความสามารถในการแก้ปัญหา ตลอดจนการสังเคราะห์ ซึ่งเป็นความสามารถเชิงสติปัญญาในระดับสูง ซึ่งแสดงออกด้วยการใช้ภาษาสื่อความหมายและการกระทำ ดังนั้นพัฒนาการด้านภาษา และสื่อความหมาย กับการใช้ตากับมือทำงานประสานกันเพื่อแก้ปัญหาจึงเกี่ยวข้องข้องกับพัฒนาการด้านสติปัญญา

3) ด้านจิตใจ-อารมณ์ (emotional development) หมายถึงความสามารถในการรู้สึกแสดงความรู้สึก เช่น พอใจ ไม่พอใจ รัก ชอบ โกรธ เกลียด กลัว และเป็นสุข ความสามารถในการแยกแยะ ความลึกซึ้งและควบคุมการแสดงออกของอารมณ์อย่างเหมาะสมเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนการสร้างความรู้สึกที่ดีและนับถือต่อตนเอง หรืออัตมโนทัศน์ ซึ่งเกี่ยวข้องข้องกับพัฒนาการด้านสังคมด้วย บางครั้งจึงมีการรวมพัฒนาการทางด้านจิตใจ อารมณ์กับทางด้านสังคมเป็นกลุ่มเดียวกัน คือ พัฒนาการจิตสังคม (psycho-social development)

4) ด้านสังคม (social development) หมายถึงความสามารถในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น มีทักษะการปรับตัวในสังคม คือสามารถทำหน้าที่ตามบทบาทของตน ร่วมมือกับผู้อื่นมีความรับผิดชอบ ความเป็นตัวของตัวเอง และรู้กาลเทศะ สำหรับเด็กหมายความรวมถึงความสามารถในการช่วยตัวเองในชีวิตประจำวัน (personal-social) นอกพัฒนาการด้านสังคมยังเกี่ยวข้องข้องกับพัฒนาการด้านจิตวิญญาณ (spiritual development) คุณธรรม(moral) และเกี่ยวข้องข้องกับพัฒนาการด้านสติปัญญา ทำให้รู้จักแยกแยะความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และความสามารถในการเลือกดำรงชีวิตในทางสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมอีกด้วย

5) ด้านจิตวิญญาณ (spiritual development) หมายถึงการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการรู้จักคุณค่าของชีวิต สิ่งแวดล้อม สุนทรียภาพ วัฒนธรรม และการมีคุณธรรม การรู้จักควบคุมตนเองให้มีความอดทนอดกลั้น มีเมตตากรุณา มีความซื่อสัตย์ ซึ่งนำไปสู่เป้าหมายสูงสุดของชีวิตที่ดีงาม หลุดพ้นความทุกข์ และการมีสันติสุขในสังคม

2.2 คุณค่าของดนตรีและการขับร้อง

การขับร้องเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งช่วยในการถ่ายทอดความรู้สึกของมนุษย์ผ่านไปเสียงเพลง โดยใช้เครื่องดนตรีชิ้นสำคัญที่ไม่ต้องหาซื้อจากที่ใดนั่นคือ ร่างกายของเรา เสียงเพลงเป็นสิ่งที่แสดงถึงความงามของดนตรีซึ่งนับได้ว่าเป็นศิลปะแขนงหนึ่งเช่นเดียวกัน นักการศึกษาดนตรีได้ตระหนักถึงความสำคัญของการขับร้อง และได้กล่าวถึงคุณค่าของการขับร้องในทิศทางเดียวกันดังนี้

ฟังจิตต์ สวามิภักดิ์ (2532) การขับร้องนับว่าเป็นรากฐานที่ดียิ่งสำหรับการพัฒนา ศิลปะทางดนตรี แม้แต่ทารกน้อยยังสามารถเปล่งเสียงสูงต่ำ และการร้องเพลงที่เป็นกิจกรรม ตามธรรมชาติของเด็กเท่าๆ กับการพูดจากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา พบว่าคีตกวีที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญของการขับร้องในการศึกษาดนตรี ความรู้ทั้งหลายและประสบการณ์ ที่ได้รับมาจากการ ขับร้องนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ภายในร่างกายและจิตใจ ซึ่งการเรียนรู้ที่ได้มาจาก เครื่องดนตรีอันเป็นสิ่งที่อยู่ภายนอกายนั้นยากที่จะเทียบเทียมได้

ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล (2537) การร้องเพลงเป็นเสมือนหนึ่งการแสดงออกซึ่ง พลังกำลังที่อยู่ภายในจิตใจมนุษย์ให้เปล่งออกมาเป็นกระแสเสียงที่สร้างสรรค์สรรพสิ่งให้สวยงาม ไน้มน่าวจิตใจมนุษย์ที่แข็งแกร่งให้อ่อนโยน ละมุนละไมทำให้สุขภาพจิตของคนเราให้ทำให้สิ่งที ดิงามควรตระหนักอยู่เสมอว่าการฝึกร้องเพลงมิใช่เพื่อพัฒนาเทคนิคแต่เพียงอย่างเดียวแต่เป็น การพัฒนาจิตใจ ควรใช้ดนตรีและเสียงเพลงช่วยพัฒนาสัญชาตญาณไฝดีของมนุษย์ด้วย

ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์ (2541) ได้กล่าวถึงคุณค่าของดนตรีที่มีต่อเด็กวัยอนุบาลดังนี้

- 1) ดนตรีช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการของเด็ก ดนตรีเป็น ตัวกระตุ้นให้เด็กคิดค้นทดลองและแสดงออกโดยใช้ดนตรีเป็นสื่อ
- 2) ดนตรีช่วยพัฒนาด้านการตอบสนองทางอารมณ์ของเด็ก เนื่องจาก ประสบการณ์ดนตรีเร้าใจเด็กแสดงออกทางอารมณ์
- 3) ดนตรีช่วยพัฒนาด้านปัญญา โดยเหตุที่ดนตรีเป็นสื่อทำให้เด็กคิดและ ทำความเข้าใจกับเรื่องเสียง และช่วยพัฒนาการรับรู้ ตลอดจนเชื่อมโยงแนวคิดต่างๆ
- 4) ดนตรีช่วยพัฒนาด้านภาษา เมื่อเด็กชอบแล้วต้องการร้องเพลง การเรียนรู้ ทางด้านภาษาจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่เด็กต้องเรียนรู้ไปด้วย นอกจากนั้นเด็กยังใช้ภาษาเป็นสื่อ ในการอธิบายความรู้สึกที่ดีต่อดนตรี ซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านการใช้ภาษามากขึ้น
- 5) ดนตรีช่วยการพัฒนาด้านร่างกาย เนื่องด้วยประสบการณ์ทางดนตรีเกี่ยวข้องกับ การร้องเพลง การเล่นดนตรี การเข้าจังหวะ สิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านกล้ามเนื้อ ดีขึ้น
- 6) ดนตรีช่วยพัฒนาความเป็นเอกัตบุคคล เนื่องด้วยประสบการณ์ทางดนตรี ช่วยให้ได้รู้จักและเข้าถึงความรู้สึก ความสามารถของตนเอง และยังช่วยให้เด็กเข้าใจเอกลักษณ์ ของวัฒนธรรมของตน
- 7) ดนตรีซึ่งเป็นโสตศิลป์ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสุนทรีย์ ซึ่งนำไปสู่ ความซาบซึ้งในดนตรีต่อไป ดนตรีช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านอารมณ์สุนทรีย์ โดยการตอบสนอง ต่อองค์ประกอบดนตรี เช่น ทำนอง จังหวะ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กรู้ซึ่งถึงความสวยงามความเต็ม อิ่มในอารมณ์และการรอกงามทางการรับรู้ สิ่งเหล่านี้มักถูกละเลยในกรณีให้การศึกษาทั่วไป

กับเด็ก การที่เด็กมีประสบการณ์ทางดนตรีช่วยเพิ่มความรู้อีก และความต้องการของเด็กให้เต็ม ซึ่งทำให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ มีจิตใจเจริญงอกงามละเอียดอ่อนควบคู่ไปกับความคิด ความอ่านทางวิชาการด้านอื่นๆ

Seybold (1979) ได้วิจัยถึงบทบาทของดนตรีในการสอนพูดแก่นักเรียนที่พูดช้า ผลปรากฏว่า การใช้กิจกรรมทางดนตรีจะช่วยให้นักเรียนบางระดับให้พูดได้อย่างคล่องแคล่วแม้ความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้ดนตรีกับกลุ่มควบคุม ไม่เป็นผลมากนัก แต่ก็แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ดนตรีเป็นเครื่องมือที่มีผลสำหรับมโนทัศน์ทางภาษาแก่นักเรียนที่พูดช้า และเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการพูดด้วย และเสนอแนะว่าในการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนภาษาแก่ผู้มีปัญหาเรื่องการพูด ดนตรีจะช่วยสร้างบรรยากาศให้เพลิดเพลินและสนใจให้พูดได้คล่องแคล่วขึ้น

Chaze และ Ludington - Hon (1984) พบว่าการร้องเพลงกล่อมทารกและเสียงพูด บิดามารดาสามารถทำให้ทารกเคลื่อนไหวแขน ขา มีการปรับตัวต่อความกดดันหรือความเครียด และมี การพัฒนาด้านจิตใจดีขึ้น ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่าเสียงร้องของมนุษย์มีผลต่อการเคลื่อนไหวของเด็ก

Tarnowski และ Susan Mary (1986) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการสอนด้วยวิธีเดี่ยว และการสอนด้วยวิธีการหลายวิธีที่มีต่อผลความถูกต้องแม่นยำ ในการร้องเพลงของเด็กอนุบาล พบว่าการสอนร้องเพลงโดยผ่านทางกิจกรรมสร้างสรรค์ การสื่อสารและการละเล่นของเด็ก เป็นรูปแบบที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดของการแสดงออกทางด้านดนตรีและเพลงของเด็ก นอกจากนี้แล้วผลการวิจัยพบว่า จำนวนข้อความ วรรคตอน และจังหวะของเพลงมีผลต่อความถูกต้องแม่นยำในการร้องเพลงของ เด็กวัยอนุบาล

Raucher และ Show (1993) พบว่าการฟังดนตรีคลาสสิกช่วยให้สมองทำงานได้ดีขึ้น และสามารถยกระดับความคิดของเราได้ในด้านความมีเหตุผลและความคิดสร้างสรรค์รวมถึงด้านมิติสัมพันธ์

Gordon L. Shaw และคณะ (1991) จากมหาวิทยาลัยเออร์ไวน์ ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ศึกษาว่า การฝึกดนตรีในเด็กทำให้ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ (spatial temporal reasoning) เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นความสามารถในการจินตนาการแล้วเชื่อมโยงให้เกิดภาพ ถ่ายทอดออกมาเป็นรูปธรรมได้ ดังเช่นการทำงานของสถาปนิก นักออกแบบ รวมถึงทักษะการกระชาะที่ต้องใช้ทั้งสายตากับกล้ามเนื้อไหวสัมพันธ์กัน เช่น การเคลื่อนไหวของนักกีฬา ทักษะทั้งหมดนี้มี ความจำเป็นและสำคัญต่อการเรียนคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์

Shaw และคณะ (1991) ได้ทำการทดลองกับนักศึกษาว่าดนตรีจะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการคิดเป็นภาพได้มากน้อยอย่างไร ผลการทดลองคือ นักศึกษาที่ได้ฟังเพลง

ของโมซาร์ท 10 นาทีก่อนเข้าห้องสอบจะสามารถทำคะแนนแบบทดสอบได้สูงกว่านักศึกษาอีกกลุ่มหนึ่งที่อ่านหนังสือและฟังเพลงประเภทอื่น

งานวิจัยเกี่ยวกับดนตรีไม่ได้มีผลดีเพียงพัฒนาสมองส่วนที่ทำหน้าที่ด้านมิติสัมพันธ์เท่านั้น ยังช่วยบรรเทาโรคที่รักษาได้ยากด้วย มีการวิจัยเกี่ยวกับการรักษาโรคทางด้านประสาทวิทยา เช่น โรคลมชักและอัลไซเมอร์ พบว่าได้ผลดีมากด้วย

ในปี ค.ศ. 1998 นักวิจัยด้านคลินิกแห่ง มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ ชิคาโก ชื่อจอห์น ฮิวส์ และคณะทดลองนำดนตรีมาช่วยบำบัดโรคกับผู้ป่วยลมชัก 36 ราย ฮิวส์ให้ฟังเพลงโซนาตาของโมซาร์ทอย่างต่อเนื่อง แล้วพบว่าผู้ป่วย 29 รายจะปล่อยคลื่นสมองที่ส่งผลให้เกิดอาการชักลดน้อยลงมากจากนั้นเขาทดลองซ้ำกับผู้ป่วยโรคอัลไซเมอร์ก็ได้ผลดีต่อสมองที่เกี่ยวกับมิติสัมพันธ์ของผู้ป่วยค่อย ๆ เพิ่มขึ้นขณะฟังเพลงนี้

เหตุผลที่นักวิจัยเลือกเพลงโซนาตาของโมซาร์ท เพราะเป็นเพลงปลูกเร้าผู้ฟังให้ตื่นตัวที่จะฟังตั้งแต่ต้นจนจบ เพลงนี้มีความสมดุลของเปียโน 2 ตัว ซึ่งทำให้ผู้ฟังมีแรงจูงใจฟังจากตัวหนึ่งไปสู่อีกตัวหนึ่งและเป็นเพลงที่มีองค์ประกอบของการแต่งเพลงดีมากเพลงหนึ่งทั้งในแง่โครงสร้างและการเรียบเรียง กล่าวกันว่าโมซาร์ทแต่งเพลงนี้ในใจจนจบ แล้วเขียนโน้ตออกมาโดยไม่มี การแก้ไขเลย

Steven (1998) ได้สำรวจความคิดของครูอนุบาลในโรงเรียนอนุบาลเอกชนที่เคยผ่านการอบรมทางดนตรี เกี่ยวกับความสำคัญของทักษะและประสบการณ์ดนตรีที่สามารถนำไปใช้สอนเด็กอนุบาลในชั้นเรียนได้ พบว่าครูส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของทักษะการเคลื่อนไหว การใช้ เครื่องประกอบจังหวะ และทักษะการร้องเพลงมากกว่าประสบการณ์ทางดนตรีด้านอื่น

Guilmartin (2000) ได้ศึกษาสภาพการเรียนการสอนในระดับปฐมวัยในช่วงเข้าสู่ปี 2000 ในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า แนวโน้มการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัยกำลังจะกลับสู่ยุคอดีตกาลที่ใช้ดนตรีเพื่อพัฒนาจิตใจของมนุษย์การแสดงดนตรีนั้นตั้งอยู่บนฐานของสุนทรียศาสตร์ ปรัชญา ประเพณี ศาสนาเนื่องจากก่อนหน้านี้ปี 2000 ครูสอนดนตรีโดยการเน้นให้เด็กฝึกฝนเล่นเครื่องดนตรีอย่างหนักหรือไม่ก็ให้เด็กเล่นดนตรีเพื่อความสนุกสนานเพียงอย่างเดียว เด็กจึงมีพัฒนาการทางดนตรีช้าลง จากเดิมที่เด็กมีอายุ 5-6 ปี สามารถร้องเพลงได้ตรงตามระดับเสียง และร้องลงจังหวะตามโน้ตแต่ระยะหลังต้องรอให้เด็กมีอายุ 8-9 ปี จึงสามารถร้องเพลงได้ตรงตามระดับเสียงและร้องลงจังหวะ

วัฒนา มัคคสมัน (2528) ได้ทำการทดลองสอนโน้ตสากลเบื้องต้นโดยใช้เพลงพื้นบ้านอีสานแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีสอนตามแผนการสอนโน้ตสากลโดยใช้เพลงพื้นบ้านอีสาน กับกลุ่มควบคุมที่เรียนตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ

มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ.01 แต่ผลการเรียนทางด้านพฤติกรรมทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

มณี เพ็ญกุล (2529) ได้ศึกษาผลของการใช้ดนตรีกระตุ้นต่อการเจริญเติบโตของทารกคลอดก่อนกำหนด ผลปรากฏว่า เด็กมีปฏิกิริยาตอบสนองกับเสียงเพลง ทั้งทางพฤติกรรมและร่างกายในทางที่ดีขึ้นมาก เสียงเพลงที่นุ่มนวลจะทำให้เด็กมีอาการสงบเรียบร้อยร่างกายเจริญเติบโตดีขึ้น และยังช่วยให้ระบบหายใจและระบบการย่อยดีขึ้น

พัชรา พุ่มพชาติ (2533) ได้ศึกษาอิทธิพลของเสียงดนตรีที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยอนุบาลอายุ 4-5 ปี จำนวน 16 คนกลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ที่ใช้เสียงดนตรีประกอบ กลุ่มควบคุมได้รับการสร้างสรรค์ปกติ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวสังเกตเด็ก ทั้ง 2 กลุ่มพบว่า เสียงดนตรีสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยอนุบาล และการใช้เสียงดนตรีประกอบกิจกรรมสร้างสรรค์ ทำให้เด็กวัยอนุบาลมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงกว่ากิจกรรมสร้างสรรค์ปกติ

Hudgens (1987) ได้ทำการทดลองสอนดนตรีกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาเกรด 1 ใน North Texas โดยทดลองสอน 4 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนตามแนวคิดของ โคดาเย กลุ่มที่สองสอนแบบดั้งเดิม กลุ่มที่สามสอนแบบผสมโดยเน้นทักษะของโคดาเย กลุ่มที่ 4 สอนแบบผสมโดยเน้นแนวคิดของออร์ฟ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางที่ใช้สอนนักเรียนในกลุ่มต่าง ๆ ทำให้ทักษะทางดนตรี ด้านจังหวะ การเปล่งเสียงร้องและการฟังจังหวะมีความแตกต่างกัน แต่แนวทางในการสอนดนตรีไม่ได้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในความรู้ด้านดนตรีขั้นพื้นฐานความสามารถในการฟังเสียงแตกต่างกัน

พงษ์ลดา นาควิเชียร (2536) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีสากลขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนตามแนวคิดของโคดาเยกับการสอนตามแนวคิดของเบอร์เกตันและบอร์ดีแมน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวคิดของโคดาเยกับการสอนตามแนวคิดของเบอร์เกตันและบอร์ดีแมนแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และพบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนตามแนวคิดของโคดาเยมีคะแนนทักษะการร้องเพลงและทักษะการอ่านโน้ตสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามแนวคิดของเบอร์เกตันและบอร์ดีแมนที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ณรุทธ์ สุทธิจิตต์ (2540) ได้ศึกษาเนื้อหาดนตรีและวิธีการในการสืบทอดของเพลงพื้นบ้านท่าโพ อำเภอหนองขาหย่าง จังหวัดอุทัยธานี พบว่า เพลงพื้นบ้านท่าโพจำนวน 55 เพลง ที่ทำการศึกษา มีลักษณะทั่วไปเป็นไปตามลักษณะของเพลงไทย กล่าวคือ เพลงจำนวน 39 เพลงอยู่ในบันไดเสียงเพนตาโทนิค อีก 16 เพลงอยู่ในบันไดเสียงเฮกซะโทนิค เฮกซะคอร์ด เตตราโทนิค และมีโซลิเดียน การจัดเรียงของเสียงของเพลงเป็นลักษณะเพลงเกิด

27 เพลง ออเธอนติก 27 เพลง และแบบผสม 1 เพลง เพลงทั้งหมดมีอัตราจังหวะประเภทสอง และสี่จังหวะ ช่วงกว้างของเสียงที่อยู่ระหว่าง คู่แปดและคู่เจ็ด เพลงที่มีช่วงเสียงกว้างมากที่สุด คือ คู่สิบเอ็ด ชั้นคู่เสียงที่พบเสมอคือ คู่สองและคู่สามเมเจอร์ เคเดนซ์ตอนจบเป็นคู่สองเมเจอร์ และ คู่สามไมเนอร์มากที่สุด รูปแบบทำนองที่พบบ่อยคือแบบไบนารี (AB) 37 เพลงขึ้นต้นแบบอนาครูซีสอีก 18 เพลงขึ้นต้นที่จังหวะที่หนึ่ง รูปแบบจังหวะที่พบบ่อยๆ คือ

และ เพลงจำนวน 46 เพลงเป็นร่ำวง อีก 9 เพลง เป็นเพลงร้องเล่นเฉพาะเทศกาลโดยมีเอกลักษณ์พิเศษหลายเพลง คือ การตีทำรำตามเนื้อร้อง

ในเรื่องการสืบทอด พ่อเพลงแม่เพลงยินดีจะถ่ายทอดให้กับผู้สนใจ แต่ปัจจุบันมีชาวบ้านทำโพงจะรับถ่ายทอดไม่มาก เนื่องจากสภาพสังคมที่พัฒนาเปลี่ยนไป อย่างไรก็ตาม ทั้งชาวบ้านทำโพงและบุคคลอื่นๆ ในระดับจังหวัดให้ความสนใจ และยังชอบฟังเพลงพื้นบ้านทำโพงอยู่ ผู้มีบทบาทในการส่งเสริมการสืบทอดเพลงพื้นบ้านทำโพงควรเป็นชาวบ้านเอง โดยโรงเรียนควรมีการจัดสอนเพลงพื้นบ้านทำโพง นอกจากนี้ในระดับอำเภอและจังหวัดควรมีบทบาทในการส่งเสริมการสืบทอดให้กว้างขวางออกไป ในระดับประเทศควรมีการเผยแพร่เพลงพื้นบ้านทำโพงเพื่อให้คนไทยรู้จักและส่งเสริมการสืบทอดให้เป็นระบบ เพื่ออนุรักษ์เพลงพื้นบ้านทำโพงอันทรงคุณค่าไว้ เพราะเป็นเพลงที่มีเอกลักษณ์และสร้างสรรค์ด้วยภูมิปัญญาไทยอย่างแท้จริง ในขณะที่พ่อเพลงแม่เพลงเพลงรุ่นนี้ยังสามารถถ่ายทอดได้

พงษ์ลดา ธรรมพิทักษ์กุล (2543) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีสากลพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนตามแนวคิดของโคดาย และการสอนแบบดั้งเดิม พบว่านักเรียนที่เรียนตามแนวคิดของโคดายมีคะแนนทักษะการร้องและทักษะการอ่านโน้ตสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบดั้งเดิม ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

การวิจัยของเออร์วิง เฮอริวิตซ์ และทีมนักวิจัยจากศูนย์วิจัยโรงพยาบาลเด็กในบอสตัน สหรัฐอเมริกา ได้ศึกษาดนตรีกับการเรียนของเด็กระดับประถมศึกษานั้นพบว่า เด็กที่ได้ฝึกฝนดนตรีจะมีคะแนนการอ่านสูงกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการฝึกฝน เรื่องนี้อธิบายได้ว่าสมองที่ได้รับการกระตุ้นด้วยเสียงดนตรีนั้นจะไปกระตุ้นส่วนอื่นๆ ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการอ่านด้วย (อุสา สุทธิสาคร, 2544 : 9)

ดนตรีกับประสิทธิภาพของสมอง เมื่อมีการกระตุ้นสมองส่วนของการได้ยิน (auditory area) จากการฟังดนตรีมากเท่าใดจะยิ่งเกิดผลดีต่อคอร์ปัส คัลลอสซั่ม (corpus callosum) มากขึ้นเท่านั้น คอร์ปัสคัลลอสซั่ม คือกลุ่มใยประสาทที่มีหน้าที่เชื่อมข้อมูลข่าวสารของสมองซีกซ้ายและซีกขวาให้สื่อสารถึงกัน ทำให้สมองทั้งสองซีกทำงานร่วมกันได้ ดังนั้น การฟังดนตรีบ่อย ๆ จะเท่ากับช่วยกระตุ้นให้มีการสื่อสารข้อมูลของสมองส่วนต่างๆ ทำงานได้อย่างเชื่อมโยงและราบรื่น (พรธรราย ททรัพย์ประภา, 2547 : 9)

จากการค้นพบเรื่องสมอง 2 ซีกของสเปอริ ทำให้เขาได้รับรางวัลโนเบลในสาขาสรีรวิทยา และการแพทย์ เมื่อปี ค.ศ. 1981 สเปอริค้นพบว่า สมองซีกซ้ายทำหน้าที่โดยส่วนใหญ่ เกี่ยวข้องกับความสามารถหลายด้านทั้งคณิตศาสตร์ ภาษา และความคิดที่มีรูปแบบซับซ้อน เช่น การแก้ปัญหา ในขณะที่สมองซีกขวาส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการสามารถด้านดนตรีและงานศิลปะแต่โดยทั่วไปการทำงานของสมองทุกส่วนจะทำงานร่วมกันและมีปฏิริยาต่อกัน ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะเห็นคนที่มีความสามารถด้านคณิตศาสตร์และคำนวณหลายคน มีความสามารถด้านดนตรีด้วย เช่น บุคคลทั้ง 3 คนคือ ไอน์สไตน์ โมซาร์ท และรามานูจัน

ไอน์สไตน์กล่าวไว้ว่า ดนตรีมีส่วนช่วยขยายกระบวนการความคิดของเขาทำให้เขามีความ ลุ่มลึกในการใช้ช่วยแก้ปัญหาที่พลิกแพลงต่าง ๆ เมื่อเขาจนปัญญาคิดแก้ปัญหาอะไรไม่ได้ เขาจะไปเล่นดนตรี (ไอน์สไตน์ชอบเล่นไวโอลิน) จากนั้นจะเริ่มแก้ปัญหาที่ยุ่ยากซับซ้อนได้

โมซาร์ท นักดนตรีและคีตกวีผู้มีชื่อเสียงสามารถแต่งเพลงได้ตั้งแต่อายุ 4 ขวบ ก่อนเข้าเรียนหนังสือเขาสนใจดนตรีเพียงอย่างเดียว แต่หลังจากที่ได้เข้าเรียนแล้ว สิ่งหนึ่ง ที่ดึงดูดความสนใจของเขามากคือวิชาคณิตศาสตร์ เขาเรียนได้อย่างรวดเร็ว แม่นยำ เมื่อไรที่มี เวลาว่าง หรือไม่ว่าที่ใดพอจะเขียนได้ เขาจะขีดเขียนคำนวณตามฝาผนัง ที่พื้นห้อง บนโต๊ะเก้าอี้

รามานูจัน นักคณิตศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงของชาวอินเดีย เกิดที่เมืองมัดราส ทางใต้ของ อินเดีย เป็นแถบที่อิทธิพลดนตรีแบบ Carnatic เข้ามามีส่วนในการดำเนินชีวิต และคาดว่าดนตรี ประเภทนี้น่าจะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการคิดคำนวณของเขา เนื่องจากดนตรี ประเภทนี้มีโครงสร้างที่มีความชัดเจนมีเงื่อนไขในตัวเองคล้ายคณิตศาสตร์ ซึ่งอาจส่งผลต่อ กระบวนการทางความคิดของรามานูจันที่ชัดเจน มีโครงสร้าง และปลูกฝังความคิดเชิงวิทยาศาสตร์ ให้แก่เขาตั้งแต่เยาว์วัย (พรรณนาราย ทวีพยะประภา, 2547 : 8-9)

2.2.1 การใช้ดนตรีและการขับร้องในการเสริมสร้างสุขสภาวะทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์จิตใจ สติปัญญาและจิตวิญญาณ

การใช้ดนตรีที่เสริมสร้างสุขสภาวะนั้นมีเป้าหมายเน้นด้านพัฒนาทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ขึ้นอยู่กับความจำเป็นของแต่ละบุคคล ได้แก่ การที่นำเอาดนตรีไปใช้นำบัด ทั้งทางกาย เป็นการใช้เสียงดนตรีที่สื่อสารกันแทนภาษาพูด กับผู้ที่สูญเสียภาวะการรับรู้ ทางกาย ทางจิต เป็นการประยุกต์ดนตรีไปใช้ในการบำบัดและปรับพฤติกรรมของผู้ถูกบำบัดให้อยู่ใน สภาวะปกติผ่อนคลาย ซึ่งดนตรีบำบัดอยู่ร่วมกับมนุษย์มานานแล้ว เช่น ในการประกอบพิธีกรรม ต่างๆ มักจะเห็นมีการนำดนตรีเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง ของพิธีกรรมนั้นๆ และยังเป็นเครื่องมือที่ทำให้ คนรับรู้อยู่ในสภาวะของจิตที่ตรงไปในทิศทางเดียวกัน และเกิดสมาธิ เช่น การใช้ดนตรี ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

การใช้ดนตรีในการเสริมสร้างสุขสภาวะจะต้องใช้ความระมัดระวัง และละเอียดลออ ซึ่งทางมูลนิธิพัฒนาคนพิการไทย (2548) ได้กล่าวถึงความสำคัญของดนตรีในแง่ของการบำบัดดังต่อไปนี้

ดนตรีสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้หลากหลายรูปแบบ ทั้งในเด็ก วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่และผู้สูงอายุตามเป้าหมาย เพื่อตอบสนองของความจำเป็นที่แตกต่างกันไป ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เช่น ปัญหาบกพร่องของพัฒนาการ สติปัญญา และการเรียนรู้ โรคซึมเศร้า โรคอัลไซเมอร์ ปัญหาการบาดเจ็บสมอง ความพิการทางร่างกาย อาการเจ็บปวด และภาวะอื่นๆ

สำหรับบุคคลทั่วไปสามารถใช้ประโยชน์จากดนตรีได้เช่นกันช่วยในการผ่อนคลาย ความตึงเครียด และในการออกกำลังกายเสริมสร้างสุขภาพ

ประโยชน์ของดนตรีมีดังนี้

- 1) ปรับสภาพจิตใจ ให้อยู่ในสภาวะสมดุล มีมุมมองในเชิงบวก
- 2) ผ่อนคลายความตึงเครียด ลดความวิตกกังวล (anxiety / stress management)
- 3) กระตุ้น เสริมสร้าง และพัฒนาทักษะการเรียนรู้ และความจำ (cognitive skill)
- 4) กระตุ้นประสาทสัมผัสการรับรู้ (perception)
- 5) เสริมสร้างสมาธิ (attention span)
- 6) พัฒนาทักษะสังคม (social skill)
- 7) พัฒนาทักษะการสื่อสารและการใช้ภาษา (communication and language skill)
- 8) พัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว (motor skill)
- 9) ลดความตึงเครียดของกล้ามเนื้อ (muscle tension)
- 10) ลดอาการเจ็บปวดจากสาเหตุต่างๆ (pain management)
- 11) ปรับลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (behavior modification)
- 12) สร้างสัมพันธภาพที่ดีในการบำบัดรักษาต่างๆ (therapeutic alliance)
- 13) ช่วยเสริมในกระบวนการบำบัดทางจิตเวช ทั้งในด้านการประเมินความรู้สึก สร้างเสริมอารมณ์เชิงบวก การควบคุมตนเอง การแก้ปมขัดแย้งต่างๆ และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้ครอบครัว

โดยสรุปดนตรีมีประโยชน์หลากหลายขึ้นอยู่กับนำไปใช้เสริมสร้างสุขภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี โดยบูรณาการเข้ากับการรักษาอื่นๆ

การใช้เสียงขับร้องเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยเยียวยาคนมาตั้งแต่โบราณ เพราะ การขับร้องเป็นการสื่อสารที่สามารถเข้าถึงก้นบึ้งของจิตใจได้อย่างทันทีทันใด เมื่อผู้ขับร้องระลึกเรื่องราวในชีวิตประสบการณ์ที่พบเห็น ความต้องการ ความปรารถนา เขาก็จะถ่ายทอดอารมณ์ ผ่านเสียงนั้นๆ การนำเสียงร้องมาบำบัดโรค เริ่มจากอียิปต์โบราณโดยผู้ใช้เป็นนักบวชที่เชื่อว่าจังหวะจากการสวดมนต์ หรือบทเพลงที่มีเพียงทำนองเดียวสามารถรักษาคนป่วยได้ จากนั้นเริ่มแพร่หลายไปหลายทวีป ทั้งนี้การใช้เสียงที่มาจากบทสวดมนต์ (chant) จะต้องทำโดยนักบวช หรือพระผู้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น จากนั้นการบำบัดโดยใช้เสียงร้องจะมีแนวทางที่ต่างจากเดิมนั้นคือ การฝึกเสียงร้อง (vocalization) เพื่อแก้ไขปัญหาในจุดต่างๆ จุดเด่นของวิธีนี้คือ ประสาทสัมผัสตอบสนองรับทันที เพราะมีการสั่นสะเทือนของร่างกายในจุดที่ใช้งานทำให้เกิดการตระหนักรู้เพิ่มสมาธิ การหายใจจะต้องทำอย่างช้าๆ และหายใจลึกทุกครั้ง การสั่นในแต่ละจุดช่วยให้ระบบร่างกายทำงานได้เต็มที่ เลือดไหลเวียนได้ดีและช่วยเพิ่มออกซิเจนในร่างกาย ส่งผลให้ระบบต่างๆ ทำงานได้ดีขึ้น

การใช้เสียงขับร้องของมนุษย์เพื่อรักษาสุขภาพนั้นจะใช้กับจุดศูนย์กลางพลังภายในร่างกาย 7 จุด หรือที่เรียกว่า จักร (chakras) โดยอาศัยการสั่นสะเทือนการตำแหน่งต่างๆ ของร่างกายที่ตรงกับจุดพลังของร่างกาย เพื่อช่วยกระตุ้นระบบการทำงานของต่อมที่อยู่ในร่างกาย การฝึกเสียงขับร้องในลักษณะนี้พบได้ในการฝึกโยคะ ลักษณะต่างๆ เช่น มंत्रาโยคะ (mantra yoga) ตันตราโยคะ (tantra yoga) การฝึกนี้จะใช้คำสำหรับเปล่งเสียงที่แตกต่างกันที่คำคำที่ใช้ฝึกส่วนใหญ่เป็นภาษาฮินดูโบราณ การฝึกเปล่งเสียงนี้จะทำควบคู่กับการฝึกหายใจให้เป็นจังหวะ

นอกจากนี้ยังมีการฝึกวิธีอื่นที่ใช้เสียงร้องเพื่อการบำบัดเช่น ใช้ระดับเสียงต่างๆ และการออกเสียงๆ และการออกเสียงสระพื้นฐาน ซึ่งการฝึกระดับเสียงทำได้โดยการร้องในระดับที่แตกต่างกัน และเน้นการฝึกขั้นคู่เสียง (interval) เริ่มจากช่วงเสียงต่ำ ช่วงกลาง และช่วงเสียงสูง จนกว่าร้องไม่ได้ โน้ตที่ใช้ฝึกจะเป็นโน้ต 8 ตัว ในบันไดเสียงเมเจอร์ (major scale) การฝึกลักษณะนี้พบมากในประเทศอินเดีย อีกวิธีหนึ่งเป็นการฝึกการออกเสียงสระพื้นฐาน ซึ่งใช้การสั่นสะเทือน และก้องกังวานของเสียงภายในร่างกาย เน้นการนั่งฝึกด้วยกแขนในระนาบต่างๆ พร้อมทั้งออกเสียงสระให้ได้เสียงสะท้อนในหลายมิติ การฝึกลักษณะนี้พบมากในประเทศจีนที่เรียกว่า การฝึกพลังหยินหยาง (ying/yang energy)

ตารางที่ 1 ลักษณะเสียงและตำแหน่งของเสียง

ลักษณะเสียง	ตำแหน่งของเสียงที่สะท้อน
MM	จะสะท้อนอยู่บริเวณด้านหลังช่องศีรษะเมื่อร้องช่วงเสียงสูง
EE	จะสะท้อนอยู่บริเวณหน้าผากบริเวณกะโหลกและโพรงจมูก
AYE	จะสะท้อนอยู่บริเวณลำคอ และกระดุนที่ต่อมไทรอยด์
AH	จะสะท้อนบริเวณหน้าอกด้านบน หัวใจและต่อมไทมัส
OH	จะสะท้อนบริเวณช่องท้องด้านบน การฝึกเสียง ในระดับต่ำจะไปเกิดผลดีที่สุด
OO	จะสะท้อนอยู่บริเวณช่องท้องส่วนล่าง ไปจนถึงกระดูกเชิงกรานส่วนบน
UN	จะสะท้อนอยู่บนพื้นกระดูกสันหลังและผนังกระดูกเชิงกราน

(McClellan, 2000 : 90)

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ของระดับเสียงสระ และต่อมไร้ท่อสำหรับการฝึกเสียง

ต่อม	ตำแหน่ง	เสียงประสาน	พืนคู่เสียง	สระ	เสียงแรกที่เริ่มฝึกร้อง
ต่อมสมอง	ด้านหลังศีรษะ	8 th	คู่	"MM"	A
ต่อมใต้สมอง	โหนกคิ้ว	7 th	คู่ 7 ไมเนอร์	"EE"	G
ต่อมไทรอยด์	คอ	6 th	คู่ 5 เปอร์เฟค	"Aye"	E
ต่อมไทมัส	หัวใจ	5 th	คู่ 3 เมเจอร์	"AH"	
ต่อมหมวกไต	หลัง	4 th	คู่ 8	"OH"	C#
ตับอ่อน	ช่องท้อง	3 rd	คู่ 5 เปอร์เฟค	"OO"	A
ต่อมเพศ	กระดูกเชิงกราน	2 nd	คู่ 8	"UH"	E
					A

(McClellan, 2000 : 90)

จากการที่กล่าวว่าทั้งหมดจะเห็นการมนุษย์เห็นความสำคัญของการขับร้อง และเชื่อว่าเสียงขับร้องที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของตนเอง สามารถนำมาช่วยในการบำบัด ความเจ็บป่วยของตนเองทั้งด้านร่างกาย และทางจิตใจ

2.2.2 ความสำคัญของการขับร้องของครูปฐมวัย

การศึกษาปฐมวัย จำเป็นต้องให้ความสำคัญแก่การขับร้องครูเป็นอย่างมาก เนื่องจากการขับร้องเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่ง ที่จะสามารถถ่ายทอดอารมณ์ไปถึงจิตใจของเด็กได้ ครูจึงต้องพยายามฝึกฝนให้เสียงร้องของตนเองมีให้มีความไพเราะมีคุณภาพ เด็กจะได้รู้สึกถึงความงามและความซาบซึ้งในบทเพลง ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับจังหวะทำนองของดนตรีที่เสียงสูงต่ำรวมไปถึงความหมายของภาษาท่าทางที่เกิดขึ้นระหว่างการขับร้อง

Pearce (1993, อ้างถึงในบุษบง ดันติวงศ์, 2545) กล่าวถึงพัฒนาการทางสมองของเด็กปฐมวัยว่า ช่วงวัยนี้สมองมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วมีการเชื่อมต่อของใยสมองเพิ่มศักยภาพของพื้นที่ใยสมองมากขึ้น และช่วงวัยนี้สิ่งที่จะต้องพัฒนาก็คือ จินตนาการและการตระหนักรู้ (Intuition) ซึ่งเป็นความสามารถในการรับรู้ข้อมูลที่ไม่สามารถตระหนักได้ทางกาย ความคิดจิตใจของเด็กทำงานอยู่ในสภาวะที่เหมือนฝัน ด้วยสมองซีกขวา ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึก จินตนาการ เป็นสิ่งที่สำคัญ ที่สุดในการเติบโตทางจิตใจ เพราะจินตนาการเป็นสิ่งที่เชื่อมต่อระหว่างโลกภายนอกกับโลกภายในจิตใจของเด็ก อีกทั้งเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ที่มีคุณภาพที่สุด เด็กที่ไม่มีจินตนาการไม่เพียงแต่ไม่สามารถเรียนรู้ได้เท่านั้น หากแต่ยังเป็นผู้ที่ขาดความหวังและแรงบันดาลใจอีกด้วย การขับร้องของครูจึงเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างภาพในใจและเสริมสร้างจินตนาการของเด็กได้เป็นอย่างดี

ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้เด็กอาจซึมซับหรือสัมผัสสิ่งที่เรียกว่า "มลภาวะ" มลภาวะทางเสียงเป็นสิ่งที่เด็กไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะเป็นสิ่งที่อยู่ชีวิตประจำวัน เช่น เสียงจากการเปิดวิทยุ โทรทัศน์ เสียงเหล่านี้ อาจทำให้เด็กให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ศิริพร วิวรรณโนภาส (2545) ขนาดของเสียงจะมีหน่วยวัดที่มาเกี่ยวข้องอยู่ 2 หน่วยวัด คือ เดซิเบล (decibel) ซึ่งเป็นหน่วยวัดความดังของเสียง และเฮิร์ตซ์ (Hertz : Hz) โดยปกติเด็กเล็กๆ จะมีกลไกการได้ยินในย่านความถี่ 0- 20,000 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่กลไกการได้ยินของผู้ใหญ่จะทำงานได้ดีในช่วงความถี่เสียง 300 – 4,000 เฮิร์ตซ์ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเล็กๆ โดยเฉพาะทารก มีอาการผวา ได้ง่ายเมื่อได้ยินเสียงต่าง ๆ โดยสากลแล้วเสียงที่ว่าเป็นอันตรายต่อกลไกการได้ยินนั้น คือเสียงที่ดังตั้งแต่ 85 เดซิเบลขึ้นไป ปริญา หลวงพิทักษ์ ชุมพล (2545) พูดถึงผลกระทบของเสียง ที่ดังเกินไปว่าจะทำให้ประสาทหูเสื่อมทำให้เหนื่อยง่าย อ่อนเพลีย จังหวะการเต้นของหัวใจผิดปกติระบบการทำงานของร่างกายผิดปกติ ได้แก่ ระบบย่อยอาหารผิดปกติ การหลั่งฮอร์โมนบางชนิดผิดปกติ การทำงานของม่านตาและระบบการทรงตัวผิดปกติ การทำงานของม่านตา และระบบการทรงตัวผิดปกติในด้านของอารมณ์และจิตใจนั้นทำให้หงุดหงิดโมโหง่าย ขาดสมาธิ เครียด เบื่อง่าย

ตัวอย่างระดับเสียงจากแหล่งกำเนิดต่าง ๆ

เสียงการจราจรติดขัด	มีความดังประมาณ 80-85 เดซิเบล
เสียงตะโกน	มีความดังประมาณ 80-90 เดซิเบล
เสียงรถยนต์ส่วนบุคคล	มีความดังประมาณ 80 เดซิเบล
รถประจำทาง	มีความดังประมาณ 94 เดซิเบล
รถสามล้อตุ๊ก ๆ	มีความดังประมาณ 99 เดซิเบล
รถมอเตอร์ไซด์	มีความดังประมาณ 100 เดซิเบล
เจาะคอนกรีต	มีความดังประมาณ 100-110 เดซิเบล

การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีให้เด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อเด็กได้มาโรงเรียน ครูควรให้สิ่งที่ทำให้รู้สึกสบายมีสมาธิ ผ่อนคลาย เสียงเพลงจากเสียงร้องของครูเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ได้ดีเช่นกัน ดังที่บุษบง ตันติวงศ์ (2545) กล่าวไว้ว่า สิ่งเร้าเป็นสิ่งที่เด็กไม่สามารถเลี่ยงได้ เมื่อเด็กเห็นแสงหรือสีที่รุนแรงเกินไป เด็กสามารถหลับตาหรือหันไปทางอื่นได้ แต่เด็กจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงเสียงที่ดังหรือแรงเร้าเกินไป เด็กอาจจะยกมือขึ้นอุดหู แต่ก็ทำได้ชั่วคราว ดังนั้นเสียงที่เป็นโทษเหล่านั้นก็จะเข้าสู่โสตประสาทและจิตใจของเด็ก โดยเด็กไม่อาจปฏิเสธได้ เสียงที่ดังเกินไปและไม่ไพเราะอ่อนโยน เสียงดังพอเหมาะช่วยให้จิตใจอ่อนโยน ด้วยเหตุนี้เสียงธรรมชาติ เช่น นกร้อง ลมพัด ใบไม้ ผ่นตก เสียงดนตรีและเพลงที่ไพเราะอ่อนโยน และความเงียบ เป็นสิ่งสำคัญในการจัดบรรยากาศเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ผ่านทั้งจิตใต้สำนึกและจิตสำนึกของเด็กตลอดทั้งวัน

การขับร้องเป็นศิลปะที่ละเอียดอ่อนเพราะผู้ร้องจะต้องใช้อารมณ์ในการจินตนาการแล้วยังต้องเข้าใจกระบวนการทำงานของร่างกายอีกด้วย ความรู้พื้นฐานด้านการขับร้องเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ที่ต้องการฝึกฝนและพัฒนาเสียงร้องของตนให้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากการขับร้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทางทฤษฎีควบคู่กับการฝึกปฏิบัติ

การขับร้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับเสียงแต่ไม่ใช่การเปล่งเสียงพูดปกติ เสียงร้องจะมีความกว้างมากกว่าเสียงพูด ความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ มีผลต่อการขับร้องเช่นเดียวกัน สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการขับร้อง มีดังนี้

1) ความกว้างขวางเสียง (range) คือ ระดับความกว้างที่มนุษย์เปล่งเสียงร้องออกมาตั้งแต่เสียงต่ำไปหาเสียงสูง ผู้ที่ขับร้องควรทราบว่าตนเองมีความสามารถทางการเสียงสูงต่ำได้มากน้อยเพียงไรเพื่อช่วยให้เลือกบทเพลงที่ร้องสบาย ระดับความกว้างของเสียงนั้นอาจกว้างมากขึ้นได้ถ้ามีการฝึกฝนขับร้อง

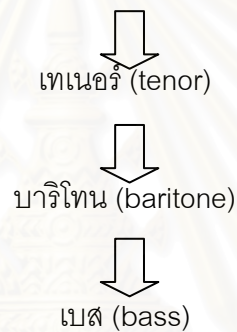
แผนภูมิที่ 2 ระดับเสียงร้องของผู้หญิง

เสียงของผู้หญิงเรียงจากสูงไปหาต่ำ

แผนภูมิที่ 3 ระดับเสียงร้องของผู้ชาย

เสียงของผู้ชายเรียงจากสูงไปหาต่ำ

2) ตำแหน่งการออกเสียง คือ การสั่นสะเทือนของเส้นเสียงในระดับที่ต่างกัน ทำให้เกิดเสียงในระดับที่ต่างกันและลักษณะน้ำเสียงแตกต่างกัน ดังนี้

2.1) ช่วงเสียงเต็ม (chest tone) คือ เส้นเสียงเกิดการสั่นสะเทือนบริเวณหน้าอกได้เต็มที่ทำให้เกิดเสียง เช่น ช่วงเสียงต่ำ

2.2) ช่วงเสียงกลาง (middle tone) คือ เส้นเสียงเกิดการสั่นสะเทือนบริเวณวงหน้าทำให้เกิดเสียง การสั่นสะเทือนจะน้อยกว่าช่วงเสียงเต็ม

2.3) ช่วงเสียงสูง (head tone) คือเส้นเสียงเกิดการสั่นสะเทือนบริเวณศีรษะทำให้เกิดเสียง การสั่นจะอยู่ในลักษณะแคบทำให้เสียงร้องออกมาบาง

การฝึกฝนการขับร้องต้องคำนึงถึงการปรับและเปลี่ยนแปลงของเสียงในแต่ละตำแหน่ง (voice changing) การเชื่อมต่อที่กลมกลืนจะทำให้การขับร้องเกิดความไพเราะมากขึ้น

3) อวัยวะที่ใช้ในการขับร้อง ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล (2547) การขับร้องต้องอาศัยการทำงานของอวัยวะทุกส่วน แต่อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียงโดยตรงมี 3 ส่วน ได้แก่

3.1) อวัยวะที่ใช้ในการหายใจ เช่น ปอด กระบังลม กล้ามเนื้อหน้าท้อง

3.2) อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง เช่น เส้นเสียง ช่องคอ ช่องปาก

3.3) อวัยวะที่ใช้ในการสร้างเสียงสะท้อน เช่น ทรวงอก โพรงปากและจมูก

โพรงกะโหลก

4) การหายใจเพื่อการขับร้อง เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการฝึกการขับร้อง เพราะไม่ใช่เพียงสูดลมเข้า ออก เหมือนการพูดปกติ แต่จะต้องมีการกักลมไว้สำหรับการร้อง โดยวิธีการฝึกการหายใจที่ถูกต้อง คือ เมื่อหายใจเข้า กระบังลมเคลื่อนต่ำแหน่งทำให้เกิดช่องว่างที่ทรวงอก อากาศภายนอกจะเข้าไปแทนที่ ผ่านทางปากหรือจมูก หลอดลมแล้วเข้าสู่ปอด เมื่อหายใจออกกระบังลมยกตัวสูงขึ้น อากาศภายในปอดจะถูกผลักมาทางหลอดลม จมูกและปาก ขณะสูดลมหายใจเข้า ปอดจะขยายกว้าง ซีโครงยืดออกสองข้าง ท้องน้อยขยายออก เมื่อสูดลมเข้าเต็มที่แล้วก่อนปล่อยออกให้ใช้ซีโครงกักลมไว้ 1-2 วินาทีแล้วจึงผ่อนลมออกมา ช่วงที่ปล่อยลมออกมา คือช่วงที่เปล่งเสียงอย่างต่อเนื่อง ขณะหายใจออกซีโครงจะค่อย ๆ กลับสู่สภาพก่อนสูดลมหายใจ แต่ปอดจะไม่หดและคลายทันที

วิธีการใช้ลมหายใจในการร้องเสียงสูงและเสียงต่ำนั้นต่างกัน ขณะร้องเสียงต่ำไม่ต้องหายใจแรงมากไม่เช่นนั้น ถ้าคอจะตีบเสียงจะไม่ออกมาข้างนอกลำคอ ถ้าลมหายใจแผ่วเบาเกินไปก็อาจทำให้เสียงถูกห่อหุ้มอยู่ข้างในและเบา ดังนั้นต้องปรับให้เหมาะสม ลมหายใจที่ใช้ร้องเสียงกลางกับเสียงพูดใกล้เคียงกัน เพราะการฝึกร้องเสียงระดับกลางควบคุมง่ายกว่าการร้องเสียงระดับสูง การสูดลมหายใจเข้า ออกยังต้องเป็นหนึ่งเดียวกับองค์ประกอบอื่น ๆ ของศิลปะการขับร้องประกอบดนตรี เช่น ช่องปาก ริมฝีปาก ลิ้น เสียงสะท้อน ภาชนะ น้ำเสียงจึงจะมีพลัง

5) การวางท่าทาง การเตรียมท่าทางที่ถูกต้องจะช่วยให้เกิดการหายใจที่สมบูรณ์ แบบเพราะกล้ามเนื้อทุกส่วนจะทำงานได้ดี ทั้งนี้ไม่เพียงเฉพาะการยืน การเปิดไหล่ การยืดตัวเท่านั้นยังต้องรวมไปถึงการทำรูปปากที่จะช่วยให้วงหน้า โพรงจมูกและปากสร้างเสียงสะท้อนได้ดีขึ้นอีก การยืนที่ถูกต้องสำหรับเตรียมขับร้อง คือ ยืนตัวตรงน้ำหนักลงบนสองเท้าเท่า ๆ กัน แขนปล่อยข้างลำตัวแบบสบาย หลังตรง ยืดตัวขึ้น เปิดไหล่ ศีรษะตั้งตรง ขยายซีโครง ออก เมื่อหายใจเข้าซีโครงจะยกขึ้นและขยายออก โดยที่หัวไหล่ไม่ยกขึ้น และไม่ดึงไปด้านหลัง ไม่เกร็งคอเพื่อให้ศีรษะเคลื่อนไหวได้สะดวก ระวังขากรรไกรล่างยื่นซึ่งผิด และระวังไม่ให้ขากรรไกรถูกดึงกลับเข้าไปด้านใน ลักษณะการวางท่าทางที่ถูกต้องจะทำให้ไม่เกิดอาการเกร็งส่วนใด ๆ ในร่างกาย

6) การสร้างเสียงก้องกังวาน ในการขับร้องเป็นเรื่องหนึ่งของผู้ฝึกไม่ควรละเลยการที่เข้าใจถึงวิธีสร้างเสียงก้องกังวานในร่างกายนั้นจะทำให้เสียงร้องมีคุณภาพ ไพเราะ น่าฟัง โดยที่ ผู้ร้องสามารถคุมอารมณ์ของเสียงร้องได้ ซึ่งการสร้างเสียงก้องกังวานจะทำได้ก็ต่อเมื่อไม่เกิดอาการเกร็งของปาก ขากรรไกร และคอทำให้น้ำเสียงออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ สำหรับการฝึก

เสียงร้อง กังวานนั้นควรใช้พยัญชนะภาษาอังกฤษเหล่านี้ m n ng v z โดยที่ ดวงใจ อมาตยกุล (2545) อธิบายถึงตำแหน่งการสร้างเสียงก้องกังวานบนพยัญชนะดังกล่าวไว้ดังนี้

6.1) เสียง m เกิดจากริมฝีปาก และใช้ช่องปากในการสร้างเสียงก้องกังวาน

6.2) เสียง n เกิดจากปลายลิ้นแตะเพดานบน และใช้โพรงจมูกในการก้องกังวาน

6.3) เสียง ng เกิดจากการใช้โคนลิ้นช่วยสร้างเสียง และใช้โพรงจมูกด้านใน ในการก้องกังวาน

6.4) เสียง v เกิดจากฟันบนกับริมฝีปากกว้างและใช้โพรงจมูกในการก้องกังวาน

6.5) เสียง z เกิดที่หลังฟังกบน และก้องที่โพรงจมูก

7) การเปล่งเสียงขั้บร้อง สำหรับการฝึกนั้นควรจะทำควบคู่กับการสร้างเสียงสะท้อน เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงพยัญชนะและสระ การฝึกควบคู่กันจะช่วยให้ออกเสียงคำได้ชัดเจน และไพเราะมากขึ้น การเปล่งเสียงร้องต้องคำนึงถึงการเชื่อมเสียงระหว่างสระแต่ละตัวให้มีความต่อเนื่องไม่ติดขัด ทั้งนี้ผู้ฝึกจะต้องเข้าใจลักษณะของเสียง และรูปปากในการออกเสียงสระนั้น ๆ ด้วย

7.1) ลักษณะของเสียง สระอี มีลักษณะใสและพุ่งไปข้างหน้า สระเอ มีลักษณะใสและกว้าง สระอา มีลักษณะกว้าง และโอ มีลักษณะกลมและกว้าง สระอุ มีลักษณะกลมลึกและนุ่มนวล

7.2) รูปปากในการของเสียงสระทั้ง 5 ตัว คือ a e i o u ซึ่งเป็นเสียงสระพื้นฐานสำหรับฝึกขั้บร้องเพลงภาษาตะวันตกตามอักษรโฟเนติกส์สากล ตามที่ดุซงญี่ พนมยงค์ บุญทัตศนกุล (2547) ได้กล่าวดังนี้

[a] อ้าปากโดยยกขากรรไกรบนขึ้น ปล่อยขากรรไกรล่างตามสบาย ลิ้นวางราบปล่อยเป็นธรรมชาติ อ้าปากตามสบายแต่อย่ากว้างเกินไป

[e] อ้าปากครึ่งเดียวลิ้นหดเล็กน้อย ตำแหน่งลิ้นค่อนไปข้างหลัง

[i] ฉีกมุมปาก ลิ้นด้านหน้าเกือบแตะเพดานแข็ง

[o] ห่อปาก ตำแหน่งลิ้นค่อนไปทางข้างหลัง ช่องปากครึ่งบนเป็นรูปทรงกระบอก ใช้กำลังเต็มปาก

[u] ห่อปาก ลิ้นส่วนหลังสูงจนเกือบแตะเพดานอ่อน

การออกเสียงสระเหล่านี้ ถ้านำมาใช้ขั้บร้องเพลงไทยจะทำให้เกิดเสียงสั้นมากเกินไป ทำให้ขาดอรรถรสของเพลงไทยไป ดังนั้น ผู้ฝึกจึงควรระมัดระวังในการใช้สระ

จากต่างประเทศมาฝึกเปล่งเสียงและนำใช้กับการขับร้องเพลงไทย ควรปรับการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับภาษาไทย

8) การแสดงศิลปะการขับร้อง เป็นส่วนหนึ่งการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดจินตนาการของผู้ขับร้องทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับการตีความของบทเพลงนั้น ๆ ด้วย ผู้ขับร้องควรมีความรู้พื้นฐานทางองค์ประกอบของดนตรีเพื่อให้สามารถสื่อความหมายของบทเพลงนั้นได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการแสดงออกของสีหน้า ท่าทาง และการเคลื่อนไหวอีกด้วย

กรมวิชาการ (2545) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ขั้นตอนและวิธีการฝึกขับร้องของ พอล เมสัน (Paul Mason) ซึ่งเป็นผู้สอนการขับร้องที่เมืองโตรอนโต ประเทศแคนาดา เพื่อให้ผู้ฝึกขับร้องมีความเข้าใจและใช้หลักในการเรียนรู้พัฒนาทักษะการขับร้องไว้ดังนี้

วัตถุประสงค์ในการฝึกขับร้อง

1) เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องของเสียงร้อง และพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้มากที่สุด

2) เพื่อพัฒนาเทคนิคการขับร้องอย่างรวดเร็ว โดยคำนึงถึงประสิทธิผล และการสร้างเสริมความมีดนตรีการ

3) เพื่อให้ผู้เรียนมีความสุขในการฝึกขับร้องและเข้าใจถึงศักยภาพของเสียงตนเอง

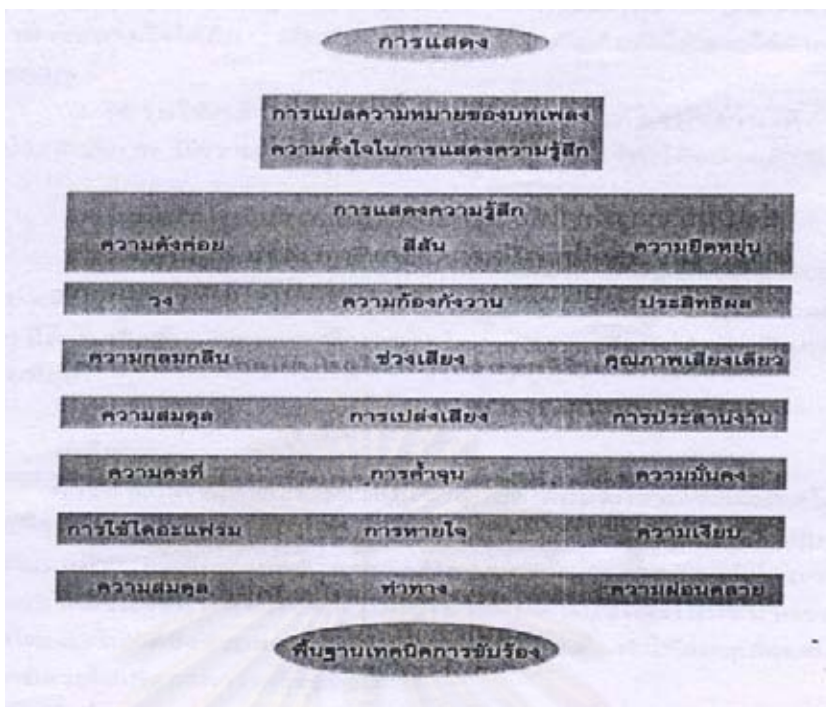
4) เพื่อให้ผู้เรียนมีความคิดวิเคราะห์ วิวิจารณ์ เข้าใจในสภาวะรอบตัว และสร้างความรู้สึกว่าห้องซ้อมเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยในการทดลองสิ่งต่างๆ ในการเรียนรู้เรื่องการขับร้อง

5) เพื่อเพิ่มพูนความมั่นใจในตนเองสร้างแรงบันดาลใจแต่ไม่ยึดมั่นถือมั่น

6) เพื่อให้ผู้เรียนคำนึงเสมอถึงจุดมุ่งหมายอันแท้จริงของการแสดง

ขั้นตอนและวิธีการฝึกการขับร้อง

ขั้นตอนและวิธีการฝึกการขับร้องประกอบด้วย 8 ขั้นตอน โดยนำเสนอเป็นรูปพีระมิดเพื่อง่ายต่อการเข้าใจ ผู้ฝึกการขับร้องจะเริ่มต้นตั้งแต่ฐานพีระมิดขึ้นไปจนถึงยอดพีระมิด ได้แก่ การเรียนรู้พื้นฐาน เทคนิคการขับร้องทีละขั้นเพื่อนำไปสู่การแสดงขับร้องในที่สุด ดังรูปภาพที่ 1

(กรมวิชาการ, 2545 : 85)

รูปภาพที่ 1 ขั้นตอนและวิธีฝึกการขับร้องของพอล เมสัน

ท่าทาง (Posture)

ท่าทางที่ดีและถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการขับร้อง ท่าทางที่ดี คือท่าที่อวัยวะส่วนใหญ่อยู่ในแนวระดับแนวตั้งกับพื้นที่มีความสมดุลโดยมีอาการเกร็งน้อยที่สุด กล่าวคือ การยืนตรงอย่างสมส่วนนอกผายไหล่ผึ่งในท่าปกติ มิใช่ยืดไหล่ให้กว้างออกไปทางด้านหลังหรือการห่อไหล่ ซึ่งเป็นอาการที่ทำให้อวัยวะเกี่ยวกับการขับร้องภายในร่างกายเกิดอาการเกร็ง นอกจากนี้การยืดคางหรือเชิดคางจนเกินไปทำให้ลำคอเกร็งซึ่งมีผลทำให้การเปล่งเสียงยากขึ้น เป็นท่าทางที่ไม่ถูกต้อง ท่าทางที่ถูกต้องทำให้ซี่โครงขยายพื้นที่ภายในสามารถบรรจุลมได้มาก และที่สำคัญที่สุดคือ จับความรู้สึกของตนให้ได้อยู่เสมอว่า ไม่มีอาการเกร็งของอวัยวะทั้งภายนอกและภายใน

ความสำคัญของท่าทางที่ถูกต้อง

- 1) ช่วยให้การเปล่งเสียงผ่อนคลาย ลำคอและกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องทำงานได้อย่างเต็มที่ ไม่เกร็ง ท่าทางที่ไม่เหมาะสม เช่น การเชิดคางทำให้ลำคอเกิดอาการเกร็งหรือผิดท่าทางที่เป็นธรรมชาติ
- 2) ช่วยให้กระดูกซี่โครงขยาย เพิ่มเนื้อที่ของโคอะแฟรมทำให้สามารถหายใจได้ลึก เต็มที่และเจียบ ที่สำคัญคือทำให้หายใจง่ายและสะดวก

3) ช่วยให้อากาศในโพรงจมูกและช่องทำงานได้มีประสิทธิภาพ มีความยืดหยุ่น ช่วยสนับสนุนในการร้องได้อย่างเต็มที่

การหายใจ (breathing)

การหายใจต้องรวดเร็วเพราะบทเพลงหลายบทมีช่วงเวลาให้หายใจเพียงเล็กน้อยเท่านั้น การหายใจที่ดีควรเงียบคือการหายใจเข้าอย่างไม่มีเสียงใดๆ เกิดขึ้น นอกจากนี้ การหายใจควรส่งผลเสียต่อท่าทางที่ถูกต้องน้อยที่สุด

วิธีการฝึกหายใจ คือ การนอนหงายให้แผ่นหลังราบติดกับพื้นและหายใจเข้าออก ซึ่งเป็นการหายใจที่ผ่อนคลาย ไม่เกร็ง พยายามฝึกฝนการหายใจแบบนี้โดยการนอนราบให้คล่องและใช้วิธีนี้หายใจเมื่อยืนขึ้น ฝึกฝนการหายใจแบบนี้โดยการยืนจนมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติได้ เพื่อใช้การหายใจแบบนี้ในการร้องเพลงต่อไป

ขั้นต่อมาคือการหายใจออกในการร้องเพลงขณะหายใจออกมีความแตกต่างจากการพูดธรรมดา เนื่องจากการร้องเพลงต้องใช้ลมมาก และการใช้กล้ามเนื้อบริเวณท้องในการควบคุมบังคับลมขณะเปล่งเสียง การหายใจออกสำหรับการร้องเพลงจำเป็นต้องเพียงพอกับวรรณในการร้องเพลง ผู้ฝึกซ้อมควรฝึกการหายใจออกให้เป็นไปอย่างต่อเนื่องในเวลายาวเท่าที่จะปฏิบัติได้โดยควบคุมในปอดให้เหลือพอเสมอ ในการหายใจออกต้องฝึกฝนไปพร้อมกับการเปล่งเสียงด้วย เพื่อให้ได้ความรู้สึกของการร้องเพลงและทักษะในการหายใจออกอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากที่สุด การหายใจจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอยู่เสมอเพื่อให้เกิดความเคยชิน

การค้ำจุน (support)

การค้ำจุน หมายถึง การควบคุมลมเพื่อช่วยให้การผลิตเสียงตรงตามระดับเสียง ได้คุณภาพเสียงร้อง มีปริมาณลมคงที่ และสามารถควบคุมสิ่งเหล่านี้ได้ใน การขับร้องทุกวรรคของเพลง

การฝึกหัดการใช้กล้ามเนื้อเพื่อการค้ำจุนเป็นเรื่องที่ธรรมชาติในการร้องเพลง วิธีการฝึกโดยทั่วไปจึงเป็นเรื่องที่ผู้ขับร้องทุกคนควรใช้การสังเกตเป็นสำคัญ การหายใจเข้าแล้วจะหายใจออกเป็นช่วงที่ควรฝึก คือ หายใจออกช้าๆ โดยทำเสียงเป็นเสียงตัว ส เสือ หรือ เสียง s ยาวๆ โดยพยายามควบคุมกล้ามเนื้อบริเวณท้องให้ทำงานสม่ำเสมอเพื่อบังคับลมให้ออกมา และสังเกตว่ากล้ามเนื้อส่วนใดที่ทำหน้าที่ดังกล่าว การฝึกด้วยอาการรู้ตัวเสมอว่ากำลังทำอะไรอยู่เป็นสิ่งที่สามารถช่วยให้เกิดการเรียนรู้และเทคนิคการร้องเพลงในทุกเรื่องได้เป็นอย่างดี รวมทั้งการฝึกใช้กล้ามเนื้อเพื่อการค้ำจุนลม

การเปล่งเสียง (phonation)

การเปล่งเสียง คือ การกำเนิดเสียงซึ่งเกิดจากลมในปอด และบริเวณอื่นๆ ผ่านขึ้นมาถึงกล่องเสียงและทำให้สายเสียงสั่น

การฝึกการเปล่งเสียงให้ถูกวิธีทำให้การร้องเพลงได้เสียงที่ไพเราะและผู้ขับร้องรู้สึกเหนื่อย เป็นการฝึกการเปล่งเสียงโดยผู้ขับร้องสังเกตช่วงแรกของการเปล่งเสียงว่ามีความรู้สึกไม่มีบังคับหรือเค้นจนเกินไป สิ่งหนึ่งที่เป็นข้อสังเกตว่ามีการเค้นเสียงคือ เสียงคล้ายการไอ ส่วนข้อสังเกตว่าเสียงไม่มีการบังคับคือ เสียงที่แหบคล้ายเสียงหายใจ ถ้ามีความรู้สึกว่าคุณภาพของเสียงไม่ถูกต้องพยายามเปล่งเสียงใหม่ เพราะช่วงแรกของการเปล่งเสียงเป็นแบบใด การขับร้องต่อไปจะเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ การฝึกสามารถใช้การเปล่งเสียงยาว เป็นระดับเสียงใดหนึ่งเสียง หรือเป็นสระตัวใดตัวหนึ่ง หรือเน้นความดัง-ค่อย การฝึกเช่นนี้ช่วยให้ผู้ขับร้องสามารถจับความรู้สึกได้ว่าตนใช้กลไกการออกเสียงถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้หยุดทันทีและเริ่มต้นใหม่ โดยพยายามเปลี่ยนความรู้สึกในการบังคับกลไกให้เป็นไปในทางที่ถูก แต่ถ้ามีความรู้สึกว่าคุณปฏิบัติถูกต้องให้เปล่งเสียงต่อไปและจดจำความรู้สึกในการบังคับกลไกให้ได้เพื่อปฏิบัติต่อไป

ช่วงเสียง (registers)

ช่วงเสียงเป็นเรื่องที่ยังมีความเข้าใจไม่ตรงกันหรือเป็นเรื่องที่มีความหมายแตกต่างกันไปตามหลักการของผู้รู้แต่ละค่าย แต่ละคนอย่างไรก็ตามโดยทั่วไปเมื่อกล่าวถึงช่วงเสียงหมายถึงคุณภาพของเสียงสองแบบที่แตกต่างกัน เนื่องจากกลไกที่ใช้ในการเปล่งเสียงออกมา

ช่วงเสียงหน้าอก (chest register) หมายถึง ช่วงเสียงที่มีระดับเสียงต่ำ คุณภาพเสียงหนัก ไม่สดใสเท่าช่วงเสียงศีรษะ

ช่วงเสียงศีรษะ (head register) หมายถึง ช่วงเสียงที่มีระดับเสียงสูง คุณภาพเสียงเบา สดใสมากกว่าช่วงเสียงหน้าอก

แต่แต่ละคนมีช่วงเสียงสองแบบแตกต่างกันไป ความสำคัญของเสียงสองแบบคือ ในการขับร้องเพลงผู้ขับร้องไม่ควรแยกการใช้ช่วงเสียงสองลักษณะให้เห็นเด่นชัด ทำให้การขับร้องฟังไม่ไพเราะ ผู้ขับร้องควรบังคับให้การขับร้องมีคุณภาพเสียงต่อเนื่องกันไป

การฝึกความกลมกลืนของช่วงเสียง ขั้นแรกพยายามไล่เสียงสูง - ต่ำ หรือเสียงต่ำ-สูง เพื่อค้นหาช่วงเสียงของตนเองให้ได้ก่อน และพยายามออกเสียงในช่วงที่เสียงเปลี่ยนให้เกิดความกลมกลืนให้มากที่สุด นอกจากนี้ควรบังคับการใช้เสียงทั้งสองแบบกับระดับเสียงหนึ่งๆ ที่สามารถเปล่งเสียงได้ และจดจำคุณภาพเสียงที่เปล่งออกมาให้ได้โดยตลอด ในการฝึกร้องเพลงหนึ่ง พยายามนึกเสมอว่าช่วงใดควรใช้ช่วงเสียงแบบใดและใช้ให้ตลอด อย่าเปลี่ยนไปมา การฝึกไล่บันไดเสียงบ่อยๆ เป็นการช่วยให้ช่วงเสียงมีความกลมกลืนได้ดี

ความก้องกังวาน (resonance)

ความก้องกังวานของเสียง คือ คุณภาพของเสียงที่ไพเราะ และสมบูรณ์แบบ เกิดจากการสั่นสะเทือนของคลื่นเสียงที่มีระบบเดียวกันตามทฤษฎีเรื่องคลื่นเสียง ประโยชน์สำคัญของความก้องกังวานในการขับร้องคือ ทำให้เสียงร้องมีคุณภาพดีขึ้น ช่วยให้การออกเสียงแต่ละคำมีความชัดเจนมากขึ้น เนื่องจากเสียงก้องกังวานทำให้เสียงสามารถได้ยินไกลขึ้น เสียงมีลักษณะเต็มกว้าง ลึก มีพลัง และที่สำคัญคือ ไพเราะ

การฝึกความก้องกังวาน

การฝึกความก้องกังวานที่ง่ายที่สุด คือ การฟังเสียงตนเองจากการเปล่งเสียง ยาวๆ เมื่อใดก็ตามที่เกิดความก้องกังวาน ผู้ขับร้องจะรู้สึกถึงคุณภาพเสียงที่ดั่งขึ้น มีพลังมากขึ้น เสียงมีความก้องกังวาน และที่สำคัญคือ ความรู้สึกสะดวกและง่ายในการเปล่งเสียงออกมา สิ่งที่สามารถช่วยให้เกิดความก้องกังวานได้คือ การฝึกการคำจูนและการเปล่งเสียงให้ถูกต้อง

การแสดงความรู้สึก (expression)

การแสดงความรู้สึก คือ ความหลากหลายของเสียงร้องที่สื่อความรู้สึก อารมณ์ตามเนื้อหาของบทเพลง การแสดงความรู้สึกเกี่ยวข้องกับความดัง-ค่อย สีสันของเสียง ความเร็วของจังหวะ และการออกเสียงในแต่ละภาษา นอกจากนี้เกี่ยวข้องกับความเข้าใจ ในบทเพลงทั้งในด้านองค์ประกอบดนตรี และบทร้องด้วย

พื้นฐานสำคัญในการฝึกเรื่องการแสดงความรู้สึก ได้แก่ การฝึกควบคุม ความดัง-ค่อย และค่อย-ดัง โดยควบคุมเสียงให้ดัง-ค่อยต่างๆ ไปตามความรู้สึกของตน นอกจากนี้สามารถฝึกโดยออกเสียงเป็นเสียงสระต่างๆ ซึ่งปฏิบัติในทำนองเดียวกัน

การแปลความหมายของบทเพลง (interpretation)

การแปลความหมายของบทเพลงเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกับการแสดงความรู้สึก โดยการเน้นความเข้าใจในเรื่องการตีความหมายของบทเพลง ทั้งในด้านองค์ประกอบดนตรี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของรูปแบบดนตรีซึ่งทำให้ผู้ขับร้องเห็นความสำคัญของท่วงทำนองแต่ละช่วง แต่ละตอน สามารถแสดงออกถึงความต่อเนื่อง และจุดเด่นของบทเพลงได้

การแปลความหมายของบทเพลงเป็นเรื่องที่ผู้ขับร้องควรได้รับการฝึกฝน ในเชิงความหมายของบทเพลงเป็นสิ่งสำคัญ ความรู้ในเรื่องของเนื้อหาของบทขับร้องเป็นสิ่ง ที่ผู้ขับร้องควรศึกษาเป็นอย่างดี ซึ่งเกี่ยวเนื่องไปถึงบริบทของบทขับร้องนั้นด้วย เพื่อความแตกฉาน ของความหมายในบทเพลงนั้น เมื่อผู้ขับร้องทราบความหมายของบทเพลงอย่างดีแล้วจึงถึง ขั้นการสื่อความหมายนั้นออกมาเป็นเสียงเพลงซึ่งการฝึกฝนการร้องบ่อยๆ ย่อมทำให้ผู้ขับร้อง เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายของบทเพลงได้มากขึ้นเป็นลำดับ นอกจากนี้การฝึก อีกแบบหนึ่งที่สามารถช่วยให้การแปลความหมายของบทเพลงประสบผลสำเร็จคือการใช้

การเคลื่อนไหวเข้ามาช่วยด้วย การแปลความหมายของบทขับร้องเป็นการเคลื่อนไหว และฝึก การเคลื่อนไหวตามบทเพลง ซึ่งการกระทำเช่นนี้ทำให้ผู้ขับร้องเกิดความรู้สึกตามบทเพลงได้ดี และทำให้เกิดความเข้าใจในการแสดงออกของการขับร้องในเวลาต่อมา การแปลความหมาย ของบทเพลงเป็นเรื่องของความเข้าใจในสาระของบทขับร้องและดนตรีต่อเนื่องมาจากการแสดง ความรู้สึก เมื่อมีความเข้าใจเกิดขึ้นการฝึกฝนการขับร้องโดยคำนึงถึงเนื้อหาสาระของดนตรีและ บทขับร้องย่อมทำให้การขับร้องมีความสมบูรณ์แบบมากขึ้นเป็นลำดับ

จากขั้นตอนและวิธีการฝึกการขับร้องของพอล เมสัน จะเห็นได้ว่า ขั้นตอน และวิธีการครอบคลุมเรื่องการฝึกเทคนิคพื้นฐานการขับร้อง รวมไปถึงความเข้าใจและการซาบซึ้ง ในบทเพลงดนตรี ซึ่งสะท้อนว่า การฝึกเทคนิคดนตรีเพียงอย่างเดียวยังไม่สามารถช่วยให้เข้าใจ และซาบซึ้งในดนตรีอย่างถ่องแท้ จนกว่าจะได้มีโอกาสสัมผัสกับความงามทางโสตศิลป์ ดังที่ ฌูทท์ สุทธิจิตต์ (2545) กล่าวว่า ดนตรีเป็นเรื่องของความงามทางโสตศิลป์ที่มนุษย์บรรจง สร้างขึ้นให้มนุษย์ด้วยกันเองได้ชื่นชม และซาบซึ้งในความงามหรือความสุนทรีย์ สุนทรียศาสตร์ จึงเข้ามาเกี่ยวข้องในกระบวนการสอนดนตรี

2.3 การคัดเลือกเพลงและดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย

บุษบง ตันติวงศ์ (2545) กล่าวว่า เนื่องจากเด็กวัยแรกเกิดถึง 7 ปี เป็นวัยเด็ก เรียนรู้จากการเลียนแบบ ซึ่งการเลียนแบบนี้มีใช่เป็นการเลียนแบบอย่างผิวเผินเพียงแต่ท่าทาง หรือกำหนด แต่เป็นการเลียนแบบลึกลงไปถึงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดสิ่งที่เด็กเลียนแบบไปใน ช่วงนี้จะฝังลึกลงไปในตัวและจะหล่อหลอมทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ การเรียนรู้ของเด็กเป็น การเรียนผ่านจิตใจสำนึก เพราะฉะนั้นสิ่งที่เด็กเรียนรู้ไปจะส่งผลต่อสุขภาพร่างกาย กิริยาท่าทาง อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดโดยไม่รู้ตัวและฝังแน่นไปจนโต การจัดศึกษาเพื่อเด็กจึงต้องคัดเลือกแต่ สิ่งที่ดีงามให้แก่เด็กและปกป้องเด็กจากสิ่งที่จะทำลายความบริสุทธิ์ไว้เดียงสา ซึ่งเป็นความดีงามที่ ติดตัวมา เช่นเดียวกันในการคัดเลือกดนตรีและบทเพลงในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็ก จึงต้องมีความละเอียดลออเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กในช่วงนี้

ฌูทท์ สุทธิจิตต์ (2541) กล่าวถึง การคัดเลือกดนตรีและบทเพลงให้เหมาะสม กับพัฒนาการของเด็กวัยอนุบาลไว้ดังต่อไปนี้

ในช่วงระยะ 1 ปีแรก เด็กเริ่มมีการรับรู้เกี่ยวกับด้านจังหวะและทำนองแล้ว จะเห็นได้ว่าถ้าลองเปิดเพลงให้เด็กวัย 5 เดือนฟัง เด็กจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเสียงเพลงที่ได้ยิน เมื่อเด็กอายุประมาณ 1 ปี พัฒนาการด้านการพูดเริ่มก้าวหน้าไป เด็กพยายามร้องเพลงโดย เลียนเสียงซึ่งยังไม่เป็นทำนอง แต่เป็นสัญลักษณ์ที่บอกได้ว่าเด็กรับรู้และสนองตอบต่อดนตรี เด็กจะพยายามเล่นไปกับเพลงแต่จังหวะของการเล่นยังไม่เข้ากับจังหวะเพลง สิ่งที่เด็กวัยนี้

ชอบมากคือ เมื่อได้ยินเสียงเพลงมักขยับเนื้อตัวตามจังหวะเพลงเสมอ เด็กมักตอบสนองต่อเสียงร้องเพลงของคนได้ดีกว่าเสียงของเครื่องดนตรี

ในช่วงปีที่ 2 พัฒนาด้านการพูดของเด็กมีมากขึ้น การเจริญเติบโตของ อวัยวะต่าง ๆ ทางร่างกายมีมากขึ้นด้วย พัฒนาทางดนตรีของเด็กวัยนี้ที่เห็นได้ชัดว่าก้าวหน้าขึ้น กล่าวคือความสามารถในการร้องเพลง แม้จะร้องเพลงเพี้ยนเสมอ ๆ แต่จังหวะและเนื้อร้องมักถูกต้อง เด็กวัยนี้มักร้องเพลงพร้อมทั้งเล่นไปด้วย การพยายามเคาะจังหวะหรือเล่นดนตรีให้เข้ากับจังหวะของเพลงเป็นสิ่งที่เด็กกระทำเสมอ ความคิดสร้างสรรค์เริ่มมีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เด็กพยายามสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ทางดนตรี เช่น การร้องเพลงที่บางครั้งแต่งขึ้นเอง การเคาะจังหวะไปกับการร้องตามที่ตนคิดขึ้นมา การเคลื่อนไหวร่างกายส่วนต่าง ๆ เมื่อได้ยินเสียงเพลงเป็นสิ่งที่เด็กวัยนี้ยังกระทำอยู่เสมอ และมักทำท่าต่าง ๆ ได้มากขึ้นและดีขึ้นเป็นลำดับ

ย่างเข้าวัย 3 ขวบ พัฒนาเกี่ยวกับด้านร่างกายมีมากขึ้นเป็นลำดับ การบังคับกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ดีขึ้นพัฒนาขึ้น อย่างไรก็ตามการจำกัดกิจกรรมต่าง ๆ ควรคำนึงถึงพัฒนาการของกล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก เพื่อความเหมาะสม และช่วยพัฒนาการของกล้ามเนื้อทั้งสองลักษณะ การพูดเป็นเรื่องราวมากขึ้นเด็กเริ่มพัฒนาเกี่ยวกับด้านความเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดช่างซักถาม ในทางดนตรีเด็กสามารถร้องเพลงง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง พัฒนาทางด้านจังหวะดีขึ้น การเคลื่อนไหวตามจังหวะดนตรีพัฒนามากขึ้นเริ่มตบมือเข้ากับจังหวะที่ได้ยิน มีความสนใจมากขึ้นในการร้องเพลงหรือเล่นเครื่องดนตรีตามความคิดของตนเอง เริ่มพัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรี เช่น ดัง-เบา หรือ เร็ว-ช้า โดยการเคลื่อนไหวร่างกาย เด็กในวัยนี้มักชอบร้องเพลง หรือเต้นให้ผู้ใหญ่ดู ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กเริ่มพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง

เด็กในวัย 4 ขวบ มีพัฒนาการทางภาษามากขึ้น รู้จักศัพท์และการแสดงออกทางภาษามากขึ้นกระบวนการคิดลึกซึ้งมากขึ้น ทางด้านร่างกายเจริญเติบโตขึ้น การทำงานของระบบต่าง ๆ ดีขึ้น มีสมาธิมากขึ้น เริ่มเล่นกับเพื่อน ๆ รอบข้าง ในทางดนตรีช่วงเสียงเริ่มกว้างขึ้น ด้านจังหวะพัฒนาดีขึ้น การร้องเพลงดีขึ้นสามารถร้องเพลงยาก ๆ ได้ เพราะเรียนรู้ศัพท์ต่าง ๆ มากขึ้น แต่การร้องเพลงเพี้ยน คงเป็นลักษณะที่พบได้ในเด็กวัยนี้ เด็กในวัยนี้เริ่มตอบสนองต่อดนตรีลึกซึ้งมากขึ้น กล่าวคือ สามารถแสดงความรู้สึกให้เข้ากับลักษณะของเพลงได้ ยังชอบร้องเพลงและเต้นตามเสียงดนตรี การร้องเพลงไปตามความคิดของตนเองยังมีอยู่เช่นกัน

วัย 5 ขวบเป็นระยะที่เด็กอยู่ในโรงเรียนอนุบาล พัฒนาการทางด้านสังคมเริ่มขึ้นอย่างชัดเจนนอกเหนือไปจากพัฒนาการทางด้านร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ทางดนตรีเด็กได้รับ การสอนให้ร้องเพลง เคลื่อนไหวร่างกายกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ซึ่งเด็กจะต้องเรียนรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ นอกเหนือไปจากการเรียนรู้ดนตรีเกี่ยวกับการร้องเพลง

การเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นต้น เด็กในวัยนี้ชอบร้องเพลง และเลียนแบบบุคคลที่ตนชอบหรือเห็นบ่อย ๆ เสมอ สมรรถนะในการฟังเพลงมีมากขึ้น แต่ชอบร้องและเคลื่อนไหวมากกว่าการนั่งฟังเพลงนาน ๆ การร้องเพลงถูกจังหวะมากขึ้น เสียงเพี้ยนน้อยลง แต่มักต้องฝึกร้องหลายครั้งกว่าจะร้องได้ถูกต้อง แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรีพัฒนามากขึ้น เริ่มรู้จักถึงระดับเสียง สูง-ต่ำ สั้น-ยาว เป็นต้น มีความจำเป็นด้านจังหวะและเสียงมากขึ้น สามารถจังหวะที่ได้ยินได้แต่ต้องเป็นจังหวะที่ง่าย ๆ ไม่ยากจนเกินไป

สิ่งสำคัญในการคัดเลือกบทเพลงสำหรับเด็กวัยอนุบาลต้องคำนึงถึงความสามารถของเด็กเป็นอันดับแรกเนื่องจากช่วงเสียงของเด็กยังไม่กว้างมากนัก ดังที่ ออวอร์ด บรอร์จิส (2538) กล่าวว่าช่วงเสียงของเด็กในระดับอายุต่างกันจะมีความแตกต่างกัน การเลือกเพลงที่จะสอนเด็กร้อง ครูจึงต้องรู้ว่าเด็กในระดับใดมีช่วงเสียงกว้างเท่าไรเพื่อจะได้เลือกเพลงได้ถูกต้อง เช่นเด็กเล็กมีช่วงเสียงกว้างประมาณ 5 เสียง จาก d' ถึง a' และช่วงเสียงนี้จะค่อย ๆ กว้างขึ้นอย่างช้า ๆ ทั้งระดับต่ำ และระดับสูง การเลือกเพลงจึงควรเลือกเพลงไม่เกิน 8 ช่วงเสียง

โคดาบกล่าวถึงการใช้เพลงร้องกับเด็กวัยอนุบาลในประเทศฮังการีว่า เพลงที่นำมาใช้ใน การร้องระยะแรกควรมีระยะช่วงเสียงแคบ และเป็นบันไดเสียงเพนทาโทนิค เพราะง่ายต่อการร้องและความเข้าใจและควรเป็นเพลงพื้นเมืองฮังการีเรียน ในระยะต่อมาจึงควรใช้เพลงประเภทคลาสสิกที่มีคุณค่า (ณรุทธ์ สุทธิจิตต์, 2532) เพลงที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาลเป็นเพลงทำนองเพนทาโทนิค ซึ่งเป็นเสียงนุ่มนวล เพลงพื้นบ้านในแทบทุกวัฒนธรรมเป็นทำนองเพนทาโทนิค ซึ่งตามทฤษฎีของรูดอร์ฟ สไตเนอร์ถือว่าเป็นเสียงที่กลมกลืนกับธรรมชาติ ทำให้มนุษย์รู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจักรวาลและจิตวิญญาณระดับสูงของตนดังนั้นเพลงที่ครูใช้ในชีวิตประจำวันตลอดทั้งวันมักเป็นเพนทาโทนิค อย่างไรก็ตามครูก็ใช้เพลงอื่น ๆ ด้วยเพื่อสร้างความเชื่อมโยงดนตรีกับกิจกรรมที่บ้าน และโลกภายนอก (บุษบง ดันติวงศ์, 2545)

ลักษณะดนตรีเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ได้ เช่น จังหวะเร็วเร้าใจ ช่วยกระตุ้นให้เกิดการตื่นตัว จังหวะช้าช่วยให้เกิดอาการผ่อนคลาย เช่นกันสำหรับเด็กวัยอนุบาลเมื่อได้ฟังเพลงที่มีลักษณะที่ต่างกันย่อมมีผลต่อพฤติกรรมของเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

McClellan (2000) กล่าวถึง ลักษณะดนตรีที่ช่วยรักษาเยี่ยวยามมนุษย์นั้นไว้ว่า ดังนี้

1) ซีพจรจังหวะในจังหวะนั้น (pulse when present) ต้องอยู่ที่ระดับการเต้นของหัวใจที่ 72 ครั้งต่อนาทีหรือต่ำกว่าสำหรับการลดความเครียด ถ้าจะเพิ่มพลังกำลังในร่างกายต้อง

อยู่ในอัตราระหว่าง 72-92 ครั้งต่อนาที จังหวะที่เป็นกลุ่ม 3 (triple meters) และซ้ำ จะมีประสิทธิภาพดีกว่าจังหวะที่เป็นกลุ่ม 2 (duple meters)

2) จังหวะ (rhythm) จะต้องสั้นไหลและอ่อนหวานเชื่อมต่อกันตลอดเวลา เพื่อการผสมผสานจังหวะ ภายในร่างกายกับพลังงานกำลังคลื่นไหล

3) เสียงที่ได้ยินตลอดประโยคเพลง (drones) เมื่อใช้รูปแบบจังหวะการซ้ำทวน ต้องพิจารณาว่ามีประสิทธิภาพว่าจะทำให้สงบ ระดับเสียงที่ได้ยินตลอดเพลงต้องประกอบด้วยฐานโน้ตและโน้ตมี 5 รากและตัวที่ 4 โน้ตที่อยู่ในคู่ 8 ที่เป็นเมเจอร์เซเวน หรือไมเนอร์เซเวน แต่ต้องมีโน้ตตัวที่ 5 โน้ตที่อยู่ในคู่ 8 มีฐานโน้ตตัวที่ 4 ตัวที่ 5 และตัวที่ 8

4) แนวทำนองหรือจังหวะที่เล่นซ้ำไปมา (ostinatos) เมื่ออยู่ในซีพอร์จังหวะซ้ำ ต้องสอดประสานและผสมผสานจังหวะภายในร่างกาย ซึ่งเกี่ยวพันกับการเต้นของหัวใจและการหายใจ ซึ่งแนวทำนองแบบนี้ช่วยให้คนฟังเคลิบเคลิ้ม

5) ทำนองเพลง (melodics) ความซ้ำและยาวเป็นสิ่งที่ควรนำมาใช้มากที่สุด สำหรับการกระตุ้นการคิดที่ละเอียดลออ จังหวะที่เร็วขึ้นเล็กน้อยโดยใช้เสียงเดิมจากห้าเสียง หกเสียง หรือเจ็ดเสียง ควรหลีกเลี่ยงเพลงที่มีประโยคจบมาก ๆ

6) ความเคลื่อนไหวของเสียง (dynamics) ควรหลีกเลี่ยงเพลงที่มีการเปลี่ยนจากเสียงเบาไปหาเสียงดังอย่างทันทีทันใด ควรใช้เพลงที่มีการเปลี่ยนระดับความดังอย่างช้า ๆ โดยเริ่มจากเสียงเบามากไปหาเสียงดังปานกลาง

7) เสียงประสาน (harmony) ไม่ควรใช้เสียงประสานที่หนาแน่นเกินไป เช่น ถ้าใช้บันไดเสียงโหมดและไดอาโทนิค เสียงประสานควรจำกัดการใช้คอร์ดกลุ่ม 3 (triad) และควรหลีกเลี่ยงคอร์ดเจ็ด และคอร์ดเก้า เพราะหนาแน่นเกินไป การเปลี่ยนคอร์ดในเพลงควรเปลี่ยนไปช้าที่สุด

8) ระยะเวลา (duration) ควรฟังเพลงสม่ำเสมอ อย่างน้อย 15 นาที และช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดคือ ช่วง 20-45 นาที

9) เนื้อผิวของเพลงที่แสดงความหนาแน่นของตัวโน้ต (texture) เสียงที่ยาวตลอดทั้งเพลงควรมีเสียงร้องที่ต่างกันได้เพียง 2 เสียงสำหรับการทำให้สงบ เสียงร้องควรมีความกว้างออกจากซึ่งกันและกันและกันและสำหรับการเพิ่มพลังกำลัง ควรใช้เพลงแนวทำนองหรือจังหวะที่ซ้ำไปมา (ostinatos) และสามารถเพิ่มแนวทำนองได้เป็น 4 เสียง

10) คุณภาพของเสียง (tone quality) โดยทั่วไปแล้วควรใช้เครื่องดนตรีที่มีคุณสมบัติของเสียงฟังแล้วอ่อนหวาน เบาบาง เช่น ฟลูต เครื่องสาย เสียงร้องของมนุษย์ และการรวมวงดนตรีเล็ก ๆ ที่มีเครื่องสาย เสียงออร์แกนบรีสุทรี ที่ไม่ต้องทำเสียงสั่นระรัว (no vibrato)

ถ้าใช้เครื่องแปลงเสียง (synthesizer) ให้ใช้เสียงของออร์แกน หรือเครื่องสายที่เป็นเสียงธรรมชาติ และเครื่องดนตรีที่ทำด้วยไม้

11) เสียงกังวาน (resonance) การใช้เสียงกังวานกับวัตถุประสงค์เพื่อทำให้เกิดความสงบควรรีใช้เวลาอยู่ระหว่าง 4-8 วินาที (ใช้กับเสียงมนุษย์เครื่องดนตรีปกติและเครื่องดนตรีไฟฟ้า และเพื่อพละกำลังควรเพิ่มความเร็วของจังหวะในการก้องกังวาน)

12) โครงสร้างของประโยคเพลง (phrase structure) ควรมีความอ่อนหวาน เชื่อมต่อ และมีความสั้นไหล ในหนึ่งประโยคควรมีช่วงเวลาสุดท้ายที่เหมือนการปล่อยลมหายใจ เหมือนกับการถอนหายใจเพื่อให้สงบ

Stiener (อ้างถึงใน Karen Klaveness ,2003) กล่าวว่าดนตรีที่มีพื้นฐาน ในการพัฒนาความสมดุลของมนุษย์จะต้องมีลักษณะเฉพาะและแตกต่าง ดนตรีที่มีพื้นฐานมาจาก ชั้นคู่ห้าจะช่วยให้รู้สึกอบอุ่น สำหรับเด็กเล็กแล้วจำเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ฟังเพลงที่มีเสียงลักษณะนี้ ดนตรีตะวันตกโดยปกติแล้วจะพบว่ามีบันไดเสียงไดอาโทนิค ซึ่งจะโน้ตเชื่อมไปหาตัวโทนิค นั่นคือ โน้ตที่เป็นครึ่งเสียงช่วงเวลาที่มีโน้ตเหล่านี้เกิดขึ้นจะให้หาตัวโทนิค นั่นคือ โน้ตที่เป็นครึ่งเสียง ช่วงเวลาที่มีโน้ตเหล่านี้เกิดขึ้นจะให้อารมณ์ความรู้สึกแข็งแกร่งนำมาซึ่งความรู้สึกเหมือนปิดและเสร็จสิ้นทุกอย่างแล้ว แต่ดนตรีสำหรับเด็กจะตรงกันข้ามกันควรจะไม่มีการเชื่อมไปหาตัวโทนิค ดนตรีลักษณะที่เรียกว่า "mood of the fifth" ซึ่งตัวโน้ตที่ใช้จะเพียง 5 เสียง ได้แก่ D E G A B เครื่องดนตรีที่สามารถใช้กับเด็กและทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่น ได้แก่ พิณโน้ตบันไดเสียง เพนทาโทนิค (pentatonic harp) และขลุ่ยรีคอร์ดเดอร์ โน้ตบันไดเสียงเพนทาโทนิค (pentatonic recorder) เสียงร้องของครุควรรีใช้เสียงสูงในลักษณะเสียงศีรษะ (head tone) เพื่อทำให้เพลงมีความเชื่อมต่อ น้ำเสียงไพเราะ และช่วยทำให้เด็กสงบ

Welty (1997, อ้างถึงใน นนทวิรัตน์ คมขำ, 2538) ได้กล่าวว่าลักษณะของเพลง ประกอบ การสอนที่จะทำให้เด็กสนใจ สนุกสนานนั้น ควรจะมีลักษณะของเนื้อเพลงเกี่ยวข้องกับ สิ่งต่าง ๆ ดังนี้ บทเพลงเกี่ยวกับบ้านและโรงเรียน บทเพลงเกี่ยวกับคน บทเพลงเกี่ยวกับฤดูกาล และวันพักผ่อนต่าง ๆ และบทเพลงที่เด็กสามารถแสดงเป็นเรื่องราวหรือแสดงเป็นละครได้

พิจิตต์ สวามิภักดิ์ (2532) กล่าวว่า การร้องเพลงพื้นบ้านในภาษาของเด็กเอง นับว่าเป็นมรดกตกทอดทางภาษา ซึ่งประกอบขึ้นมาเป็น "ภาษาแม่ทางดนตรี" ซึ่งควรเป็น การเริ่มต้นการศึกษาดนตรีสำหรับทุกคน ในเพลงพื้นบ้านนั้นเป็นภาษาพูดและดนตรีเข้ากัน เป็นอย่างดี การเน้นพยางค์ของคำแต่ละคำในภาษาจะสะท้อนให้เห็นได้ในจังหวะและทำนอง ของดนตรี ซึ่งเด็กเล็ก ๆ ไม่เพียงแต่ร้องทำนองและคำร้องเท่านั้นแต่สามารถเข้าใจและออกเสียง ภาษาของเขาได้คล่องและชัดเจนขึ้นทำให้เด็กสำนึกถึงเอกลักษณ์ ทางวัฒนธรรมที่เป็น มรดกตกทอด สืบเนื่องกันมาแต่อดีต

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าเพลงที่จะนำมาใช้กับเด็กนั้น ควรมีเนื้อร้อง ไม่ยาวเกินไป มีช่วงเสียงไม่กว้างจนเกินไป และควรใช้ทำนองที่เด็กคุ้นเคยเช่น เพลงพื้นบ้าน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ (2532) การสอนเพลงให้แก่เด็กวัยอนุบาล มีขั้นตอนคือเลือกเพลงง่าย ๆ มีเนื้อร้องสั้น ๆ ตรงกับความต้องการของผู้สอนว่าต้องการ จะสอนอะไร สำหรับการใช้ดนตรีและบทเพลงเพื่อปรับเปลี่ยนพัฒนา รักษาสมดุลของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ควรจะคัดเลือกดนตรีที่มีจังหวะสั้นไหล อ่อนหวาน ทำนองเพลงควรใช้เสียงเต็ม หลีกเลียงโน้ตที่มีครึ่งเสียงเพราะทำให้เสียงดูแข็งแรง ไม่นุ่มนวล ควรเลือกใช้เพลงที่มีเสียง เครื่องดนตรีที่ฟังแล้วอ่อนหวาน เช่น ฟลูต เครื่องสาย เสียงร้องของมนุษย์

2.4 แนวคิดทางดนตรีของโคดาไล

Zoltan Kodaly (1882-1967) นักประพันธ์เพลงชาวฮังการี ซึ่งในระยะต่อมามีชื่อเสียง ในฐานะนักวิชาการทั้งทางดนตรีและสาขาอื่น ๆ คือ นักค้นคว้าทางดนตรีพื้นบ้าน นักภาษาศาสตร์ นักการศึกษา นักประพันธ์ และนักปรัชญา โคดาไลเกิดที่เมืองเคชเคเมท (Kecskemet) โดย ต้องย้ายตามบิดาซึ่งทำงานเป็นพนักงานรถไฟไปอยู่ตามเมืองเล็ก ๆ ที่มีธรรมชาติและ ความเป็นอยู่แบบชาวฮังการีแท้ ๆ จึงทำให้เขามีความซาบซึ้ง รักและสนใจในวัฒนธรรมพื้นบ้าน เป็นอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงพื้นเมือง ตั้งแต่เด็กโคดาไลอยู่ในสภาพแวดล้อมทางดนตรี มาตลอด เพราะบิดาของโคดาไลเป็นนักดนตรีสมัครเล่นฝีมือดีคนหนึ่งหลังจากจบโรงเรียนมัธยม โคดาไลเข้าเรียนวิชาประพันธ์เพลงที่สถาบันอันมีชื่อเสียงของฮังการี คือสถาบันดนตรีฟรานซ์ลิสซท์ (Franz Liszt Academy of Music) โดยศึกษา ณ มหาวิทยาลัยในนครบูดาเปสต์ ควบคู่ไปด้วย ด้านภาษาศาสตร์จนได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิต (Ph.D.)

โคดาไลประพันธ์เพลงไว้มากมาย ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักคือ เพลงประกอบการแสดง บนเวทีสองเรื่อง Hary Janos และ Spinning Room นอกเหนือไปจากเพลงประเภท chamber music และเพลงร้องมากมาย ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นเพลงที่ใช้ในการเรียนการสอนดนตรีของโคดาไล

โคดาไลเป็นคนรักชาติมาก และร่วมขบวนการทุกอย่างที่จะทำให้ฮังการีเป็นชาติที่มี ทุกอย่างเป็นของตนเอง ไม่ต้องการให้ฮังการีมีลักษณะเป็นชาติที่ขึ้นกับชาติใด ด้วยแนวความคิดนี้ รวมกับความสามารถในการดนตรี โคดาไลจึงรวบรวมเพลงพื้นเมือง และพยายามประพันธ์เพลง โดยใช้ลักษณะเพลงพื้นบ้านฮังการีเป็นหลัก โดยมีเพื่อนชาติเดียวกันคือ Bela Bartok นักประพันธ์ เพลงมีชื่อคนหนึ่งของโลกเป็นผู้ช่วยเหลือตลอดมา ในระยะต่อมาโคดาไลต้องการถ่ายทอด วัฒนธรรมด้านดนตรีให้กับชาวฮังการี จึงเริ่มหันมาสนใจการเรียนการสอนดนตรี และได้คิดค้น รวบรวมวิธีการสอนดนตรี ซึ่งกล่าวถึงหลักการ ปรัชญา ตลอดจนเทคโนโลยีการสอนไว้ อย่างละเอียดเป็นขั้นตอน ทำให้วิธีการสอนดนตรีของโคดาไลเป็นการสอนดนตรีที่หลากหลาย

ประเทศทั่วโลกนำไปเป็นหลักในการสอนดนตรีอย่างกว้างขวาง สำหรับในประเทศไทย การสอนดนตรีได้ใช้หลักการของโคดายมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 และมีสถาบันเฉพาะจัดสอนอบรมการสอนของโคดายแก่ผู้สนใจทั่วโลก ในลักษณะของสถาบันนานาชาติคือ Zoltan Kodaly pedagogical institute of music ตั้งอยู่ที่เมืองเคชแคเมท ซึ่งเป็นบ้านเกิดของโคดาย

หลักการสำคัญของวิธีการนี้คือ ดนตรีเป็นสิ่งที่สำคัญในชีวิตมนุษย์ ซึ่งควรได้รับการพัฒนามาตั้งแต่ยังเด็ก การฟังและการร้องเพลงเป็นทักษะดนตรีที่ควรเน้นเป็นอันดับแรก เพื่อให้เด็กเข้าใจซาบซึ้งในดนตรี การอ่าน การเล่นดนตรี การสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่ควรสอนในระยะต่อมา รวมทั้งการเคลื่อนไหวด้วยวรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้คือ เพลงพื้นบ้านเพราะใกล้ตัวผู้เรียนมากที่สุด ในระยะต่อมาจึงนำเอาเพลงชั้นสูงที่มีคุณค่ามาใช้ในการเรียนการสอน หลักการนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการสอนดนตรีในทุกประเทศทั่วโลกได้ (ธนรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544 : 111-112)

แนวคิดทางการสอนดนตรีของโคดาย ปฏิรูปมาจากสภาพปัญหาโอกาสในการศึกษา ประวัติศาสตร์ สภาพทางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศฮังการีในเวลานั้น ซึ่งหลังสมัยอาณาจักรออสโตรฮังการีเรียนรุ่งเรือง ชาวฮังการีเรียนดูถูกดนตรีพื้นบ้านของตน และยกย่องว่า ดนตรีเยอรมันและเวียนนาว่าเป็นดนตรีชั้นสูง ด้วยความเข้าใจถึงความเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งในเรื่องความสัมพันธ์ของวิวัฒนาการของดนตรีจากดนตรีพื้นบ้านดั้งเดิมไปสู่ดนตรีศิลปะ กับพัฒนาการมนุษย์จากวัยทารกถึงวัยผู้ใหญ่ โคดายจึงเลือกดนตรีพื้นบ้านสำหรับการสอนเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความซาบซึ้งในความไพเราะ เห็นคุณค่าของดนตรีซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชนชาติฮังการีเพื่อให้เกิดความภูมิใจในชาติ ดังคำพูดของเขากล่าวไว้ว่า

“Music is manifestation of human spirit, similar to language. Its greatest practitioners have conveyed to mankind things not possible to say in any other language. If we do not want these things to remain dead treasures, we must do our utmost to make the greatest possible number of people understand their idiom”

Preface,

A Zenei Iras-Olvasas Modszertana

1953

ดนตรีโคดายพบปัญหาเกี่ยวกับการอ่านโน้ตและร้องโน้ตของลูกศิษย์ ทำให้ตระหนักว่า ทำอย่างไรจึงทำให้การเรียนดนตรีมีความสมบูรณ์แบบ เด็กสามารถเรียนรู้ดนตรีในทุกด้าน เขาเริ่มเชื่อมโยงวิธีการสอนแบบเดิม และแบบที่เขาคิดขึ้นมาเอง จนทำให้มีแนวคิดที่เริ่มชัดเจนขึ้น โดยพื้นฐานแนวคิด มีดังนี้

- 1) ดนตรีเป็นส่วนหนึ่ง ความรู้ทั่วไปของมนุษย์ มนุษย์ควรได้รับการฝึกฝนด้านดนตรีไม่ว่าชาติใดก็สามารถเล่นดนตรีได้
- 2) ควรเริ่มเรียนรู้ดนตรีให้เร็วที่สุด ถ้าเป็นไปได้ควรเริ่มตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาแต่สำหรับการสอนในระบบโรงเรียนแล้ว ควรเริ่มตั้งแต่ในระดับวัยอนุบาล
- 3) หน้าที่ของครูควรสอนดนตรีและขับร้องด้วยความสนุกสนานให้เด็กประทับใจกับดนตรีไม่ใช่ทรมานเด็ก
- 4) ครูที่จะสอนดนตรีจะต้องเป็นผู้ที่ถูกฝึกฝนมาเป็นอย่างดีโดยจะต้องมีการฝึกฝนด้านการฟัง (ear training) และความรู้ทางดนตรีทั่วไปอย่างแม่นยำ เพราะการเริ่มเรียนทักษะแรก of ดนตรี คือการฟัง
- 5) เครื่องดนตรีชิ้นแรกของมนุษย์ คือ เสียงร้องของมนุษย์ ถ้าได้รับการฝึกอย่างดี จะทำให้สามารถเล่นเครื่องดนตรี ที่ชอบได้ดีด้วยเช่นกัน
- 6) เพลงพื้นบ้านเป็นศิลปะที่มีคุณค่าสำหรับเด็ก การสอนดนตรีให้กับเด็กควรรหาเพลงที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมมาให้เด็กเรียนรู้เพื่อสร้างจิตสำนึกทางวัฒนธรรมดนตรี
- 7) ถ้าต้องการเรียนวัฒนธรรมหรือเพลงของชาติอื่นก็ควรที่จะเข้าใจและเรียนรู้วัฒนธรรมของตนเองให้ดีเสียก่อน
- 8) การเรียนรู้ดนตรี ควรมีความเข้าใจในเรื่องการอ่านและเขียนโน้ตด้วย
- 9) ควรมีฝึกอ่านและเขียนโน้ตที่ไล่เรียงกัน กับการฝึกอ่านโน้ตแบบฉับพลัน (sight reading) โดยเริ่มฝึกอ่านและเขียนโน้ตที่ไล่เรียงกันจนคล่องเสียก่อน แล้วจึงมาฝึกอ่านโน้ตแบบฉับพลัน
- 10) การฝึกขับร้องเพลงประสานเสียง จะช่วยให้มีความสามารถทางดนตรีที่เพิ่มขึ้น เพราะได้พัฒนาทางการฟังเสียงที่แตกต่างกัน
- 11) การเรียนหรือเล่นดนตรีควรให้มีการสร้างสรรค์ดนตรี
- 12) การเรียนการสอนเพลงพื้นบ้านควรมีการสอนเต้นรำ เพื่อการเรียนรู้วัฒนธรรมพื้นบ้านของชาตินั้น ๆ อย่างเต็มที่
- 13) ควรมีฝึกพื้นฐานการขับร้องก่อนที่จะฝึกเล่นเครื่องดนตรี
- 14) การเรียนดนตรีควรมีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ
- 15) คุณสมบัติของนักดนตรีที่ดีจะต้องมีการฝึกหัดอย่างดี การฝึกฝนอย่างมีสติปัญญา การฝึกฝนด้วยหัวใจ การฝึกฝนด้วยการกระทำเพราะจะช่วยให้เกิดความสมดุลทางสติปัญญา และอารมณ์

โคดาเยเป็นนักวิชาการดนตรีที่มีการคิดเป็นระบบระเบียบเขาได้วางหลักการสอนดนตรีให้สอดคล้องกับการพัฒนาของผู้เรียนแต่ละช่วงวัย และเน้นการสอนจากเรื่องใกล้ตัวไปสู่

เรื่องใกล้ตัว รวมถึงเนื้อหาทางดนตรีเป็นเรื่องที่ซับซ้อนน้อยไปหาเรื่องที่ซับซ้อนมากดังที่ ฌูสท์ ฌูสท์จิตต์ (2544) ได้สรุปปรัชญาการสอนดนตรี ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทาง ในการสอนดนตรี ดังต่อไปนี้

- 1) ความสามารถทางดนตรี ได้แก่ การอ่าน การเขียน และความคิด เป็นสิทธิของ มนุษยชาติ
- 2) การเริ่มต้นการเรียนรู้ทางดนตรีควรเริ่มต้นด้วยเครื่องดนตรีธรรมชาติที่ทุกคนมีอยู่ ประจำตัว คือ เสียงร้อง ซึ่งจะช่วยให้ดนตรีซึมซาบเข้าไปอยู่ในจิตใจเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่แท้จริง
- 3) การเรียนรู้ทางดนตรีที่จะทำให้เกิดการรับรู้ทางดนตรีโดยสมบูรณ์ควรเริ่มเรียนตั้งแต่ เด็ก ๆ ในระดับประถมศึกษา หรือในระดับอนุบาลศึกษา
- 4) ในทำนองเดียวกับการเรียนรู้ภาษาซึ่งมีภาษาแม่เป็นภาษาหลัก วรรณคดีดนตรี ที่ควรนำมาใช้ควรเริ่มต้น คือ ใช้ดนตรีพื้นบ้าน ซึ่งจัดเป็นภาษาแม่ทางดนตรี
- 5) วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นดนตรีพื้นบ้านหรือดนตรีประเภทอื่น ๆ ควรเป็นดนตรีที่มีคุณค่าพอเพียง

จากปรัชญาการสอนดนตรีที่โคดาเยกล่าวไว้ สามารถนำมากำหนดเป็นจุดมุ่งหมาย ในการสอนดนตรี ได้ดังนี้

- 1) พัฒนาความสามารถทางดนตรีที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนแต่ละคนให้สมบูรณ์เต็มที่
- 2) มีความรู้ความเข้าใจในดนตรี โดยสามารถอ่าน เขียน และสร้างสรรค์ดนตรี ได้อย่างคล่องแคล่ว ตามหลักทฤษฎีดนตรี
- 3) ถ่ายทอดวรรณคดีพื้นบ้านของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้รู้จัก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมทางดนตรี ที่ควรภูมิใจ
- 4) มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณคดีดนตรีอื่นๆ ที่มีคุณค่าควรแก่การศึกษา ในลักษณะของการฟัง การแสดง การวิเคราะห์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและความซาบซึ้ง ในดนตรี

โคดาเยเน้นเรื่องการนำเพลงพื้นบ้านมาใช้ในการสอนดนตรี โคดาเยจึงได้ศึกษา เพลงพื้นบ้านฮังการีอย่างลึกซึ้ง และได้เสนอแนะวิธีการคิดและการศึกษาเพลงพื้นบ้านที่ เหมาะสมไว้ว่า ควรมีการศึกษาองค์ประกอบพื้นฐานของวิถีประชา ซึ่งได้แก่ สถานภาพทาง สังคม วัตถุ ศาสนา การศึกษา พื้นที่ และเพศ สำหรับด้านดนตรี ควรศึกษาเรื่อง วรรคตอน ของเพลง แคลแดนซ์ของเพลง จำนวนคำในแต่ละวรรค สาระของทำนองเพลง ช่วงกว้างของเสียง โคดาเยแบ่งเพลงพื้นบ้านออกเพลง 5 ประเภท คือ เกมของเด็ก เพลงตามเทศกาล เพลงวิวาร์ เพลงคู่และเพลงเศร้า โคดาเยให้ความสนใจเพลงพื้นบ้านสำหรับเด็กด้วยนอกเหนือจากเพลง พื้นบ้านทั่วไป จากการศึกษาคอดาเยสรุปว่า บันไดเสียงแบบไบคอร์ด์ และไตรคอร์ด์เป็น

องค์ประกอบสำคัญของเพลงพื้นบ้านสำหรับเด็ก เพลงประกอบการละเล่นและเต้นรำเป็นลักษณะที่พบได้เสมอ รูปแบบที่จังหวะที่พบเป็นแบบสองห้องเพลง นอกจากนี้บันไดเสียงเพนตาโทนิค และเฮกซะคอร์ด เป็นลักษณะที่พบได้เสมอเช่นกัน โดยที่ช่วงกว้างของเสียงไม่กว้างจนเกินไป (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2540 : 9-10)

โคดาบให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียนไว้ด้วยซึ่งเป็นหลักเดียวกับจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก คือ การเรียนการสอนดนตรีควรมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับพัฒนาการเด็ก ดังนั้นสิ่งง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อนควรรำเสนอก่อนสิ่งที่ยาก ดังเช่นในเรื่องทำนอง โคดาบเริ่มด้วยการสอนเพลงที่ประกอบด้วยโน้ตสามตัว คือ la sol mi ก่อน และเพิ่มเป็นเพลงที่มีโน้ต 4 ตัว คือ so mi re do และจึงเป็นเพลงที่ใช้บันไดเสียงเพนทาโทนิค คือมีตัวโน้ต 5 ตัว ได้แก่ la sol mi re do ซึ่งเป็นลักษณะของเพลงพื้นบ้านของอังกฤษ ในที่สุดจึงนำเพลงในบันไดเสียง ไดอาโทนิค คือ มีตัวโน้ต 7 ตัว ได้แก่ do re mi fa sol la ti มาสอนและผู้เรียนจะได้เรียนรู้ถึงตัวโน้ตอื่น ๆ ต่อไป จึงกล่าวได้ว่าวิธีการของโคดาบเน้นการจัดระบบขั้นตอนสภาวะดนตรีเป็นอย่างมาก โดยคำนึงถึงลักษณะความยากง่ายของสภาวะดนตรี ประกอบกับลักษณะวัฒนธรรมทางดนตรีของแต่ละสังคม รวมทั้งพัฒนาการเด็กของเด็กด้วย

ตามหลักการโคดาบจะเน้นการร้องเป็นหลัก โดยสอดแทรกทักษะการอ่านตลอดการฝึกเทคนิคและสื่อการเรียนที่โคดาบนำมาใช้ในการฝึก ได้แก่

1) การใช้โน้ตซอล ฟา ได้แก่ การใช้ระบบการเรียกชื่อตัวโน้ต ซึ่งมาจากภาษาละติน คือ โด เร มี ฟา โซ ลา ที (do re mi fa so la ti) ในการร้องและอ่าน โดยใช้โดเป็นเสียงหลักหรือโทนิคในบันไดเสียงเมเจอร์ และลาเป็นเสียงหลักหรือโทนิคในบันไดเสียงไมเนอร์ ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับระยะขึ้นคู่เสียงต่าง ๆ ไปเมื่อใช้ระบบ ซอล-ฟา โดยทราบความสัมพันธ์ของระดับเสียงต่าง ๆ ที่แปรเปลี่ยนไปตามทฤษฎีเสียงต่าง ๆ ในระยะต่อมา (ประมาณชั้นประถมปีที่ 2 หรือ 3) ผู้เรียนเริ่มใช้ระบบ เรียกชื่อตัวโน้ตโดยใช้อักษรโรมัน คือ A B C D E F G แทนระดับ ลา ที โด เร มี ฟา โซ ควบคู่ไปกับระบบ ซอล-ฟา ทำให้ผู้เรียนจดจำระดับเสียงต่าง ๆ ได้ดี (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544) ซึ่งเรียกว่าการร้องแบบโดเคลื่อนที่ (movable do) ช่วยให้เด็กสามารถร้องเพลงต่าง ๆ ในบันไดเสียงที่ต่างกันแต่ใช้ชื่อตัวโน้ตโด เร มี ฟา ซอล ลา ที เหมือนกับว่านักเรียนกำลังร้องเพลงในบันไดเสียงโด ไม่ว่านักเรียนจะร้องเพลงที่อยู่ในบันไดเสียงอื่นก็ตาม วาติษฐ์ จรรย์ยานนท์ (อ้างถึงใน พงษ์ลดา ธรรมพิทักษ์กุล, 2536)

2) การใช้สัญญาณมือ ได้แก่ การทำมือในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวโน้ต เพื่อให้รู้ทิศทางของเสียง การฝึกใช้สัญญาณมือจะทำพร้อมกับการอ่านโน้ต สัญญาณมือแทนเสียงนี้โดยดัดแปลงมาจาก จอห์น เคอร์เวน ลักษณะของสัญญาณมือโดยเริ่มจากต่ำไปหาสูง เริ่มที่ โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด' ตามลำดับ

ของโคดาเยไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน ครูควรเข้าใจในปรัชญาของโคดาเยอย่างลึกซึ้งซึ่งก่อนที่
จะนำเทคนิคและวิธีการไปใช้ เพื่อให้เด็กได้สัมผัสกับดนตรีอย่างแท้จริง

3. แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาครู

3.1 ปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาครู

ทีศนา เขมมณี (2547) กล่าวว่า ปรัชญาการศึกษาเป็นความคิดความเชื่อถือที่ใช้เป็น
หลักในการคิด และการจัดหลักสูตร และการสอนให้แก่ผู้เรียน ดังนั้นครูจำเป็นต้องมีความเข้าใจใน
เรื่องปรัชญาการศึกษาด้วย ปัญหาที่พบมี 2 ประการคือ

1) ครูส่วนใหญ่ปฏิบัติการสอนไปตามที่เคยได้รับการศึกษาเล่าเรียนและฝึกฝนมา โดย
ไม่ตระหนักว่า สิ่งที่ทำนั้น ๆ มาจากหลักการหรือฐานความคิดอะไรหรือไม่รู้ตัว เพราะครูเหล่านั้น
มักมุ่งความสนใจ หรือไม่รับการสอนที่มุ่งไปที่วิธีการทำ วิธีการปฏิบัติ หรือเทคนิควิธีการมากกว่า
การทำความเข้าใจในพื้นฐานหลักการของเทคนิควิธีเหล่านั้น ครูที่ไม่แม่นในหลักการ สนใจแต่
เทคนิควิธีการต่าง ๆ อาจปฏิบัติได้จริงแต่การปฏิบัติมักอยู่ในรูปแบบของการเลียนแบบ ไม่สามารถ
ยืดหยุ่นการสอนของตนให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้ และไม่สามารถสร้างสรรค์สิ่งนั้นให้งอกงามได้
เพราะขาดหลักที่มั่นคง ผิดกับครูที่ปฏิบัติโดยแม่นในหลักการ เขาจะสามารถแก้ปัญหาปรับ
การสอนให้เทคนิควิธีการอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากแบบอย่างที่เขาเห็นหรือเคยได้รับมาหรือสร้างสรรค์
สิ่งใหม่ๆ ซึ่งยังอยู่บนหลักการเดียวกันได้

2) ในทางตรงกันข้ามข้อแรก ครูบางคนบอกว่าตนมีความเชื่อถือเห็นดีเห็นงามกับ
แนวคิดใดแนวคิดหนึ่ง และสอนตามแนวคิดนั้น แต่ปรากฏว่าพฤติกรรมในการสอนตลอดจน
การกระทำหลาย ๆ อย่างของครูกลับไม่เป็นอย่างสอดคล้องกับแนวคิดนั้น ตัวอย่างคือ ครูรู้ว่า
ครูควรมีคุณสมบัติของความเป็นประชาธิปไตย ครูควรรับฟัง ยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน
เคารพใน ความเป็นมนุษย์ของผู้เรียน และควรฝึกให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติดังกล่าวแต่ปรากฏว่า
ครูมีการกระทำหลายอย่างที่เป็นในทางตรงกันข้าม เช่น เมื่อผู้เรียนเสนอความคิดที่ไม่ตรงกับ
ความคิดเห็นของตนก็แสดงกิริยาท่าทางไม่พอใจ บางครั้งก็เผลอใช้วาจาตู่ถูกผู้เรียนที่เรียนอ่อน
และแสดงความพอใจสนับสนุนผู้เรียนที่เรียนเก่ง โดยปฏิบัติต่อผู้เรียนอย่างไม่เสมอภาคยุติธรรม
กรณีทำนองนี้มีเป็นจำนวนมาก เนื่องจากครูส่วนใหญ่ไม่มีความเชื่อถือศรัทธาในแนวคิดนั้น
อย่างแท้จริง หรือสิ่งที่เชื่อยังไม่เข้มข้น ความเชื่อถืออื่นหรือความเชื่อเก่าซึ่งแฝงอยู่ในส่วนลึก
อาจมีพลังมากกว่า จนกระทั่งการกระทำต่าง ๆ มีความสอดคล้อง กลมกลืน
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับความเชื่อนั้น ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างที่สำคัญคือ เวลา ประสบการณ์
บทพิสูจน์ ผลที่ได้รับ ฯลฯ ซึ่งสามารถช่วยปรับระดับความเชื่อให้มากขึ้นหรือลดลงแล้วแต่กรณี

ปัญหาหลัก 2 ประการดังกล่าว เป็นปัญหาพื้นฐานที่สมควรได้รับการเอาใจใส่ดูแล และแก้ไข ดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1) การศึกษาเกี่ยวกับการสอนครูควรให้ความสนใจหลักการมีใช้วิธีการเท่านั้น
2) ควรศึกษาแนวคิด ความเชื่อหรือหลักการต่าง ๆ และเลือกสรรสิ่งที่ตนเชื่อถือถือ
วิเคราะห์การคิดและการกระทำว่าสอดคล้องกันหรือไม่ และศึกษาผลของการกระทำเพื่อ
ปรับเปลี่ยนหรือยืนยันแนวความคิดความเชื่อนั้น

3) ครูควรเปิดใจกว้างในการศึกษาแนวความคิด ความเชื่อ หรือหลักการต่าง ๆ
ที่แตกต่างไปจากความคิดของตน และเปิดโอกาสให้ได้มีประสบการณ์ในสิ่งที่แตกต่างออกไป

ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันผลิตครูและหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการพัฒนาครู

1) สถาบันผลิตครูควรฝึกให้นิสิต นักศึกษาครู สามารถกระทำตามข้อเสนอแนะ
ทั้ง 3 ข้อข้างต้น

2) หน่วยงานที่รับผิดชอบในการพัฒนาครู และหน่วยงานหรือโรงเรียนที่ครูสังกัด
อยู่ควรให้การสนับสนุนครูในการศึกษา วิจัย ทดลอง พิสูจน์ ทดสอบความคิดความเชื่อต่าง ๆ

3) หน่วยงานหรือโรงเรียนที่ครูสังกัดอยู่ ควรจัดระบบการนิเทศภายในที่มี
ประสิทธิภาพ เพื่อช่วยเหลือครูในการสอนและการศึกษาทดลองต่าง ๆ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ครู
ได้รับประสบการณ์ใหม่ ๆ เกี่ยวกับแนวคิดใหม่ ๆ

นันทิรัตน์ คมขำ (2538) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาของครูผู้สอนเกี่ยวกับการใช้เพลงใน
การเรียนการสอนเด็กวัยอนุบาล ตัวอย่างประชากรเป็นครูผู้สอนชั้นอนุบาล จำนวน 585 คน
ผลการวิจัยพบว่า

1) สภาพการใช้เพลงในการเรียนการสอนเด็กวัยอนุบาล พบว่า วัตถุประสงค์ที่สำคัญ
ในการใช้เพลงในการเรียนการสอน ครูส่วนใหญ่ใช้เพลงเพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความสุขสนาน
เพลิดเพลินเป็นประจำ และใช้บ่อยแนวทางที่ครูส่วนใหญ่ ใช้ในการพัฒนาเลือกเพลงสำหรับเด็ก
เป็นประจำและใช้บ่อย คือเลือกเพลงที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก

2) การแต่งเพลงสำหรับที่ครูส่วนใหญ่ ซึ่งเคยแต่งเพลงสำหรับเด็กนำมาใช้พิจารณา
เป็นประจำ และใช้บ่อย คือ พิจารณาถึงความสนุกสนานของเด็ก ประเภทของเพลงที่ครูส่วนใหญ่
นำมาใช้ในการเรียนการสอนเป็นประจำ และใช้บ่อย คือ เพลงที่ปรากฏอยู่ในแผนการ
จัดประสบการณ์

3) วิธีการสอนเพลงให้แก่เด็กอนุบาล พบว่า บทบาทในการสอนเพลงให้แก่เด็กครู
ส่วนใหญ่นำมาปฏิบัติเป็นประจำ และปฏิบัติบ่อย คือทำอารมณ์ให้แจ่มใสรื่นรมย์ มีอารมณ์ร่วมกับ
เด็ก รูปแบบในการสอนเพลงให้แก่เด็กที่ครูส่วนใหญ่นำมาปฏิบัติเป็นประจำ และปฏิบัติบ่อยคือ

สอนเพลงประกอบท่าทางตามครู รูปแบบในการดำเนินการสอนที่ครูส่วนใหญ่นำมาปฏิบัติเป็นประจำ และปฏิบัติบ่อย คือ สอนเด็กทั้งชั้น อุปกรณ์การสอนที่ครูส่วนใหญ่นำมาประกอบการสอนเพลงเป็นประจำ และบ่อย คือ เครื่องบันทึกเสียง ขั้นตอนในการสอนเพลงให้แก่เด็กนั้น ด้านการเตรียมการสอนที่ครูส่วนใหญ่ปฏิบัติเป็นประจำ และปฏิบัติบ่อย คือ การเตรียมอุปกรณ์การสอนให้ตรงกับเรื่องที่จะสอน ด้านการดำเนินการสอนในชั้นนำนั้นครูส่วนใหญ่ปฏิบัติเป็นประจำและปฏิบัติบ่อย คือ เริ่มด้วยการสนทนากับเด็กเกี่ยวกับเพลงที่จะสอน ส่วนในชั้นสอนครูส่วนใหญ่ปฏิบัติเป็นประจำและปฏิบัติบ่อย คือ ครูร้องนำ และให้นักเรียนร้องตามที่ละวรรค และในชั้นทบทวนและสรุปนั้น ครูส่วนใหญ่ปฏิบัติเป็นประจำและปฏิบัติบ่อย คือ ครูให้เด็กร้องเพลงพร้อมกัน และทำท่าประกอบ ด้านการประเมินการสอน ครูส่วนใหญ่ปฏิบัติเป็นประจำ และปฏิบัติบ่อย คือ การสังเกตและบันทึกความร่วมมือในการทำกิจกรรมแหล่งที่มาของเพลงที่ครูส่วนใหญ่นำมาสอนเด็กเป็นประจำ และบ่อย คือ แผนกการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาล

4) ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เพลงในการเรียนการสอนเด็กวัยอนุบาล ปัญหาที่ครูส่วนใหญ่ประสบมากที่สุด คือ ครูทราบแต่เนื้อเพลงแต่ไม่ทราบทำนองเพลง

จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนว่าครูยังไม่เห็นคุณค่าของดนตรีและบทเพลงที่ใช้กับเด็กจึงทำให้ครูเปิดเทปแทนการร้องเพลง

จากข้อมูลดังกล่าวมาทั้งหมดพบว่า ปัญหาการสอนของครูมีหลายลักษณะ ส่วนใหญ่แล้วมาจากความคิด ความเชื่อ และความต้องการที่แตกต่างกัน การที่จะช่วยให้ครูมีแรงจูงใจในพัฒนาการสอนโดยไม่ต้องเน้นแต่เทคนิควิธี จำเป็นต้องเข้าใจพื้นฐานความต้องการของครูสรรหาสิ่งที่ดีมีคุณค่ามาด้วยจรรยาโลจจิตใจ

Maslow เป็นผู้ที่ได้ศึกษาค้นคว้าถึงความต้องการของมนุษย์ โดยที่มองเห็นว่าทุกคนล้วนแต่มีความต้องการที่จะสนองความต้องการของตนเองทั้งสิ้น ซึ่งความต้องการของมนุษย์มีมากมายหลายอย่างด้วยกัน ซึ่งเขาได้นำความต้องการเหล่านั้นมาจัดเรียงเป็นลำดับขั้นจากขั้นต่ำสุดไปสู่ขั้นสูงสุดเป็น 7 ขั้นด้วยกัน โดยที่มนุษย์จะมีความต้องการในขั้นสูงๆ ถ้าความต้องการในขั้นต้นๆ ได้รับการตอบสนองเสียก่อน

Maslow แบ่งความต้องการทั้ง 7 ขั้นออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ความต้องการขั้นต่ำคือ ความต้องการขั้นที่ 1-4 เป็นความต้องการเนื่องจากความขาดหรือไม่มี ซึ่งต้องการการตอบสนองจากปัจจัยภายนอก ได้แก่

ขั้นที่ 1 ความต้องการด้านร่างกาย

ขั้นที่ 2 ความต้องการความปลอดภัย

ขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและเป็นเจ้าของ

ขั้นที่ 4 ความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับและยกย่อง

กลุ่มที่ 2 ความต้องการขั้นสูง คือ ความต้องการขั้นที่ 5-7 เป็นความต้องการพัฒนา เป็นความต้องการเนื่องมาจากการแสวงหา มิใช่เนื่องมาจากการขาดหรือไม่มี ถ้าความต้องการขั้นต่ำได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอ มนุษย์จะพัฒนาขึ้นมาถึงความต้องการขั้นที่ 5 เป็นการรู้จักตนเองตามสภาพที่เป็นจริง (self-actualization) หรือความต้องการที่จะตระหนักในความสามารถของตนเอง ซึ่งหมายถึงความสามารถที่จะเข้าใจตนเอง พร้อมทั้งจะรับฟังความคิดของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง เป็นสภาพที่บุคคลพยายามใช้ความสามารถที่ตนเองมีอยู่ได้อย่างเต็มที่ จะเป็นผู้ที่คำนึงถึงตัวปัญหามากกว่าตัวบุคคล จะเป็นผู้ที่คำนึงถึงบุคคลอื่น ทั้งนี้เพราะตนเองได้รับการตอบสนองความต้องการขั้นต่ำอย่างเต็มที่แล้ว เป็นผู้ที่มองเห็นศักดิ์ศรีและคุณค่าในตนเอง ตลอดจนมีความนับถือในตนเอง ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ความดีที่ติดตัวมาแต่กำเนิดจะปรากฏออกมาตามแนวคิดของ Maslow คนที่พัฒนามาถึงระดับนี้ย่อมพร้อมที่จะใช้ความสามารถที่มีอยู่ในตนเองทำประโยชน์ให้กับสังคมได้อย่างเต็มที่ ได้แก่

ขั้นที่ 5 ความต้องการที่จะตระหนักในความสามารถของตนเอง

ขั้นที่ 6 ความต้องการที่จะรู้และเข้าใจ

ขั้นที่ 7 ความต้องการทางสุนทรียะ

Knowles (1980, อ้างถึงในอุ๋นตา นพคุณ, 2546) ได้นำแนวคิดของ Maslow เรื่องความต้องการพื้นฐานตามแนวคิดทฤษฎีมนุษยนิยม มาประยุกต์ใช้กับความต้องการของผู้ใหญ่เชิงการศึกษา (educational needs) ว่า หมายถึงบางสิ่งบางอย่างที่บุคคลควรจะได้เรียนรู้เพื่อประโยชน์ของตนเอง องค์กรและสังคม ความต้องการเชิงการศึกษาของผู้ใหญ่ตามแนวคิดของ Knowles มี 6 ข้อ ดังนี้

1) ความต้องการทางกายภาพ (physical needs)

ในการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนทุกวัย การได้ฟัง ได้เห็นและรับรู้อย่างชัดเจนตลอดจนการนั่งอย่างสบาย อากาศบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนทุกคนต้องการ

2) ความต้องการในการเจริญงอกงาม (growth needs)

แรงผลักดันเรื่องความต้องการที่จะเจริญงอกงามหรือพัฒนาตนเองนั้น เป็นแรงผลักดันและแรงจูงใจที่สำคัญทางการในการศึกษา ถ้าหากผู้เรียนรู้สึกว่าได้ได้รับความรู้ ทักษะและเจตคติจากการเรียนรู้ ผู้เรียนจะรู้สึกได้ว่า ตนเองได้เกิดความเจริญงอกงาม

3) ความต้องการที่จะได้รับความมั่นคงปลอดภัย (needs for security)

แรงผลักดันในด้านนี้ทำให้มนุษย์มีความระมัดระวังตัวเองในสถานที่ใหม่ รวมถึงความระมัดระวังที่จะไม่ให้ใครมาข่มขู่ภาพพจน์ที่เรามีต่อตัวเราเอง และปฏิกริยาที่เกิดขึ้นจะแตกต่างกัน บางคนถอยหนีจากกิจกรรม บางคนมีปฏิกริยาตรงกันข้าม เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว

4) ความต้องการที่จะได้รับประสบการณ์ใหม่ (needs for new experiences)

ขณะที่มนุษย์ต้องการความมั่นคงปลอดภัยในสิ่งที่คุ้นเคยและกลัวการเสียหน้าแต่เมื่อมีสิ่งจำเจ ความต้องการที่จะได้รับประสบการณ์ใหม่ ๆ เป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนหามิตรใหม่และแสวงหาความรู้ใหม่

5) ความต้องการทางด้านความรัก (needs for affection)

มนุษย์ที่ขาดความรักและขาดการยอมรับจะมีพฤติกรรมรุนแรงเพื่อเรียกความสนใจหรือในทางตรงข้ามจะถอนตัวไม่เข้าไปมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่โดยทั่วไปจะยึดสายกลางไม่แสดงพฤติกรรมที่ผิดปกติมากนัก

6) ความต้องการได้รับการยอมรับ (needs for recognition)

ผู้ใหญ่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับและเห็นคุณค่าของตน ต้องการความชื่นชมความเคารพจากผู้อื่น แรงผลักดันนี้ทำให้พยายามแสวงหาตำแหน่งงาน ชื่อเสียงในกลุ่มสถานและสังคมของตน และหากไม่ได้รับการตอบสนองจะทำให้ผู้เรียนบางคนเก็บตัว ถอนตัวจากกิจกรรมหรือในทางตรงข้ามอาจโอ้อวด ช่มชู้ผู้อื่น เพื่อดึงดูดความสนใจ

3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาครู

การพัฒนาโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาจำเป็นอย่างไรที่จะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดและองค์ประกอบในการพัฒนาโปรแกรมเพื่อนำไปใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดในการสร้างโปรแกรม Boyle และ Caffella (1981, 1994) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบพื้นฐานในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับผู้ใหญ่ไว้หลายประการ โดยองค์ประกอบบางส่วนมีความสอดคล้องและเหมาะสมและสามารถนำมาใช้กับการฝึกฝนทักษะดนตรี ซึ่งในการฝึกบางขั้นตอนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงความรู้สึกทางด้านอารมณ์และจิตใจ รวมถึงการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงออกอย่างฉับพลัน ตามประสบการณ์การเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ไม่สามารถกำหนดแผนการฝึกปฏิบัติได้อย่างละเอียดทุกขั้นตอน และต้องการให้ครูผู้เข้าร่วมโปรแกรม มีส่วนร่วมในบางขั้นตอนของการดำเนินการใช้โปรแกรม ๆ นั้นสรุปได้ดังนี้

แนวคิดของ Boyle

1) การสร้างพื้นฐานทางปรัชญาในการพัฒนาโปรแกรม

การนำปรัชญาเกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการพัฒนาโปรแกรมเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสนใจแก่ผู้ร่วมโปรแกรม เพราะความเชื่อ ค่านิยมของนักพัฒนาโปรแกรมแต่ละคนที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อการพัฒนาโปรแกรมเช่น ในเรื่องของการเลือกเทคนิคการสอน ถ้านักพัฒนาโปรแกรมมีความเชื่อพื้นฐานเชิงปรัชญา ผู้เรียนควรเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนในโปรแกรม จะให้ความสำคัญเทคนิคที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพยายามศึกษาและเรียนรู้ด้วยตัวเองมากที่สุด

2) การวิเคราะห์สถานการณ์ปัญหาความต้องการหรือสิ่งที่ผู้เข้าร่วมโปรแกรมมีความกังวล

เป้าหมายสำคัญที่สุดของการพัฒนาโปรแกรมทางการศึกษา คือ การช่วยให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมบรรลุความสำเร็จในเรื่องที่จะเป็นประโยชน์แก่ตัวผู้เข้าร่วมโปรแกรม การกำหนดปัญหา ประเด็นสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ควรปรับปรุงแก้ไขเป็นสิ่งจำเป็น ในการวิเคราะห์ความต้องการและปัญหาของสถานการณ์ในบางกรณี สิ่งที่ถูกกำหนดว่าเป็นความต้องการ และปัญหาอาจไม่ใช่ปัญหาที่แท้จริง (real problem) ดังนั้น นักพัฒนาโปรแกรมจึงต้องวิเคราะห์สถานการณ์อย่างลึกซึ้ง จนสามารถจับประเด็นปัญหาและความต้องการที่แท้จริงได้

3) การมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมโปรแกรม

เป็นการส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับกระบวนการของโปรแกรมและกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะขึ้น

4) ระดับทางสติปัญญา และสถานภาพทางสังคมของผู้เข้าร่วมโปรแกรม

การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ควรให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนมากกว่าผู้สอน นักพัฒนาโปรแกรมจะต้องคำนึงถึงระดับความแตกต่างของบุคคล และพัฒนาโปรแกรมให้เหมาะสมกับความแตกต่าง ทางสังคม เศรษฐกิจ และการศึกษาของผู้เรียน โดยมีการศึกษา และกำหนดระดับและปัจจัยเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

5) การศึกษาแหล่งข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์ และการกำหนดวัตถุประสงค์โปรแกรม

แหล่งข้อมูลที่นักพัฒนาโปรแกรมควรศึกษาและวิเคราะห์เพื่อการกำหนดวัตถุประสงค์ คือ ตัวผู้เข้าร่วมโปรแกรม สถานการณ์ปัจจุบันเกี่ยวกับสังคมหรือสภาพแวดล้อมทางสังคม และเศรษฐกิจของผู้เรียน และเนื้อหาวิชาการ

6) การยอมรับเรื่องข้อจำกัดเกี่ยวกับสถาบันและบุคคล

ข้อจำกัดที่ต้องคำนึงถึง ได้แก่ ปรัชญาขององค์กรเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรม งบประมาณไม่เพียงพอ ความเชื่อของผู้ให้การสนับสนุนทางการเงิน ความเชื่อของผู้เข้าร่วมโปรแกรม ความเชื่อของฝ่ายบริหารภายในองค์กรเกี่ยวกับความสำคัญของโปรแกรมและความเชื่อของนักพัฒนาโปรแกรมเองเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรม

7) เกณฑ์ในการจำลำดับความสำคัญ

การจัดลำดับความสำคัญของเรื่องต่าง ๆ ในการพัฒนาโปรแกรมมีความสำคัญมาก เนื่องจากการกำหนดเกณฑ์ในแต่ละขั้นตอนจะช่วยให้เข้าใจในการตัดสินใจเกี่ยวกับกระบวนการและขั้นตอนต่าง ๆ สมเหตุสมผลและเป็นที่ยอมรับจากทุก ๆ ฝ่ายที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับโปรแกรม

8) ระดับความยืดหยุ่นของการวางแผนโปรแกรม

เนื่องจากการพัฒนาโปรแกรมมีลักษณะเป็นการพัฒนาเกี่ยวกับปัญหาของผู้เข้าร่วมโปรแกรม การกำหนดและพยายามควบคุมทุกปัจจัยทุกขั้นตอนเป็นเรื่องยาก การประเมินผลวัตถุประสงค์และวิธีการต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องจะช่วยให้ได้หลายทางเลือกทำให้โปรแกรมมีความยืดหยุ่น

9) การเลือกและจัดกิจกรรมเชิงประสบการณ์การเรียนรู้

การเรียนรู้ที่มีประสิทธิผลมากที่สุด คือการที่ผู้เรียนและผู้สอนร่วมมือกัน ผู้เรียนที่คิดว่าไม่ต้องทำอะไรนอกจากฟังการบรรยาย จะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ วิธีการให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วม อย่างเช่นการให้ผู้เรียนสังเกตการณ์ การฟัง การคิด การเขียน การซักถาม และอภิปราย

10) การเลือกวิธีการ เทคนิค และอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างเหมาะสม โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกด้วย

11) การประเมินประสิทธิภาพ ผล และผลกระทบ

จุดมุ่งหมายสำคัญของการประเมินผลเป็นเรื่องเกี่ยวกับการนำผลไปใช้ ประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรม การประเมินผลควรพิจารณาในเรื่องดังต่อไปนี้

11.1) ประสิทธิภาพเราปฏิบัติงานได้ผลมากน้อยเพียงใดบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

11.2) คุณภาพความเหมาะสม ประสบการณ์การเรียนรู้เหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่

11.3) ความสำคัญของโปรแกรม ว่าคุณคุณค่าต่อผู้เข้าร่วมโปรแกรม และตรงตามเป้าประสงค์ของการศึกษาหรือไม่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการช้บร้งของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมการ

ขั้นที่ 2 การสร้างโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการช้บร้งของครูปฐมวัย

ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย

ขั้นที่ 3 การทดลองโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการช้บร้งของครูปฐมวัย

ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย

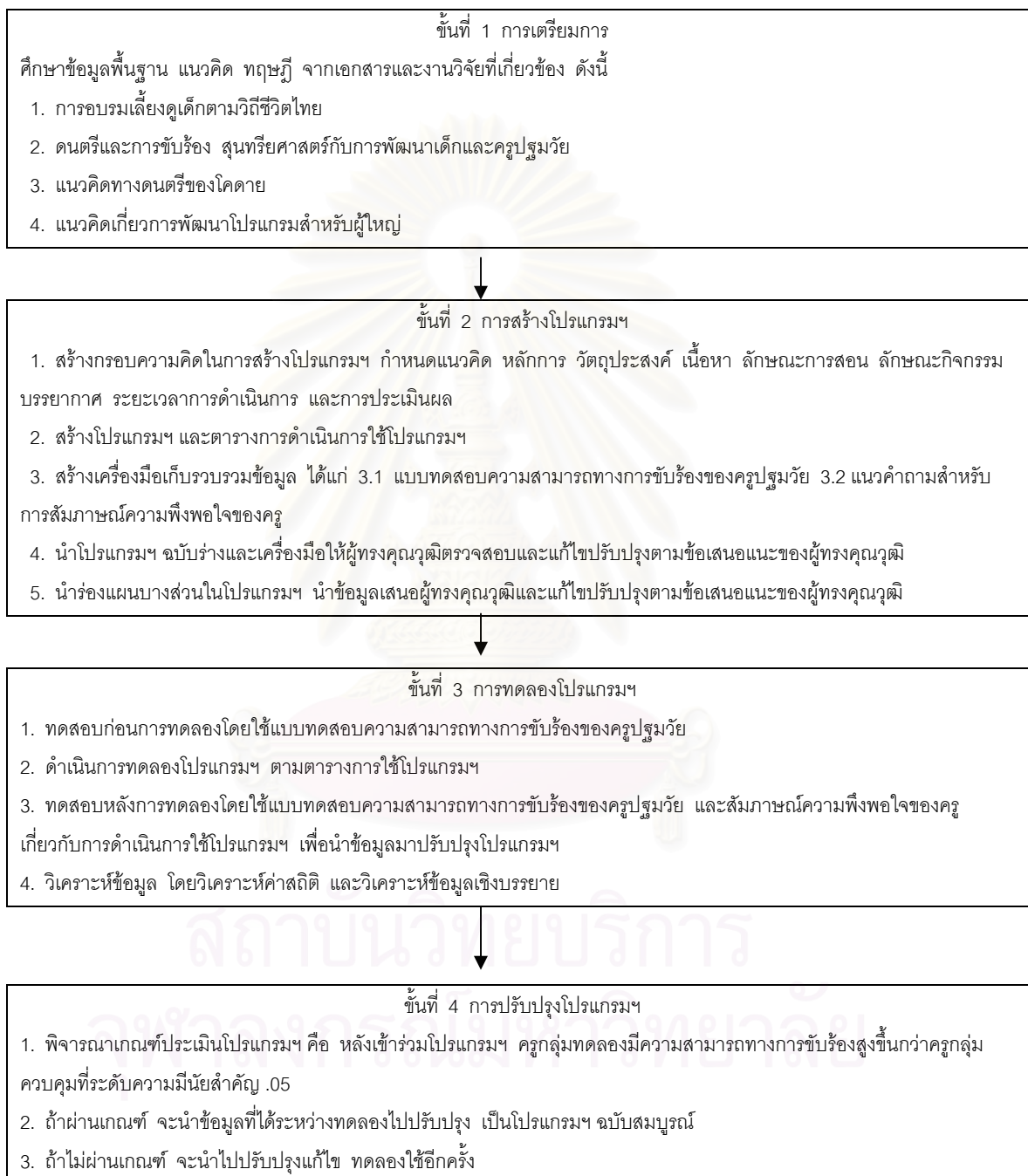
ขั้นที่ 4 การปรับปรุงโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการช้บร้งของครูปฐมวัย

ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย

ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนดำเนินการวิจัยไว้ในแผนภูมิที่ 4 ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 4 ขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการชั่งของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคคาย

รายละเอียดของการดำเนินการวิจัยมีดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมการ

ศึกษาข้อมูลพื้นฐานโดยประมวลความรู้ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด ทฤษฎี จากเอกสารและงานวิจัย เพื่อสร้างแนวคิด หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา การดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และการประเมินผล ของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตตายโดยศึกษาในหัวข้อ ดังต่อไปนี้

- 1.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับดนตรีและการขับร้อง
- 1.2 เรียนวิชาขับร้องเพลงศิลปะ (Art Song)
- 1.3 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรีสำหรับเด็กของโคตตายและประมวลความรู้ ที่ได้จากการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการสอนดนตรีแบบโคตตาย ระดับที่ 1 ณ สถาบันยูริทอมิกส์ เซนเตอร์ โดย Professor Gervacio E. Brondial, California State University, Longbeach, California, U.S.A
- 1.3 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรมฯ
- 1.4 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือและการประเมินผลภาคปฏิบัติ
- 1.5 วิเคราะห์ สังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี ที่ได้จากทฤษฎีที่กล่าวไว้ข้างต้น เพื่อนำไป สร้างกรอบความคิดในการสร้างโปรแกรม ฯ และเครื่องมือสำหรับเก็บข้อมูล

ขั้นที่ 2 การสร้างโปรแกรม ฯ

- 2.1 ขั้นตอนการสร้างโปรแกรม ฯ ดำเนินการดังนี้
 - 2.1.1 สร้างกรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมฯ ประกอบด้วย แนวคิด หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา การดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และการประเมินผล ดังรายละเอียดในแผนภูมิที่ 5

แผนภูมิที่ 5 กรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคคาย

<p><u>แนวคิดในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทยให้เด็กปฐมวัย</u></p> <p>1. วัฒนธรรมเป็นยุทธศาสตร์พื้นฐานในการพัฒนาวิถีการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยให้เติบโตและพัฒนาให้มีคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของคนไทย</p> <p>2. ภูมิปัญญาไทยมีเพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก เพลงร้องเล่นและประกอบการเล่นของเด็กเป็นวัฒนธรรมมุขปาฐะที่มีมาแต่อดีต สามารถเข้าถึงจิตใจเด็กได้ลึกซึ้งจึงมีความสำคัญอย่างมากในการหล่อหลอมความเป็นคนไทยให้แก่เด็กด้วยความละเอียดอ่อนทางอารมณ์ แสดงถึงความรักความผูกพันของพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดูเด็ก วงศาคณาญาติ ดังนั้นในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กปฐมวัยในปัจจุบันจึงจำเป็นต้องมีการสร้างสรรค์เพลงเด็กให้สามารถสืบทอดคุณสมบัติอันดีงามของเพลงกล่อมเด็กอันเป็นเอกลักษณ์ไทย ให้มีบทบาทในการพัฒนาเด็กให้มีสำนึกความเป็นไทยและสืบทอดความเป็นชาติต่อไป</p> <p>3. วิถีวัฒนธรรมไทย อบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยโดยมีค่านิยมคุณธรรมและจริยธรรมเป็นพื้นฐาน ท่ามกลางความสัมพันธ์แบบเครือญาติ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและจิตวิญญาณ เด็กได้รับความรักด้วยการสัมผัสโอบกอด พุดปลอบประโลม เทก่ล่อมให้เติบโตอย่างมีความสุข ทั้งกายและใจ ความผูกพันระหว่างเด็กกับผู้เลี้ยงดูลึกซึ้ง เด็กจึงได้รับการหล่อหลอมให้กตัญญูและทดแทนพระคุณผู้เลี้ยงดูยามแก่เฒ่า การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กจำเป็นต้องปลูกฝัง สืบสานค่านิยมที่เป็นแบบอย่างเคารพผูกพัน กตัญญู อยู่ร่วมกันอย่างแบ่งปันเกื้อกูลของคนไทยให้สืบต่อไป</p> <p>4. ไหวพริบ เขาวนปัญญา และอารมณ์ขันของคนไทยแสดงให้เห็นในนิสัยเจ้าบทรกลอนเจ้ากลอน ซึ่งสะท้อนอยู่ในวัฒนธรรมทางภาษา ดนตรีและนาฏศิลป์ ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ดังนั้นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กจำเป็นต้องสืบทอดคุณสมบัติอันเป็นเอกลักษณ์ของคนไทยเหล่านี้ให้เป็นวิถีการเรียนรู้ของเด็กสืบต่อไป</p>		
--	--	--

<u>แนวคิดในการพัฒนาเด็กปฐมวัย</u>	<u>แนวคิดทางดนตรีของโคคาย</u>	<u>แนวคิดในการพัฒนาครูปฐมวัย</u>
<p>1. ดนตรีและเพลงสร้างเสียงที่สามารถทั้งส่งเสริมและทำลายมนุษย์ ด้านกาย อารมณ์ สติปัญญา จิตวิญญาณ เพราะฉะนั้นเด็กควรได้รับการปกป้องจากการรับรู้และสัมผัสกับดนตรีที่ทำลายพัฒนาการ</p> <p>2. ดนตรีและเสียงมนุษย์ส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กในระดับลึกและสามารถช่วยพัฒนาเด็กในทุกมิติ</p>	<p>1. เป้าหมายสำคัญในการสอนดนตรีแก่เด็กปฐมวัย คือ การพัฒนาความรักในดนตรีซึ่งสนับสนุนด้วยความเข้าใจ และความรู้ ทางดนตรีในความหมายที่ลึกซึ้งที่สุด ดังนั้นการเข้าถึงดนตรีพื้นฐานจำเป็นต้องฝึกขับร้องควบคู่กับ การเต้นรำ พื้นบ้านเพื่อปลูกฝัง ความรักในวัฒนธรรม</p>	<p>1. ครูควรเข้าใจในวิถีชีวิตไทย ภูมิปัญญาไทยและเป็นผู้ปลูกฝังให้เด็กเห็นคุณค่าของวัฒนธรรม</p> <p>2. ในการสอนครูปฐมวัยให้เข้าถึงดนตรีต้องให้ครูได้ฝึกฝนเพลงพื้นบ้านภาษาแม่ของตนและเพลงที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นศิลปะชั้นยอดในวัฒนธรรมเพราะดนตรีช่วยให้ครูสัมผัสความรู้สึกต่าง ๆ</p>

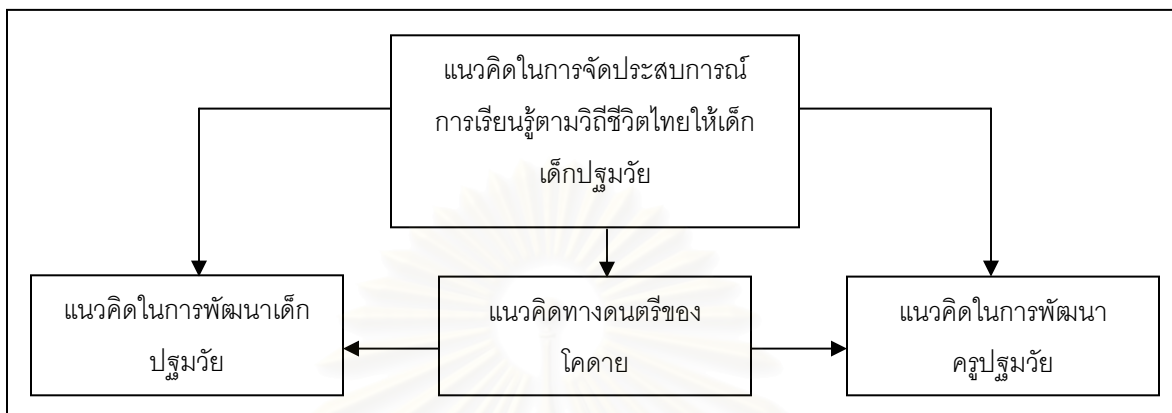
แผนภูมิที่ 5 (ต่อ) กรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคคาย

แนวคิดในการพัฒนาเด็กปฐมวัย	แนวคิดทางดนตรีของโคคาย	แนวคิดในการพัฒนาครูปฐมวัย
<p>3.คุณค่าของเพลงเป็นสิ่งสำคัญต่อการใช้เพลงกับเด็ก เพราะเพลงให้ความประทับใจต่อการประสาทรับรู้ ทำนองอันไพเราะ โดยให้เด็กได้เดินรำตามจังหวะดนตรีที่มีชีวิตชีวา เพื่อช่วยในการสร้างอวัยวะของเด็ก</p> <p>4.เนื่องจากมือของเด็กมีความสำคัญมากในการรับรู้ทางประสาท ดังนั้นการเล่นนิ้วมือพร้อมท่วงจึงสอดคล้องกับความต้องการทางพัฒนาสมองของเด็กปฐมวัย</p> <p>5.การพัฒนาเด็กต้องเปิดโอกาสให้เด็กสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสุนทรีย์ให้มากที่สุด เพื่อให้เด็กมีจิตใจที่ละเอียดอ่อน</p> <p>6.สิ่งสำคัญในการเรียนดนตรีในระดับปฐมวัย คือ การใช้เสียงตัวเองเป็นเครื่องมือในการสอน</p> <p>7.เพลงคัดเลือกและสร้างสรรค์มาใช้ในการสอนดนตรีแก่เด็กปฐมวัย ควรได้ศึกษาจาก 3 แหล่งคือ</p> <p>1) เกมการละเล่นพื้นบ้านของเด็ก เพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก เพลงร้องเล่น(Chant)2)เพลงพื้นบ้าน</p> <p>3)เพลงที่แต่งอย่างมีคุณภาพโดยผู้ประพันธ์เพลงที่มีความรู้ทางดนตรีไทยและดนตรีสากลสามารถแต่งเพลงเด็กได้เหมาะสมกับบริบท</p>	<p>2.ดนตรีและวรรณคดีดนตรีที่จะนำไปสอนควรเริ่มจากเพลงพื้นบ้าน ซึ่งเป็นภาษาแม่ทางดนตรี เช่นเดียวกับการสอนภาษาที่ต้องเริ่มจากการเรียนภาษาแม่ก่อน</p> <p>3.คุณภาพของดนตรีที่ใช้สอนเด็กมีความสำคัญที่สุด ดนตรีพื้นบ้านที่แท้จริงและดนตรีที่ได้รับยกย่องว่าเป็นศิลปะชั้นเยี่ยม (Master piece) เท่านั้นจึงควรค่าแก่การนำมาสอนเด็กโดยฝึกฝนให้ครูสามารถคัดสรรดนตรีที่ดีและเหมาะกับความรู้สึกนึกคิดของเด็กที่ตนสอน</p> <p>4.การเรียนรู้ทางดนตรีที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ทางดนตรีโดยสมบูรณ์ควรเริ่มเรียนให้เร็วที่สุด โดยเริ่มตั้งแต่วัยระดับปฐมวัย</p> <p>5.การเริ่มต้นการเรียนรู้ทางดนตรีควรเริ่มต้นด้วยเครื่องดนตรีที่จะกำหนดการเรียนรู้ทางดนตรีโดยสมบูรณ์ คือ เสียงร้องซึ่งทำให้นักดนตรีซึมซาบไปอยู่ในจิตใจ และเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่แท้จริง</p> <p>6.การเล่นเป็นการส่งเสริมพัฒนาการในทุกด้าน ดังนั้นหัวใจสำคัญในการสอนดนตรีให้เด็กปฐมวัย ควรจัดประสบการณ์ที่เต็มไปด้วย</p>	<p>ของตนเอง เข้าใจโลกและสามารถส่งความรู้สึกนั้นให้แก่เด็กได้</p> <p>3.เพื่อให้เข้าถึงอารมณ์ของดนตรีครูจำเป็นต้องเคลื่อนไหวร่างกายควบคู่ไปด้วย ดังนั้นในการร้องเพลงพื้นบ้านจึงต้องฝึกฝนควบคู่กับการเดินรำแบบพื้นบ้านด้วย</p> <p>4.ครูต้องได้สัมผัสกับสุนทรีย์ะกิจกรรมศิลปะหลายรูปแบบ ซึ่งมีส่วนช่วยยกระดับจิตใจให้มีความเข้าใจถึงความต้องการของมนุษย์ สามารถช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ได้เนื่องจากพฤติกรรมเป็นการแสดงออกของความต้องการของบุคคล และครูคือต้นแบบในการเรียนรู้ทุกด้านของเด็กปฐมวัย</p> <p>5.หัวใจของดนตรีไม่ใช่เทคนิคแต่คือสุนทรีย์ในดวงจิต(soul) เมื่อดวงจิตสามารถสื่อสารได้อย่างอิสระโดยไม่มีอุปสรรค ผลที่สมบูรณ์ของดนตรีจึงจะก่อเกิดขึ้นได้ ดังนั้นควรมีการพัฒนาครูให้สามารถเข้าถึงสุนทรีย์ทางดนตรีและสื่อสุนทรีย์ของดนตรีให้แก่เด็กได้อย่างเหมาะสม</p> <p>6.แม้ว่าการใช้เพลงต่างประเทศมีประโยชน์ในการสอนเนื้อหาดนตรีในการสอนครูไทยควรคำนึงถึง</p>

แผนภูมิที่ 5 (ต่อ) กรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

แนวคิดในการพัฒนาเด็กปฐมวัย	แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย	แนวคิดในการพัฒนาครูปฐมวัย
<p>ทางสังคมและวัฒนธรรมของไทย</p> <p>8. ในวัฒนธรรมไทยมีเพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็กและเพลงร้องเล่น และประกอบการเล่นของเด็กมี เนื้อหาครอบคลุมความเป็นอยู่ กิจกรรมประจำวัน เนื้อหาของเพลง ส่วนมากเป็นบทร้องสั้น ๆ เกี่ยวกับ ความเป็นอยู่ทั่วไปของเด็ก การเลี้ยงดูเด็ก การกำกับการกิน การนอนของเด็ก ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม เป็นการสอนเด็ก ทางอารมณ์ การเล่นเป็นวิถีเรียนรู้ของเด็ก ดังนั้นเพลงที่จะนำมาส่งเสริม พัฒนาการของเด็กที่โรงเรียนจึงควร ครอบคลุมกิจกรรมประจำวันตลอดจน การเล่นของเด็กในยุคปัจจุบัน</p> <p>9. เพลงเด็กของไทยนอกจากมีคุณค่า ในการกล่อมให้เด็กหลับ ให้ร้องเล่น หรือร้องประกอบการเล่น โดยเด็ก ได้ออกกำลังกาย สนุกสนาน บันเทิงใจ ยังช่วยกล่อมเกลาคิดใจ ให้เด็กรักในธรรมชาติ มีเมตตาสัตว์ ให้รู้ผิดชอบชั่วดี</p>	<p>การเล่นที่สนุกสนาน</p> <p>7. การสอนดนตรีควรเน้นความ สนุกสนานโดยผ่านทักษะทางดนตรี ให้มีความสมดุลและเหมาะสม</p> <p>8. องค์ประกอบของดนตรีที่เหมาะสม กับพัฒนาการของเด็กปฐมวัยควร เริ่มสอนจากง่ายไปยากและซับซ้อน น้อยไปหาซับซ้อนมาก เพราะฉะนั้น อัตราจังหวะที่ใช้สอนเด็กคือเริ่มจาก เพลงในอัตราจังหวะ 2/4 3/4 4/4 มี โน้ตตัวดำ ตัวหยุด เขบ็จ ตัวขาว และขั้นคู่เสียงที่ไม่กว้างมากนักโดย เริ่มจากคู่สามไมเนอร์ เริ่มที่ซอล มี และเพิ่มเป็นซอล ลา ซอล มี</p>	<p>ข้อจำกัดที่จะเป็นอุปสรรค และทำให้ครูไม่ซาบซึ้งในอารมณ์ของภาษา และดนตรีดังนั้น สื่อที่ใช้ เพลง บทกลอน ที่เป็นภาษาต่างประเทศ ต้องคัดเลือกให้เหมาะสมกับ ความสามารถของครู</p> <p>7. ดนตรีส่งผลต่อการตอบสนองทาง ร่างกาย และอารมณ์ของเด็กครูต้อง ปรับเปลี่ยนเสียงเพลงให้เหมาะสมกับ ความต้องการของเด็กในสถานการณ์ ต่างๆ ได้</p> <p>8. ครูปฐมวัยควรได้รับการพัฒนา ทางด้านดนตรีจนสามารถที่จะ แต่งเพลงสำหรับเด็กเพื่อไปใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กได้</p>

แผนภูมิที่ 5 (ต่อ) กรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตยา

หลักการประยุกต์แนวคิดทางดนตรีของโคตยาในการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยสรุปได้ดังนี้

1. ด้วยแนวคิดทางดนตรีของโคตยามีปรัชญาในการพัฒนาจิตสำนึกของชาติอันการให้ชาวซึ่งในศิลปวัฒนธรรมของตน ดนตรีซึ่งเป็นสุนทรียศาสตร์ที่ทำหน้าที่ปลูกฝังถ่ายทอดสิ่งดีงาม มีคุณค่าแก่มนุษย์
2. ศิลปะ ดนตรีและการขับร้องเป็นสุนทรียศาสตร์ที่สามารถพัฒนาครูและเด็กได้ในทุกมิติ ได้แก่ มิติทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สติปัญญา และจิตวิญญาณ ดังนั้นครูปฐมวัยจำเป็นต้องได้สัมผัสกับสุนทรียรสของศิลปะ ดนตรีและการขับร้อง
3. วัฒนธรรมทางภาษา ดนตรีและนาฏศิลป์ แสดงถึงนิสัยเจ้าบทเจ้ากลอนของคนไทยที่สะท้อนว่าคนไทยมีไหวพริบ เซาวนปัญญา อารมณ์ขัน ซึ่งปรากฏให้เห็นในการขับกล่อมเด็กในกิจกรรมต่างๆ ตลอดทั้งวันอย่างสอดคล้องกับวิถีการเรียนรู้ของเด็ก ดังนั้นการขับร้องของครูปฐมวัยจึงเป็นการจัดประสบการณ์สุนทรียะให้เด็กวัยอนุบาล โดยครูได้มีโอกาสแสดงถึงเอกลักษณ์ดังกล่าวของคนไทย
4. เนื่องด้วยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กตลอดทั้งวันมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเด็กให้ครบทุกด้าน ดังนั้นการคัดเลือกดนตรีและเพลง อันได้แก่ 1) เพลงเด็ก (เพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก เพลงร้องเล่นและประกอบการเล่นของเด็ก) 2) เพลงพื้นบ้าน 3) เพลงที่แต่งอย่างมีคุณภาพโดยผู้ประพันธ์เพลงที่มีความรู้ทางดนตรีไทยและดนตรีสากลสามารถแต่งเพลงเด็กได้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทย จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ครูจำเป็นต้องใช้บทเพลงที่มีคุณค่าผ่านการพิจารณาว่าสามารถใช้ส่งเสริมลักษณะนิสัยประจำชาติอันเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กไทยได้เหมาะสมสอดคล้องกับพัฒนาการทุกด้าน จึงเป็นภูมิปัญญาในการพัฒนามนุษย์ซึ่งจำเป็นต้องมาใช้ในการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูให้เกิดความซาบซึ้งในภูมิปัญญาและวัฒนธรรมทางดนตรีของไทย

แผนภูมิที่ 5 (ต่อ) กรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

<p>หลักการประยุกต์แนวคิดทางดนตรีของโคดาเยในการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย (ต่อ)</p> <p>5. วรรณคดีดนตรี บทเพลง (เพลงเด็ก เพลงพื้นบ้าน และเพลงประเภทอื่น ๆ) ที่นำมาใช้ในการเรียนรู้ทางดนตรี ควรคัดเลือกว่ามีคุณค่าที่สุดต่อพัฒนาการทุกด้านอย่างสมดุล และจำเป็นต้องใช้เพลงที่มีความไพเราะ ประโลมใจ โดยควรคำนึงถึงช่วงเสียงของเด็กเป็นสำคัญ</p> <p>6. เนื่องจากโปรแกรมเน้นการนำไปใช้ปฏิบัติจริงในชั้นเรียนตามบริบทของโรงเรียน ดังนั้นให้ครูสามารถมีส่วนร่วมในการเสนอความต้องการ และประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการใช้เพลงที่เกิดขึ้นในช่วงฝึกปฏิบัติได้ตามความเหมาะสม</p> <p>7. เนื่องจากแนวคิดทางดนตรีของโคดาเยมีการจัดระบบการสอนเนื้อหาและองค์ประกอบดนตรีให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนโดยเริ่มจากสิ่งที่ย้ำไปหาสิ่งที่ยาก หรือส่วนย่อยไปหาส่วนใหญ่ ดังนั้นการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลจึงต้องเริ่มสอนเนื้อหาที่เป็นทักษะย่อยไปหาทักษะใหญ่ ตามลำดับความสำคัญ ให้เหมาะสมและสอดคล้อง</p> <p>8. การส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยจำเป็นต้องพัฒนาครูในด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง อันจะช่วยให้ครูพัฒนาการขับร้องตนให้ไพเราะและเป็นต้นแบบที่ดีแก่เด็กในการเข้าถึงสุนทรียรส</p> <p>9. การขับร้องเป็นการฝึกทักษะทางดนตรีที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝน และเข้าใจในองค์ประกอบดนตรี จึงจะช่วยให้การฝึกขับร้องมีความสมบูรณ์ ดังนั้นการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลต้องมีการเรียนรู้พื้นฐานดนตรี และการฝึกฝนการขับร้องเป็นประจำควบคู่กับการฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ</p> <p>10. ครูที่มีความสามารถทางการขับร้องที่ดีสามารถปรับระดับเสียง น้ำเสียง ของตนให้เข้ากับเด็ก และเห็นความงามของเพลง ย่อมสามารถถ่ายทอดสุนทรียรสของเพลงผ่านไปยังตัวเด็กได้เป็นอย่างดี ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ครูต้องปรับเปลี่ยนเสียงเพลงให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็กในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ โดยการเลือกความเร็วของเพลงให้สอดคล้องกับพฤติกรรม สภาวะอารมณ์และความต้องการของเด็ก</p>

<p style="text-align: center;">วัตถุประสงค์</p> <p>เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในด้านการควบคุมลม การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง และถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย เพื่อให้ครูขับร้องเพลงกำกับเด็กในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กตลอดทั้งวันในกิจกรรมประจำวัน และกิจกรรมเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ</p>
--

แผนภูมิที่ 5 (ต่อ) กรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

เนื้อหา

- 1.วิธีการขับร้อง ได้แก่
 - 1.1 สุนทรียะในวรรณคดีดนตรี บทเพลง เพลงพื้นบ้าน เพลงศิลปะ
 - 1.2 วิธีการขับร้อง ได้แก่ การหายใจ ควบคุมลม และการออกเสียงสระ
 - 1.3 องค์ประกอบของดนตรี จังหวะ ทำนอง เสียงประสาน ลักษณะของเสียง
- 2.การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทย
 - 2.1 สุนทรียะในวรรณคดีดนตรีสำหรับเด็ก เพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก เพลงร้องเล่นและประกอบการเล่นของเด็ก และนิทานเพลง
 - 2.2 วิธีขับร้องที่เหมาะสมกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็ก
 - 2.3 คุณสมบัติของดนตรีและเพลงที่เหมาะสมกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็ก

ลักษณะการสอน

1. สาธิต การฝึกปฏิบัติการในห้องฝึกซ้อม
2. ฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จำลองในห้องฝึกซ้อมภายใต้การแนะนำของผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ
3. ทดลองปฏิบัติในชั้นเรียนภายใต้การแนะนำของผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

ลักษณะกิจกรรม

- 1.กิจกรรมส่งเสริมสุนทรียภาพทางศิลปะดนตรีได้แก่ กิจกรรมการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว
- 2.กิจกรรมฝึกวิธีการขับร้องตามองค์ประกอบดนตรี ได้แก่ กิจกรรมฝึกการหายใจ กิจกรรมฝึกจังหวะ กิจกรรมฝึกร้องเสียงสูงต่ำ กิจกรรมเล่นนิ้วมือ กิจกรรมร้องเพลงวน ร้องประสานเสียง กิจกรรมแต่งเพลงสำหรับเด็ก
- 3.กิจกรรมฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน ได้แก่ กิจกรรมเล่านิทาน กิจกรรมเล่นนิ้วมือ และกิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม

ระยะเวลาในการดำเนินการ

ใช้ระยะเวลาทั้งหมด 16 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 32 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น ฝึกปฏิบัติในห้องฝึกซ้อม 24 ชั่วโมง และฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน 8 ชั่วโมง

แผนภูมิที่ 5 (ต่อ) กรอบแนวคิดและองค์ประกอบของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย

การจัดบรรยากาศ

1. สภาพแวดล้อมของการฝึกปฏิบัติ จะเน้นความงดงามของห้องฝึกซ้อมเพื่อสร้างบรรยากาศของห้องโดยการจัดแต่งวัสดุด้วยที่มี สี สัน และพื้นผิว ซึ่งจะช่วยสร้างอารมณ์ให้ครูเกิดความรู้สึกสุขและได้สัมผัสกับเพลงศิลปะที่ไพเราะทุกครั้ง
2. ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ให้โอกาสครูในการพัฒนาตนเองตามความสามารถของแต่ละคนกิจกรรมทุกกิจกรรมเริ่มต้นจากสิ่งที่ยากไปหาสิ่งที่ง่ายเสมอ
3. ในระยะแรกของการฝึกปฏิบัติผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ บอกข้อผิดพลาดของครูเพื่อให้แก้ไขในลักษณะภาพรวมของกลุ่มใหญ่ โดยครูสามารถแลกเปลี่ยนข้อสงสัยได้
4. เมื่อเริ่มคุ้นเคยกับการฝึกปฏิบัติแล้ว ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ให้คำแนะนำข้อผิดพลาดของครูทั้งแบบรายบุคคลและแบบภาพรวมกลุ่มใหญ่
5. ช่วงกลางของทดลองโปรแกรมฯ ให้ครูมาสามารถพบผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ เป็นรายบุคคล เพื่อให้ครูแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในช่วงต้นของโปรแกรมฯ

การประเมินผล

การประเมินครู โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้อง โดยหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องสูงขึ้นกว่าครูกลุ่มควบคุมที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2.1.2 สร้างโปรแกรมฯ ฉบับร่างและตารางดำเนินการใช้โปรแกรมฯ โดยการสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย มาสร้างเป็นโปรแกรมฯ ฉบับร่างและตารางดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

จำนวนชั่วโมงในการฝึกปฏิบัติ 32 ชั่วโมง แบ่งเป็นการฝึกในห้องฝึกซ้อมและฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียนของครูแต่ละคน ดังนี้

- 1) ฝึกในห้องฝึกซ้อม ครั้งละ 90 นาที 15 ครั้ง รวม 24 ชั่วโมง
- 2) ฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน ครั้งละ 20 นาที 24 ครั้ง รวม 8 ชั่วโมง

โดยการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การเริ่มต้นเพื่อสร้างความเข้าใจ

ขั้นที่ 2 การฝึกวิธีการขับร้องตามองค์ประกอบดนตรี

ขั้นที่ 3 การฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน

2.1.3 นำโปรแกรมฯ ฉบับร่างและตารางดำเนินการใช้โปรแกรมฯ เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมและการวัดและประเมินผลแล้วนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขให้เกิดความสอดคล้อง ดังนี้

1) ทำการวิเคราะห์แผนการสอนซ้ำร้องโดยพิจารณาความสอดคล้องวัตถุประสงค์ ที่สะท้อนถึงความสามารถทางการซ้ำร้องครูทั้ง 4 ด้าน เนื้อหา กิจกรรมในแผนการสอนซ้ำร้อง เพื่อสามารถนำไปใช้ฝึกครูในระหว่างการทดลองอย่างเหมาะสม มีดังนี้

ตารางที่ 3 แผนการสอนซ้ำร้องตามวัตถุประสงค์ของโปรแกรมฯ

แผนการสอนซ้ำร้อง	ความสามารถทางการซ้ำร้อง			
	ด้านการควบคุมลม	ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง	ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ	ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง
1	-	-	-	/
2	/	-	-	-
3	-	/	-	-
4	-	-	-	/
5	-	-	/	/
6	-	/	/	-
7	-	/	/	-
8	-	-	-	/
9	-	-	/	-
10	-	-	-	/
11	-	-	-	/
12	-	-	-	/
13	/	/	/	/
14	/	/	/	/
15	/	/	/	/
16	/	/	/	/

2) นำแผนการสอนซ้ำร้องที่ใช้สอนในโปรแกรมฯบางส่วน จำนวน 6 กิจกรรม ไปทดลองนำร้องกับครูปฐมวัยที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรจำนวน 15 คน รวม 3 ครั้ง เพื่อทำการปรับปรุงแผนการสอนซ้ำร้องที่ใช้โปรแกรมฯ อีกครั้งก่อนจะทำการทดลอง กิจกรรมที่นำไป นำร้องได้แก่ 1) กิจกรรมการฝึกหายใจ การควบคุมลม 2) กิจกรรมการฝึกการออกเสียง 3) กิจกรรมการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว 4) กิจกรรมการฝึกจังหวะ 5) กิจกรรมเล่นนิ้วมือ 6) กิจกรรมการแต่งเพลงสำหรับเด็ก

รายละเอียดข้อแก้ไขในการปรับปรุงโปรแกรมฯ ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และจากการทดลองนำร้อง ได้สรุปไว้ในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 ข้อสรุปจากการตรวจสอบโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ในการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวทางดนตรีของโคตยา ก่อนการทดลอง

องค์ประกอบ	ข้อเสนอแนะ ของผู้ทรงคุณวุฒิ	สิ่งที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุง จากข้อเสนอแนะ
1. เนื้อหา	ควรมีประวัติและหลักแนวคิด ทางดนตรีในแผนแรก	เพิ่มเติมประวัติและแนวคิด ทางดนตรีของโคตยา
2. กระบวนการใช้ในโปรแกรมฯ	ควรมีกิจกรรมที่ต้องทำทุกครั้ง เพื่อช่วยจูงใจให้ครูมีสมาธิก่อน การฝึกปฏิบัติ ก่อนการฝึกในแต่ละกิจกรรมควร จัดกิจกรรมตัวอย่างที่ใช้เวลาสั้นเพื่อ เป็นการนำเข้าสู่การฝึกปฏิบัติ ในกิจกรรมการแต่งเพลงควรเตรียม อุปกรณ์ เครื่องดนตรี ให้หลากหลาย เพื่อช่วยส่งเสริมความคิดจินตนาการ ของครู	เพิ่มกิจกรรมการอ่านบทกวี คบไฟ เพิ่มเกมที่สอดคล้องกับกิจกรรม ที่จะฝึกปฏิบัติในวันนั้น เพิ่มขนาดฝรั่ง ชุดวีซีดีคอรีดเดอร์ กล่อง แผ่นสัญลักษณ์ทางจังหวะ ของโคตยา
3. การประเมินผลโปรแกรมฯ	ควรมีการตั้งคำถามเพื่อเป็นประเด็น ให้ครูทบทวนการฝึกปฏิบัติ	เพิ่มเพลงที่สอดคล้องกับเทศกาล ในช่วงที่ฝึกและเพลงพื้นบ้าน เพิ่มกิจกรรมการทบทวนโดยให้ครู นึกย้อนจากสิ่งที่ได้ทำเป็นลำดับ สุดท้ายไปหาสิ่งแรกที่ได้ทำ

2.2 สร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วยแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย และแนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมฯ มีขั้นตอนการ สร้างเครื่องมือดังนี้

2.2.1 สร้างแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

1) สร้างกรอบความคิดในการสร้างเครื่องมือ มีขั้นตอนดังนี้

- 1.1) กำหนดวัตถุประสงค์การวัด โดยพิจารณาจากวัตถุประสงค์ของโปรแกรมฯ
- 1.2) ศึกษาเอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและพัฒนาเครื่องมือและประเมินผลภาคปฏิบัติ เพื่อสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้อง
- 1.3) สร้างกรอบความคิดในการสร้างเครื่องมือประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย โดยจะกำหนดลักษณะในการสอบปฏิบัติ พฤติกรรมบ่งชี้ดังตารางที่ 5 ส่วนเนื้อหาของแบบทดสอบสร้างขึ้นจากกิจกรรมที่ครูปฏิบัติเป็นประจำ คือ กิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ กิจกรรมประจำวัน ซึ่งครอบคลุมการใช้เพลงตลอดทั้งวัน นอกจากนี้จะมีกิจกรรมการร้องเดี่ยว ซึ่งเป็นกิจกรรมสอบห้องฝึกซ้อมเพียงกิจกรรมเดียว ในส่วนของบทเพลงที่นำมาใช้ในแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย คัดเลือกมาจากบทเพลงที่ใช้ในโรงเรียนอนุบาลในเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล จำนวน 5 โรงเรียน ซึ่งแนวการสอนของโรงเรียนทั้งหมดเป็นแบบมนุษยนิยม เน้นการพัฒนามนุษย์ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ เชื่อในการใช้ดนตรีเพื่อพัฒนามิติที่ละเอียดที่สุดของมนุษย์ ทุกโรงเรียนเน้นการใช้เพลงที่เหมาะสมกับเด็ก และผู้ประพันธ์เพลงมีความรู้ทางดนตรีไทยและดนตรีสากลสามารถแต่งเพลงเด็กได้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของไทย โดยบทเพลงครอบคลุมกิจกรรมประจำวันของเด็ก และกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระในชั้นเรียนเนื้อหาของเพลงไม่มีความรุนแรง ทำนองเพลงไม่ยาวเกินไป ช่วงเสียงไม่กว้างมาก ผู้วิจัยได้คัดเลือกเพลงจำนวน 15 เพลง จาก 55 เพลง โดยผู้วิจัยนำมาเรียบเรียงใหม่จากนั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านดนตรีตรวจสอบเรื่ององค์ประกอบของเพลง เช่น ระดับเสียง ช่วงกว้างของเสียง รูปแบบจังหวะ อัตราจังหวะ จากนั้นสร้างหลักในการคัดเลือกเพลงสำหรับใช้ในโปรแกรมฯและในแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ดังนี้

แผนภูมิที่ 6 หลักในการคัดเลือกเพลงสำหรับใช้ในโปรแกรมฯ และในการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

หลักในการคัดเลือกเพลงสำหรับใช้ในโปรแกรมฯ และในการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้อง แบ่งเป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. คุณสมบัติทางภาษา

1) ประเภทของการนำไปใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็ก เช่น กิจกรรมวงกลม กิจกรรมประจำวัน

2) ประเภทของเพลง ได้แก่

2.1.1) เพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก เพลงร้องเล่นและประกอบการเล่นของเด็ก

2.1.2) เพลงพื้นบ้าน

2.1.3) เพลงที่แต่งอย่างมีคุณภาพโดยผู้ประพันธ์เพลงที่มีความรู้ทางดนตรีไทยและดนตรี

สากลสามารถแต่งเพลงเด็กได้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของไทย

3) เนื้อเพลงมีแบบแผนตามธรรมชาติของภาษาไทย เช่น เนื้อเพลงมีความคล้องจอง มีสัมผัสนอก สัมผัสใน ถ้อยคำเหมาะสมกับทำนอง เสียงวรรณยุกต์ไม่เพี้ยน

4) เนื้อหาของเพลงเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กให้ภาพจินตนาการที่งดงาม

2. คุณสมบัติทางดนตรีดูความเหมาะสมสอดคล้อง

1) รูปแบบจังหวะ ไม่ซับซ้อนมากเกินไป มีความสอดคล้องกันทั้งเพลง

2) รูปแบบทำนอง มีทำนองที่สั้นๆ ซ้ำๆ สม่่าเสมอสอดคล้องกันทั้งเพลง ลักษณะเป็นไปตามเพลงกล่อมเด็กไทย

3) ช่วงกว้างของเสียง พิจารณาระยะความกว้างของเสียงของเสียงที่ต่ำสุดไปสูงสุด

4) อัตราจังหวะ ไม่ยากเกินไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 กรอบความคิดในการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ในการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวทางดนตรีของโคตายาก่อนและ หลังการทดลอง

หัวข้อ	วิธีการเก็บข้อมูล ในการสอบปฏิบัติ	พฤติกรรมบ่งชี้
1. การควบคุมลม	สังเกตและบันทึกการร้องเพลง ของครูจากกิจกรรมประจำวัน และกิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว	เปล่งเสียงร้องได้ถูกต้องตามจังหวะ แบ่งวรรคหายใจได้ถูกต้องตามประโยค เพลงและเนื้อเพลง
2. การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ	สังเกตและบันทึกการร้องเพลง ของครูจากกิจกรรมประจำวัน	ร้องเพลงด้วยน้ำเสียงที่อ่อนหวานอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ติดขัด แหบหัว หรือเสียงสั้น ออกเสียงพยัญชนะ สระได้ถูกต้องชัดเจน ควบคุมเสียงร้องให้หนึ่งได้
3. การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง	สังเกตและบันทึกการร้องเพลง ของครูจากกิจกรรมวงกลมและ กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว	เปล่งเสียงร้องได้ถูกต้องตามระดับเสียง ในทำนองได้ โดยเทียบเสียงจากเปียโน
4. การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง	สังเกตและบันทึกการร้องเพลง ของครูจากกิจกรรมวงกลม	ร้องเพลงได้ถูกต้องตามอารมณ์ของเพลง โดยสังเกตจากความดัง เบา และเร็ว ช้า มีการเคลื่อนไหวร่างกาย แสดงสีหน้า

2) สร้างแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

2.1) ลักษณะแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ดังนี้ แบบทดสอบภาคปฏิบัติทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลองเป็นชุดเดียวกัน โดยลักษณะแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองจะเป็นการสอบทั้งในห้องฝึกซ้อมและฝึกจัดประสบการณ์ ในชั้นเรียน การทดสอบในแต่ละกิจกรรมมีดังนี้

กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว ทดสอบความสามารถ ด้านการควบคุมลม และการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ทำการทดสอบในห้องฝึกซ้อม

กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน ทดสอบความสามารถด้าน การควบคุมลม และการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ทำการทดสอบในชั้นเรียน

กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 3 กิจกรรมวงกลม ทดสอบความสามารถด้าน การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง และการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ทำการทดสอบในชั้นเรียน

ลักษณะแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยสามารถสรุป ได้ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ลักษณะแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

ความสามารถทางการขับร้อง	กิจกรรมการสอบปฏิบัติ		
	กิจกรรมที่ 1	กิจกรรมที่ 2	กิจกรรมที่ 3
	กิจกรรม ร้องเพลงเดี่ยว (ในห้องฝึกซ้อม)	กิจกรรม ประจำวัน (ในชั้นเรียน)	กิจกรรม วงกลม (ในชั้นเรียน)
1. การควบคุมลม (25%)	/	/	
2. การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง(25%)	/		/
3. การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ (25%)		/	
4. การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง(25%)			/

จากตารางจะเห็นได้ว่า จะมีการแบ่งน้ำหนักการให้คะแนนให้เท่ากันในทุกด้าน ตามสัดส่วนการสอนเนื้อหาในแผนโปรแกรมฯ โดยแบ่งด้านละ 25 % หรือด้านละ 25 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนนการประเมินการสอบปฏิบัติแต่ละกิจกรรมวัดความสามารถทางการขับร้อง 2 ด้าน และความสามารถทางการขับร้องแต่ละด้านทำการประเมิน 2 ครั้ง ในบางกิจกรรมเพื่อต้องการลดความคลาดเคลื่อนและเกิดผลที่น่าเชื่อถือได้

กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว เป็นกิจกรรมสอบปฏิบัติในห้องฝึกซ้อม ให้ครูเลือกเพลงในลำดับที่ 11 – 15 มา 2 เพลง โดยครูสามารถเลือกเพลงที่เหมาะสมกับช่วงเสียงของแต่ละคน สามารถดูเนื้อเพลงได้

กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน เป็นกิจกรรมสอบจัดประสบการณ์ในชั้นเรียนขณะทำการสอนเด็ก ให้ครูเลือกเพลงในลำดับที่ 1 – 7 มา 5 เพลง โดยให้ครูร้องเพลงที่ใช้ในกิจกรรมประจำวัน ช่วงรอยต่อกิจกรรมโดยทำการสอนตามตารางที่ทางโรงเรียนไว้ อย่างเป็นปกติ โดยไม่ดูเนื้อเพลง

กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 3 กิจกรรมวงกลม เป็นกิจกรรมสอบจัดประสบการณ์ในชั้นเรียนขณะทำการสอนเด็ก โดยตอนเริ่มต้นกิจกรรมวงกลมให้ครูร้องเพลงที่ 8 และก่อนจะจบกิจกรรมวงกลมให้ร้องเพลงที่ 9 และ 10 โดยไม่ดูเนื้อเพลง

2.2) สร้างเกณฑ์การวิเคราะห์และประเมินดังแผนภูมิที่ 7 และแผนภูมิที่ 8
แผนภูมิที่ 7 เกณฑ์การนับและให้คะแนน

<p>การควบคุม เกณฑ์การนับและให้คะแนน ให้สังเกตจากวรรคเพลง จำนวนห้องดังนี้</p> <p>1) <u>เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องครูด้านควบคุมในกิจกรรมประจำวัน มี 7 เพลง ได้แก่</u></p> <p>เพลงที่ 1 เก็บของเล่น มีข้อผิดได้ 15 แห่ง จากจำนวนห้อง 10 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และวรรคเพลง 5 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 2 เพลงเก็บดวงดาว มีข้อผิดได้ 16 แห่ง จากวรรคเพลง 16 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 3 เพลงดีมนมวัว มีข้อผิดได้ 10 แห่ง จากวรรคเพลง 10 แห่ง ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 4 เพลงดังดอกไม้บาน มีข้อผิด 15 แห่งจาก จำนวนห้อง 8 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และวรรคเพลง 7 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 5 เพลงลำธาร มีข้อผิดได้ 7 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 7 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 6 เพลงชมโลกงาม มีข้อผิดได้ 8 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 8 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 7 เพลงแห่งเทพนิยาย มีข้อผิดได้ 10 แห่ง จากจำนวนห้อง 10 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และวรรคเพลง 5 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>2) <u>เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องครูด้านควบคุมในกิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว มี 5 เพลง ได้แก่</u></p> <p>เพลงที่ 11 เพลงลมโบกโบยพัด มีข้อผิดได้ 12 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 12 วรรคถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 12 เพลงต้นกล้าน้อย มีข้อผิดได้ 8 แห่ง จากจำนวนห้อง 4 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายใน ห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และวรรคเพลง 4 วรรค ถ้าร้องผิด ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 13 เพลงลาก่อน สวีสวี มีข้อผิดได้ 8 แห่ง จากวรรคเพลง 8 วรรคถ้ามีที่ร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 14 เพลง ล่องเรือน้อย มีข้อผิดได้ 8 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 8 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 15 เพลงใบไม้ปลิวเล่นลม มีข้อผิดได้ 12 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 12 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p>
--

แผนภูมิที่ 7 (ต่อ) เกณฑ์การนับและให้คะแนน

การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง เกณฑ์การนับและให้คะแนน ให้สังเกตจากรวคเพลง จำนวนห้อง ดังนี้

1) เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงในกิจกรรมวงกลม

มี 3 เพลง ได้แก่

เพลงที่ 8 เพลงจับมือกัน มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากจำนวนห้อง 8 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 9 เพลงท่านดวงตะวัน มีข้อผิดพลาดได้ 9 แห่ง จากจำนวนห้อง 9 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 10 เพลงเจ้าแห่งราตรี มีข้อผิดพลาดได้ 13 แห่ง จากจำนวนห้อง 13 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

2) เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงในกิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว

มี 5 เพลง ได้แก่

เพลงที่ 11 เพลงลมโบกโบยพัด มีข้อผิดพลาดได้ 12 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 12 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 12 เพลงต้นกล้าน้อย มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จำนวนห้อง 4 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และวรรคเพลง 4 วรรค ถ้าร้องผิด ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 13 เพลงลาก่อน สวัสดิ์ มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากวรรคเพลง 8 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 14 เพลง ล่องเรือน้อย มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 8 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 15 เพลงไปไม้ปลิวเล่นลม มีข้อผิดพลาดได้ 12 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 12 วรรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

แผนภูมิที่ 7 (ต่อ) เกณฑ์การนับและให้คะแนน

<p>การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ เกณฑ์การนับและให้คะแนน ให้สังเกตจากรวคเพลง จำนวนห้อง เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องครูด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพในกิจกรรมประจำวัน มี 7 เพลง ได้แก่</p> <p>เพลงที่ 1 เก็บของเล่น มีข้อผิดพลาดได้ 15 แห่ง จากจำนวนห้อง 10 ห้อง ถ้ามีที่ผิดพลาดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และรวคเพลง 5 รวค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 2 เพลงเก็บดวงดาว มีข้อผิดพลาดได้ 16 แห่ง จากรวคเพลง 16 รวค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 3 เพลงดีมนมวัว มีข้อผิดพลาดได้ 10 แห่ง จากรวคเพลง 10 แห่ง ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 4 เพลงดั่งดอกไม้บาน มีข้อผิดพลาดได้ 15 แห่งจาก จำนวนห้อง 8 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และรวคเพลง 7 รวค ถ้าร้องผิด ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 5 เพลงลำธาร มีข้อผิดพลาดได้ 7 แห่ง จากจำนวนรวคเพลง 7 รวค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 6 เพลงชมโลกงาม มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากจำนวนรวคเพลง 8 รวค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p> <p>เพลงที่ 7 เพลงแห่งเทพนิยาย มีข้อผิดพลาดได้ 10 แห่ง จากจำนวนห้อง 10 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้น ให้นับเป็น 1 แห่ง และรวคเพลง 5 รวค ถ้าร้องผิด ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง</p>
--

<p>การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง เกณฑ์การนับและให้คะแนน ให้สังเกตจากรวคเพลง จำนวนห้อง ประกอบกับเครื่องหมายกำหนดความเคลื่อนไหวของเพลง (Dynamic Signs and Symbols) และการแสดงสีหน้า ท่าทาง ดังนี้</p> <p>เพลงที่ 8 เพลงจับมือกัน เพลงที่ 9 เพลงท่านดวงตะวัน และเพลงที่ 10 เพลงเจ้าแห่งราตรี มีที่ผิดพลาดเกี่ยวกับ เครื่องหมายกำหนดความเคลื่อนไหวของเพลง (Dynamic Signs and Symbols) ได้เพลงละ 4 แห่ง และดูสีหน้า ท่าทางประกอบ แล้ววิเคราะห์ตามเกณฑ์ ดีมาก ดี พอใช้ ควรปรับปรุง (4 3 2 1 ตามลำดับ)</p>
--

แผนภูมิที่ 8 เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

การควบคุมลม (4 คะแนน)

การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงได้ถูกต้องทั้งหมด	ได้ 4 คะแนน
การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงไม่ถูกต้อง 1-2 แห่ง	ได้ 3 คะแนน
การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงไม่ถูกต้อง 3-4 แห่ง	ได้ 2 คะแนน
การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงไม่ถูกต้อง 5-7 แห่ง	ได้ 1 คะแนน
การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงไม่ถูกต้อง 8 แห่งขึ้นไป	ได้ 0 คะแนน

การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ (4 คะแนน)

ออกเสียงสระ พยัญชนะ ตัวสะกดได้ถูกต้องหมดน้ำเสียงไม่ติดขัด แหบหัวและสัน	ได้ 4 คะแนน
ออกเสียงสระพยัญชนะ ตัวสะกดไม่ชัดเจน น้ำเสียงติดขัด แหบหัวและสัน 1-2 แห่ง	ได้ 3 คะแนน
ออกเสียงสระพยัญชนะ ตัวสะกดไม่ชัดเจน น้ำเสียงติดขัด แหบหัวและสัน 3-4 แห่ง	ได้ 2 คะแนน
ออกเสียงสระพยัญชนะ ตัวสะกดไม่ชัดเจน น้ำเสียงติดขัด แหบหัวและสัน 5-6 แห่ง	ได้ 1 คะแนน
ออกเสียงสระพยัญชนะ ตัวสะกดไม่ชัดเจน น้ำเสียงติดขัด แหบหัวและสัน 7 แห่งขึ้นไป	ได้ 0 คะแนน

การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง (4 คะแนน)

เปล่งเสียงร้องได้ถูกต้องตามระดับเสียงทุกตัวโน้ต	ได้ 4 คะแนน
เปล่งเสียงร้องไม่ตรงตามระดับเสียงโน้ต 1- 2	ได้ 3 คะแนน
เปล่งเสียงร้องไม่ตรงตามระดับเสียง 3 - 4 แห่ง	ได้ 2 คะแนน
เปล่งเสียงร้องไม่ตรงตามระดับเสียง 5 - 6 แห่ง	ได้ 1 คะแนน
เปล่งเสียงร้องไม่ตรงตามระดับเสียง 7 แห่งขึ้นไป	ได้ 0 คะแนน

การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง (4 คะแนน)

ร้องตามจังหวะเร็ว- ช้า ดัง-เบา * ได้ถูกต้องทั้งหมด และมีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 4 คะแนน
ร้องตามจังหวะเร็ว- ช้า ดัง-เบา *ผิด 1 แห่ง และมีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 3 คะแนน
ร้องตามจังหวะเร็ว- ช้า ดัง-เบา *ผิด 1 แห่ง และไม่มีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 2 คะแนน
ร้องตามจังหวะเร็ว- ช้า ดัง-เบา *ผิด 2 3 - แห่ง และไม่มีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 1 คะแนน
ร้องตามจังหวะเร็ว- ช้า ดัง-เบา *ผิด 4 แห่งขึ้นไป และไม่มีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 0 คะแนน

*ความเคลื่อนไหวของเพลงที่เกี่ยวกับความเร็ว - ช้า ดัง-เบา (dynamic)

3) นำแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย เกณฑ์การวิเคราะห์และเกณฑ์การประเมินที่สร้างเสร็จไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข รายละเอียดการปรับปรุงเครื่องมือตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 สรุปข้อมูลการตรวจสอบแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

องค์ประกอบ	ข้อมูลที่ได้จากข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ	สิ่งที่ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขโดยพิจารณาจากข้อเสนอแนะ
แบบทดสอบ	ควรมีการวัดช่วงเสียงของครูก่อนและหลังเข้าโปรแกรมฯ กิจกรรมการสอบปฏิบัติควรวัดจากการร้องเดี่ยวมากกว่าการร้องเป็นกลุ่ม การประเมินการขับร้องควรมีความเที่ยงในการให้คะแนนเนื่องจากการให้คะแนนต้องใช้สมาธิในการฟัง	เพิ่มแบบวัดช่วงเสียงที่ร้องได้และช่วงเสียงร้องสบายของครู ปรับปรุงและตัดกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่เป็นกลุ่มออก เช่น กิจกรรมของเพลงวน
คู่มือ	ควรมีคำอธิบายการใช้แบบทดสอบและตัวอย่างการให้คะแนน	ปรับปรุงและเพิ่มตัวอย่างให้ชัดเจนมากขึ้น

4) นำแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องไปนำร่องกับครูที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างได้แก่นิสิตมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 15 คน นำข้อมูลมาปรับปรุงเกณฑ์การวิเคราะห์ ก่อนนำไปใช้จริง จากนั้นวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นตามสูตรของ William A Scott (Interater Observer Reliability) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97

2.2.2 สร้างแนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูในการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ มีวิธีดำเนินการดังนี้

- 1) ศึกษารูปแบบการสัมภาษณ์จากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้อง
- 2) สร้างกรอบความคิดในการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูในการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ดังตารางที่ 7 และดำเนินการสัมภาษณ์แบบกลุ่ม ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด

ครูสามารถตอบได้อย่างอิสระ แต่ผู้วิจัยได้กำหนดแนวคำถามไว้ล่วงหน้า ทำให้การสัมภาษณ์ได้คำตอบที่ครอบคลุมและอยู่ในกรอบที่ตั้งไว้

บรรยายภาคการให้สัมภาษณ์จะให้ครูจัดกลุ่มเข้ามาในห้องสัมภาษณ์เองกลุ่มละประมาณ 4-5 คน ไม่มีการเรียงลำดับก่อนหลังการเข้ามาในห้อง ไม่บังคับให้ครูพูดตามลำดับ แต่กำหนดว่าครูต้องแสดงความคิดเห็นทุกคน ลักษณะของห้องให้สัมภาษณ์คล้ายกับห้องฝึกซ้อม แต่มีโต๊ะ 1 ตัว สำหรับให้ครูนั่งพื้นล้อมรอบโต๊ะเพื่อพูดสนทนา มีการบันทึกเทปคำพูดของครู

ตารางที่ 8 กรอบความคิดในการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูในการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

องค์ประกอบของโปรแกรมฯ	แนวคำถาม
1. แนวคิดและหลักการ	- ความรู้สึกต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ
2. วัตถุประสงค์	- การตระหนักถึงความสำคัญของการขับเคลื่อน
3. เนื้อหา	- ความเหมาะสม ความยากง่าย
4. กิจกรรม	- ความเหมาะสมสอดคล้องในแต่ละกิจกรรม
5. ระยะเวลา	- ความเหมาะสม
6. บรรยายภาคการเขียนรู้	- ความเหมาะสม
7. ประโยชน์	- คุณค่าของโปรแกรมฯ ต่อครูและเด็ก

3) นำแนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับความเหมาะสมแล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะก่อนไปทดลองใช้จริง

ขั้นที่ 3 การทดลองใช้โปรแกรมฯ

นำโปรแกรมฯ ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ เพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ในการนำโปรแกรมฯ ไปใช้ โดยพิจารณาจากเกณฑ์ของโปรแกรมฯ

3.1 กำหนดประชากรและตัวอย่างประชากร

3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูชั้นเตรียมอนุบาลและชั้นอนุบาลปีที่ 1-3

โรงเรียนวรรณสว่างจิต สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนทอรั๊ก สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตสมุทรปราการ โรงเรียนทั้งสองแห่ง มีลักษณะดังนี้

1) โรงเรียนวรรณสว่างจิต เป็นโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ขณะนี้เปิดสอน ตั้งแต่ชั้นเตรียมอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 3 มีนักเรียนทั้งหมด 406 คน ครูทั้งหมด 42 คน

โรงเรียนทอรั๊กเป็นโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ขณะนี้เปิดสอนตั้งแต่ ชั้นเตรียมอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนทั้งหมด 300 คน ครูทั้งหมด 30 คน

2) โรงเรียนทั้งสองแห่งมีการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นเด็กเป็นสำคัญ มีเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง และการเล่น มีการใช้เพลงเป็นสื่อในการเรียนการสอน ควบคุมชั้นเรียน กิจกรรมประจำวัน และในกิจกรรมวงกลม

3) โรงเรียนมีแนวทางที่จัดบรรยากาศการเรียนรู้อันดีของเด็กโดยเน้นการอนุรักษ์ ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทย

4) ผู้บริหารโรงเรียนทั้งสองแห่งเห็นความสำคัญของการพัฒนาเด็กผ่านครูจึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาครูอย่างต่อเนื่อง

5) แต่ละโรงเรียนมีอัตราส่วนครูต่อเด็กเหมาะสมต่อความต้องการที่แตกต่างกันของเด็ก คือ ไม่เกิน 2 : 25

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ครูผู้สอนชั้นเตรียมอนุบาลชั้นปีที่ 1-3 โรงเรียนวรรณสว่างจิต

สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 และโรงเรียนทอรั๊กสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนละ 14 คน จากครูโรงเรียนวรรณสว่างจิตทั้งหมด 42 คน และครูโรงเรียนทอรั๊กทั้งหมด 30 คน จากนั้นเลือกแบบเจาะจง ให้ครูโรงเรียนวรรณสว่างจิต เป็นกลุ่มทดลองเนื่องจากทางโรงเรียนมีความพร้อมในเรื่องของห้องฝึกซ้อม เครื่องดนตรี และเวลา เข้าร่วมโปรแกรมฯ ของครู และให้ครูโรงเรียนทอรั๊กเป็นกลุ่มควบคุม

3.2 ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 3 ช่วง ดังนี้

3.2.1 ทดสอบก่อนการทดลอง

ก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ ให้ครูฝึกซ้อมเพลงสำหรับสอบ สัปดาห์ที่ 2 ทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ

ในด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง โดยเครื่องมือในการเก็บข้อมูลคือ แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ฉบับปรับปรุงแก้ไขแล้ว โดยช่วงนี้ในระยะเวลาทั้งสิ้น 2 สัปดาห์

3.2.2 ทดลองใช้โปรแกรมฯ

การทดลองใช้โปรแกรมฯ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วกับกลุ่มทดลอง ใช้เวลาดำเนินการ 16 สัปดาห์ มี 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเริ่มต้นเพื่อสร้างความเข้าใจ ใช้ระยะเวลา 3 สัปดาห์ จัดกิจกรรมการพบปะครูเพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้ฝึกและครู มีการอธิบายลักษณะของโปรแกรมฯ ที่แจ้งวัตถุประสงค์ของโปรแกรมฯ การดำเนินการใช้โปรแกรมฯ รวมถึงแจ้งตารางการใช้โปรแกรมฯ จากนั้นฝึกกิจกรรมความเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยสร้างบรรยากาศในการพบปะในสัปดาห์แรก จากนั้นฝึกกิจกรรมการหายใจ ควบคุมลม และกิจกรรมฝึกการออกเสียง

ขั้นที่ 2 การฝึกวิธีขับร้องตามองค์ประกอบของดนตรีใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ โดยฝึกปฏิบัติในห้องฝึกซ้อม ฝึกกิจกรรม 6 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมการฝึกจังหวะ กิจกรรมการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว กิจกรรมเล่นนิ้วมือ กิจกรรมฝึกการร้องเพลงวง การร้องประสานเสียง กิจกรรมเล่นนิทาน กิจกรรมการแต่งเพลง

ขั้นที่ 3 การฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน ใช้ระยะเวลา 5 สัปดาห์ โดยการฝึกจัดประสบการณ์จะคู่ขนานกับการฝึกในห้องฝึกซ้อม กิจกรรมที่นำไปฝึกในชั้นเรียนได้แก่ กิจกรรมเล่นนิทาน กิจกรรมเล่นนิ้วมือ กิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม หลังจากนั้นมีการสรุปผลใช้ระยะเวลา 1 สัปดาห์มีการนำเสนอผลงานครู โดยให้ครูนำสิ่งที่ได้ฝึกปฏิบัติตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงช่วงสุดท้ายของโปรแกรม มาจัดประสบการณ์จริงในชั้นเรียน ในช่วงกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ (วงกลม)

ในระยะ 3 ขั้นของการทดลองโปรแกรมฯ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตความสามารถทางการขับร้องของครูกลุ่มทดลองโดยตลอดและมีการให้คะแนนครูในการฝึกแต่ละครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมได้ฝึกการอบรมและพัฒนาตามที่โรงเรียนจัดขึ้นตามปกติตามจำนวนที่ใกล้เคียงกับกลุ่มทดลอง นอกจากนั้นให้ฝึกร้องด้วยตนเองตามเทปที่ผู้ฝึกบันทึกให้ โดยเนื้อหาในเทปประกอบไปด้วย แบบฝึกหัดการฝึกขับร้อง และเพลงสำหรับร้องกำกับเด็กในกิจกรรมประจำวันแต่ไม่ใช่เพลงที่ใช้ในโปรแกรมฯ

3.2.3 หลังการทดลองใช้โปรแกรมฯ 1 สัปดาห์ ให้ครูฝึกซ้อมเพลงสำหรับสอบ สัปดาห์ที่ 2 ทำการทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และ

สัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ โดยช่วงนี้ใช้ระยะเวลาทั้งสิ้นรวม 2 สัปดาห์

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.3.1 การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยโดยนำข้อมูลจากแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน การให้คะแนนกำหนดให้มีผู้ให้คะแนน 2 คน ดังนี้

1) ด้านการควบคุมลม

ตรวจให้คะแนนทางการขับร้องในกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 และ 2 ตามเกณฑ์การประเมินโดยการตรวจให้คะแนนแยกเป็น

คะแนนของการร้องถูกต้องตามจังหวะตัวโน้ต เครื่องหมายหยุด

คะแนนของการเว้นวรรคตามความหมายของคำ และประโยค

นำคะแนนทั้งหมดมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยของการขับร้องในแต่ละกิจกรรมการสอบปฏิบัติ จากนั้นหาค่าเฉลี่ยของ 2 กิจกรรมการสอบปฏิบัติเพื่อเป็นคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม

2) ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

ตรวจและให้คะแนนทางการขับร้องในกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 และ 3 ตามเกณฑ์การประเมินจากนั้นนำคะแนนทั้งหมดมารวมกัน และหาค่าเฉลี่ยของ 2 กิจกรรมการสอบปฏิบัติเพื่อเป็นคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

3) ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

ตรวจและให้คะแนนทางการขับร้องในกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 2 ตามเกณฑ์การประเมินจากนั้นนำมาเป็นคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

4) ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

ตรวจและให้คะแนนทางการขับร้องในกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 3 ตามเกณฑ์การประเมินจากนั้นนำมาเป็นคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

5) นำคะแนนทั้ง 4 ด้านจากการให้คะแนนของผู้ให้คะแนนทั้งสองมาเฉลี่ยเพื่อเป็นคะแนนความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยที่สมบูรณ์ทั้ง 4 ด้าน

เกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้คะแนนความสามารถทางการขับร้อง ดังนี้

ต้องมีความสามารถทางเล่นเครื่องดนตรีประเภทคีย์บอร์ดได้ และสามารถอ่านโน้ตเพลงได้ ไม่มีความพิการทางการได้ยิน เคยผ่านการสอบปฏิบัติทางดนตรีจากสถาบันดนตรีที่มีมาตรฐาน

3.3.2 การวิเคราะห์ค่าสถิติเกี่ยวกับผลการทดลองใช้โปรแกรมฯ มีวิธีดังนี้

1) นำคะแนนความสามารถทางการขับร้องของครูในด้านการควบคุมลม ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากข้อ 3.3.1 มาคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ของคะแนนความสามารถทางการขับร้องของครูในด้านการควบคุมลม ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง ก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

3) วิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการสังเกตความสามารถทางการขับร้องอย่างไร้สาระของครูตั้งแต่เริ่มโปรแกรมฯ จนจบโปรแกรมฯ

4) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ มาจัดกลุ่มประเด็นที่คล้ายคลึงกันเพื่อนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ไปปรับปรุงโปรแกรมฯ ครั้งสุดท้าย

3.3.3 การวิเคราะห์และรายงานข้อมูลเชิงบรรยาย เกี่ยวกับการทดลองใช้โปรแกรมฯ จากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูในการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และนำคะแนนความสามารถทางการขับร้องของครูอย่างไร้สาระจากการให้คะแนนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย (ผู้ให้คะแนนคนที่ 1 และผู้ให้คะแนนคนที่ 2) มาเฉลี่ยให้เป็นคะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไร้สาระเพื่อสะท้อนพัฒนาการของครูแต่ละคนเป็นลำดับตั้งแต่เริ่มโปรแกรมฯ จนจบโปรแกรมฯ

โดยคะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไร้สาระมี 5 ระดับ ได้แก่ 5 4 3 2 และ 1 คะแนนสูงสุด คือ 5 หมายถึงการร้องไพเราะมากที่สุด รองลงมา 4 3 2 และ 1 เป็นคะแนนที่ต่ำสุด หมายถึงไพเราะน้อยที่สุด

ขั้นที่ 4 การปรับปรุงโปรแกรมฯ

4.1 สรุปผลการวิเคราะห์ทั้งหมดที่ได้กล่าวมา นำมาปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมฯ ครั้งสุดท้ายให้มีความสอดคล้องเหมาะสมยิ่งขึ้น

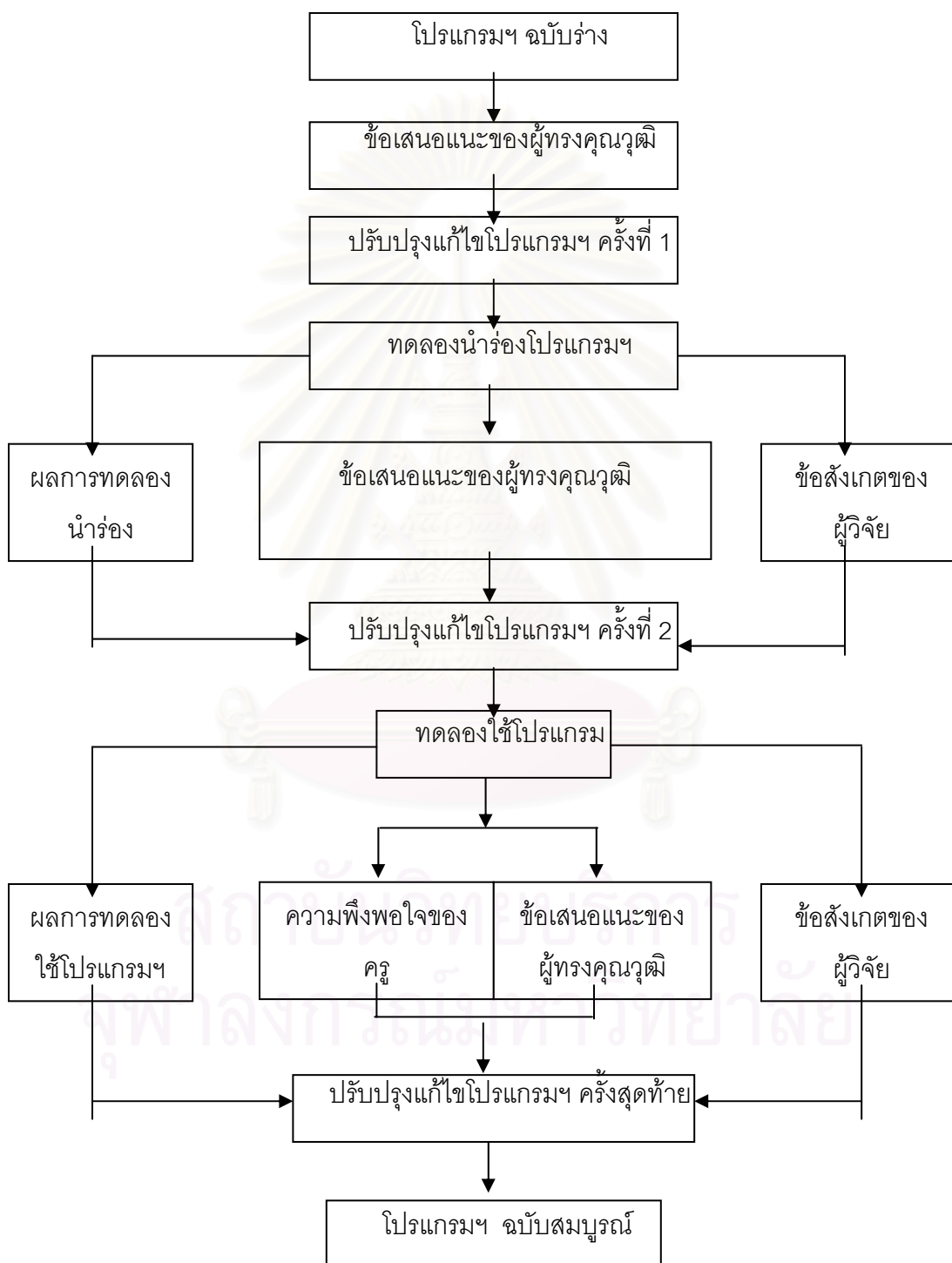
4.2 นำเสนอโปรแกรมฯ ฉบับสมบูรณ์

ขั้นตอนการปรับปรุงโปรแกรมฯ สามารถสรุปไว้ในแผนภูมิที่ 9 ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 9 สรุปขั้นตอนการปรับปรุงโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการข้บร้อง
ของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้
แนวคิดทางดนตรีของโคตาย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาล โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย มี 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าทางสถิติเกี่ยวกับผลการทดลองโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์และรายงานข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับผลการทดลองโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย

ตอนที่ 3 การปรับปรุงโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย

ตอนที่ 4 การนำเสนอโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย ฉบับสมบูรณ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติเกี่ยวกับผลการทดลองใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ได้กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1.1 การวิเคราะห์ผลการทดลองใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ได้กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ได้กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

1.1 การวิเคราะห์ผลการใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ได้กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย นำเสนอ ดังนี้

1.1.1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ ตามบทเพลง ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.1.2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ ตามบทเพลง หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.1.1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ ตามบทเพลง ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้อง ในด้านการควบคุมก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถ ทางการขับร้อง	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	2.35	0.81	0.03
กลุ่มควบคุม	2.34	0.64	

จากตารางที่ 9 จะเห็นว่า ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่า มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลมไม่แตกต่างกันที่ระดับ ความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่า ก่อนการทดลองครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถ ทางการขับร้องในด้านการควบคุมลมไม่ต่างกัน

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องใน ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถ ทางการขับร้อง	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	1.96	0.84	-0.71
กลุ่มควบคุม	2.23	1.24	

จากตารางที่ 10 จะเห็นว่า ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่า มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่า ก่อนการทดลองครูกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการขับร้องด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงไม่ต่างกัน

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถทางการขับร้อง	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	2.14	0.77	-0.60
กลุ่มควบคุม	2.36	0.81	

จากตารางที่ 11 จะเห็นว่า ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่า ก่อนการทดลองครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพไม่ต่างกัน

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถทางการขับร้อง	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	2.39	0.96	-2.07
กลุ่มควบคุม	2.68	1.06	

จากตารางที่ 12 จะเห็นว่า ก่อนการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่า ก่อนการทดลองครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงไม่ต่างกัน

จากตารางที่ 9-12 สรุปได้ว่า ก่อนการทดลองสอนโดยประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคคาย ครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม

การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงไม่ต่างกัน

1.1.2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถทางการขับร้อง	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	3.40	0.35	
กลุ่มควบคุม	2.70	0.53	2.916*

*p < .05

จากตารางที่ 13 จะเห็นว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลมแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 โดยหลังการทดลองครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องด้านการควบคุมลมสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถทางการขับร้อง	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	2.86	0.56	
กลุ่มควบคุม	1.78	1.08	3.27*

* p < .05

จากตารางที่ 14 จะเห็นว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่า หลังการทดลองครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถทางการขับร้อง	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	3.63	0.35	8.615*
กลุ่มควบคุม	2.51	0.60	

*p < .05

จากตารางที่ 15 จะเห็นว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 โดยหลังการทดลองครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนความสามารถทางการขับร้อง	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	3.50	0.96	3.639*
กลุ่มควบคุม	2.35	0.88	

*p < .05

จากตารางที่ 16 จะเห็นว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 โดยหลังการทดลองครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม

จากตารางที่ 13-16 สรุปได้ว่า ครูที่ได้รับการฝึกการขับร้องโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย ทำให้มีความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงสูงกว่าครูที่ไม่ได้รับการฝึก

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

หลังจากการสัมภาษณ์ครูแต่ละคนสามารถจัดกลุ่มประเด็นคำตอบที่คล้ายคลึงกันในแต่ละคำถามซึ่งแสดงให้เห็นทัศนะของครูที่มีต่อโปรแกรมฯ เพื่อที่ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงแก้ไขในโปรแกรมฉบับสมบูรณ์ต่อไป โดยแบ่งเป็น 24 ประเด็น (n = 14) ดังรายละเอียดในตารางที่ 17 -40 ดังนี้

ตารางที่ 17 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรม

ประเด็น	จำนวนครู
1.รู้สึกดีที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมฯ	14
2.ได้พบปะเพื่อน รู้จักเพื่อนร่วมงานมากขึ้น	10
3.ทำให้มีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเอง	10
4.มีประสบการณ์ทางดนตรีมากขึ้นจากที่ไม่เคยมีความรู้เรื่องดนตรีมาก่อน	9
5.ชอบร้องเพลงมากขึ้น เสริมสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง กล้าแสดงออก	8
6.รู้สึกสงบ ใจเย็น ผ่อนคลายจากการทำงาน	7
7.เปลี่ยนวิธีการทำงานแบบเดิม ได้แลกเปลี่ยนแนวทางในการทำงาน	2

ตารางที่ 18 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความสำคัญของการขับร้องของครูต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็ก

ประเด็น	จำนวนครู
1.ร้องเพลงกับเด็กต้องคำนึงถึงความนุ่มนวล อ่อนโยน ไม่ตะโกน	8
2.พยายามฝึกร้องไม่ให้เสียงเพี้ยนเนื่องจากเกรงว่าเด็กจะเลียนแบบ	9
3.ควรใช้เสียงร้องให้เหมาะสมกับอารมณ์ของเด็กและบรรยากาศในชั้นเรียน	5
4.บทเพลงที่จะใช้กับเด็กจะต้องคัดสรรอย่างดี	4
5.การร้องเพลงทำให้เกิดความสุนทรีย์เมื่อครูอารมณ์ดีทำให้เด็กอารมณ์ดีด้วย	3
6.ควรเลือกเพลงที่ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน	2
7.การร้องเพลงเกี่ยวข้องกับภาษาและท่าทางเป็นการสื่อสารกับเด็กโดยตรงจึงมีสำคัญมาก	1

ตารางที่ 19 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการควบคุมลม

ประเด็น	จำนวนครู
1.รู้ถึงวิธีการหายใจเข้า ออกในการร้องเพลง	11
2.เข้าใจถึงความสอดคล้องระหว่างภาษากับการหายใจในแต่ละวรรคมากยิ่งขึ้น	8

ตารางที่ 20 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

ประเด็น	จำนวนครู
1.แยกแยะเสียงได้ดีขึ้น	7
2.ร้องเพลงตรงตามระดับเสียงมากขึ้น จากเดิมที่ร้องในระดับเสียงเดียว	5
3.ร้องเสียงสูงได้ดีขึ้น	5
4.ใช้ระดับเสียงที่แตกต่างกันในการจัดประสบการณ์ตลอดทั้งวัน เช่น การรวมเด็ก	4
5.รู้จักเลือกเพลงระดับเสียงเหมาะสมกับเด็กคือ ระหว่าง D ถึง A	3
6.รู้จักตัวโน้ตมากขึ้น	3
7.สามารถร้องเพลงประกอบกับเปียโนได้	3

ตารางที่ 21 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

ประเด็น	จำนวนครู
1. ร้องเพลงกับเด็กต้องมีความชัดเจนมีน้ำเสียงดี	10
2. การร้องเพลงต้องไม่ตะเบ็งเสียง	9
3. เด็กซึมซับเสียงเพลงได้จากเนื้อหาเพลงและน้ำเสียงของครู	8

ตารางที่ 22 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

ประเด็น	จำนวนครู
1. การเคลื่อนไหวตามบทเพลงต้องมีความสอดคล้องกลมกลืน	10
2. เกิดความซาบซึ้งในบทเพลงมากขึ้นจากการตีความจากความหมายของเพลงและอารมณ์ของบทเพลง	3
3. เสียงเปียโนช่วยกระตุ้นให้เข้าใจในอารมณ์ของบทเพลงมากยิ่งขึ้น	1

ตารางที่ 23 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับการใช้ประยุกต์แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

ประเด็น	จำนวนครู
1. รู้สึกภูมิใจที่สามารถแต่งเพลงโดยใช้สัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาเยทั้งเนื้อร้องและทำนอง	12
2. รู้จักแนวคิดทางดนตรีของโคดาเยมากขึ้น	6
3. รู้สึกดีที่ได้ร้องเพลงพื้นบ้านของต่างชาติ	5
4. ได้แต่งกลอนและรู้จักจังหวะของเพลง	4
5. เกิดความรักชาติ ชอบเพลงพื้นบ้านของตนเองมากขึ้น เนื่องจากได้รับแรงบันดาลใจจากโคดาเยได้ให้ความสำคัญกับเพลงพื้นบ้านฮังการี	1

ตารางที่ 24 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับสุนทรียภาพทางการขับร้อง

ประเด็น	จำนวนครู
1.เสียงเพลงสามารถแสดงถึงความคิดของมนุษย์ทำให้มีความสุข	10
2.ควรเลือกคัดสรรเพลงที่มีความไพเราะ อ่อนนุ่มโดยระมัดระวังเนื้อร้อง ความหมายของเพลงไม่ให้ความรุนแรงแต่จะได้เน้นให้เห็นความสวยงามของโลกให้แก่เด็ก	7
3.มีความเข้าใจในอารมณ์ของเพลงมากขึ้นและสามารถเลือกเพลงสำหรับร้องกับเด็กในแต่ละสถานการณ์ได้ดีขึ้น	6

ตารางที่ 25 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหา

ประเด็น	จำนวนครู
1.มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ มีสาระ	8
2.มีการจัดระบบเรื่องที่ชอบได้ดีมีความสอดคล้องกัน เรียงจากเรื่องง่ายไปหาเรื่องยาก	7
3.ช่วยแก้ไขปัญหาของครูได้ตรงความต้องการ ทำให้ครูมีความมั่นใจในการร้องเพลงมากขึ้น	7
4.เรียงลำดับสาระสำคัญได้ดีมาก	3

ตารางที่ 26 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของกิจกรรมการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว

ประเด็น	จำนวนครู
1.มองว่าศิลปะและดนตรีเป็นสิ่งที่ความสอดคล้องกัน เป็นสิ่งที่มีความสวยงามเช่นเดียวกัน เช่น ขณะทำงานศิลปะแล้วร้องเพลงคลอไปตลอดทำให้ผลงานที่ทำออกมาจากความรู้สึกของตนเองอย่างแท้จริง	10
2.รู้จักการใช้ศิลปะกับเด็ก และพยายามคิดสรรกิจกรรมศิลปะที่มีส่วนช่วยพัฒนาเด็กให้มากขึ้นโดยจะมีการสอดแทรกดนตรีเข้าไปด้วย	8
3.การร้องเพลงที่มีท่าทางประกอบทำให้กิจกรรมสนุกสนานมากขึ้น	7
4.จังหวะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ถ้ามีจัดจังหวะที่ดีจะทำให้กิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตดีขึ้น เช่น การใช้จังหวะในการทำงานศิลปะ ดนตรี การจัดเวลากิจกรรมให้สอดคล้องกับเด็กตลอดวัน	1

ตารางที่ 27 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของกิจกรรมการฝึกการหายใจ การควบคุมลม

ประเด็น	จำนวนครู
1.การฝึกช่วยให้รู้จักการหายใจที่ถูกต้องและสามารถควบคุมลมในการร้องเพลงได้ดีขึ้น	10
2.เข้าใจวรรคเพลง ประโยคเพลงมากขึ้นและตระหนักถึงการหายใจที่เหมาะสมไม่หายใจเพื่อความหมายของเพลงเปลี่ยนไป	5

ตารางที่ 28 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของกิจกรรมการฝึกการออกเสียง

ประเด็น	จำนวนครู
1.ร้องเพลงได้ชัดเจนขึ้น	8
2.รู้ถึงวิธีการออกเสียงสระ พยัญชนะที่ถูกต้อง	5
3.หายใจได้สอดคล้องกับการออกเสียง	4
4.หลังจากฝึกแล้วเสียงร้องก้องกังวานมากขึ้น	4

ตารางที่ 29 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของกิจกรรมการฝึกจังหวะ

ประเด็น	จำนวนครู
1.สัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาช่วยให้อ่านจังหวะในบทเพลงได้ดีขึ้น	10
2.ได้เรียนรู้วัฒนธรรมที่หลากหลายจากคำกลอนภาษาต่างประเทศ	7
3.เข้าใจความรู้สึกของจังหวะที่เป็น 2/4 3/4 และ 4/4	6
4.จังหวะเร็ว จังหวะช้าให้ความรู้สึกที่แตกต่าง สามารถใช้จังหวะเหล่านี้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กในชั้นได้	5
5.การฝึกจังหวะจากบทกลอนภาษาไทยง่ายกว่าการฝึกบทกลอนจากภาษาต่างประเทศ	5

ตารางที่ 30 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกการร้องเสียง สูง ต่ำ

ประเด็น	จำนวนครู
1. รู้จักการเทียบเสียงจากส้อมเสียงและเปียโน	9
2. พัฒนาด้านการฟังเสียงและการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงได้ดีมาก	9
3. ได้ฝึกการใช้สัญญาณมือของโคดาทำให้รู้ทิศทางว่าเมื่อใดจะร้องเสียงสูงหรือต่ำ	5

ตารางที่ 31 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของกิจกรรมเล่นนิ้วมือ (finger play)

ประเด็น	จำนวนครู
1. เป็นกิจกรรมที่พัฒนาเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและจิตใจ	10
2. กิจกรรมสนุกสนานนำไปใช้กับเด็กได้ดี	9
3. ได้แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นในการคัดเลือกกิจกรรมที่นำไปใช้จริงกับเด็ก	7
4. รู้จักบทเพลงที่เป็นกิจกรรมเล่นนิ้วมือมากขึ้น	2

ตารางที่ 32 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของกิจกรรมการร้องเพลงวง การร้องประสานเสียง

ประเด็น	จำนวนครู
1. รู้สึกดีใจที่ได้ร้องเพลงลักษณะนี้ เพราะไม่เคยร้องมาก่อน	10
2. ทำให้มีความมั่นคงในการร้อง ฝึกสมาธิและการฟัง	7
3. อยากจะร้องเพลงในลักษณะนี้ในโอกาสพิเศษมากยิ่งขึ้น	5
4. ช่วยเสริมสร้างความสามัคคีในหมู่คณะมากยิ่งขึ้น	2

**ตารางที่ 33 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของกิจกรรมเล่นิทาน
ฝึกแต่งนิทาน**

ประเด็น	จำนวนครู
1.ได้ตระหนักรู้ถึงการเตรียมตัวของครูในการเล่นิทาน เช่น การเลือกเรื่อง สื่อบทเพลง มีความละเอียดในการคัดสรรมากขึ้น เช่น พยายามเลือกเรื่องที่แฝงด้วยคุณธรรมและจริยธรรม	14
2.ได้ข้อคิดจากประสบการณ์เล่นิทานของเพื่อนร่วมชั้น	10
3.พยายามใช้เพลงมาเป็นส่วนหนึ่งของการเล่นิทานมากขึ้น	9

ตารางที่ 34 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับกิจกรรมการแต่งเพลงสำหรับเด็ก

ประเด็น	จำนวนครู
1.รู้สึกภูมิใจเพราะไม่คิดว่าตนเองจะทำได้ ชอบที่ได้พัฒนาตนเอง	14
2.นำเพลงที่ตนเองแต่งมาใช้กับเด็ก	9
3.เกิดแรงกระตุ้นในการแต่งเพลงเพื่อนำมาใช้กับเด็กมากขึ้น	7

ตารางที่ 35 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับกิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม

ประเด็น	จำนวนครู
1.ตระหนักถึงความสำคัญของการจัดกิจกรรมวงกลมให้เด็กมากขึ้น	12
2.ตระหนักถึงความสอดคล้องของเนื้อหาที่จะสอน เพลง บทกลอน การชั้นบรรยากาศการเรียนรู้ รวมถึงการเคลื่อนไหวในกิจกรรมวงกลมมากขึ้น	10
3.สังเกตพฤติกรรมเด็กมากขึ้นในระหว่างทำกิจกรรมวงกลมโดยจะไม่ปล่อยให้เด็กคลาดสายตาแม้แต่คนเดียว	5

ตารางที่ 36 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกและครู

ประเด็น	จำนวนครู
1. ผู้ฝึกมีความเป็นกันเองทำให้ครูกล้าที่จะทำกิจกรรมมากขึ้น	14
2. ผู้ฝึกเปิดโอกาสให้ครูพัฒนาตนเองเป็นอย่างมาก เช่น เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น หรือแสดงความสามารถในแต่ละกิจกรรม	8
3. ทำให้รู้จักเพื่อนร่วมงานมากขึ้น ดีใจที่ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน	5

ตารางที่ 37 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของบรรยากาศ

ประเด็น	จำนวนครู
1. สร้างความรู้สึกสงบ มีสมาธิในการทำกิจกรรม	10
2. ทำให้รู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเมื่อได้ร้องเพลง ท่องบทกลอนร่วมกัน	9

ตารางที่ 38 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของเวลา

ประเด็น	จำนวนครู
1. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งและช่วงเวลานี้เหมาะสมดีแล้ว	10
2. เวลาในการฝึก 90 นาทีเหมาะสมดีแล้ว	10
3. ช่วงเวลาเย็นไม่เหมาะสม เพราะเป็นช่วงส่งเด็กกลับบ้านเมื่อผู้ปกครองยังไม่มารับเด็กต้องให้เด็กเข้ามาในห้องฝึกด้วย ทำให้ครูขาดสมาธิ	3
4. ต้องการเวลาในการฝึกในช่วงวันหยุดที่ไม่ต้องทำงาน เช่น วันเสาร์	2
5. ควรเพิ่มความถี่ในการฝึกภายในหนึ่งสัปดาห์	2

ตารางที่ 39 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการเข้าร่วมโปรแกรม

ประเด็น	จำนวนครู
1.คุณค่าต่อครู	
1.1 การร้องเพลงทำให้ตนเองมีชีวิตชีวา มีความอ่อนโยนมากขึ้น	10
1.2 รู้จักบทบาทของครูมากขึ้นโดยตระหนักถึงความสำคัญของการเลือกสรรที่จะใช้พัฒนาเด็กมากขึ้น	8
1.3 ทำให้เข้าใจเด็กมากยิ่งขึ้น สังเกตพฤติกรรมสม่ำเสมอสามารถใช้เพลงได้ตรงกับสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นมากยิ่งขึ้น	7
1.4 ใช้เพลงกับเด็กมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม	7
1.5 มีความมั่นใจในการขับร้องเพลงและการเคลื่อนไหวร่างกายมากยิ่งขึ้น	6
1.6 กระตือรือร้นที่จะแต่งเพลง และคัดหาบทเพลงเพื่อเด็กมากยิ่งขึ้น	4
2.คุณค่าต่อเด็ก	
2.1 หลังจากทีครูได้พัฒนาตนเองเรื่องการขับร้องสังเกตได้ว่าเด็กเลียนแบบการร้องที่ดีของครู	10
2.2 เด็กชอบร้องเพลงมากขึ้นโดยสังเกตในช่วงเวลาที่เด็กเล่นเด็กจะร้องเพลงที่ครูสอน	7
2.3 เด็กมีความสุข อ่อนโยน รวมถึงมีสมาธิในการทำกิจกรรมตลอดทั้งวันมากขึ้น	5
2.4 เด็กได้ฟังเพลงมากขึ้น สร้างเสริมประสบการณ์ให้แก่เด็กมากขึ้น	5
2.5 ได้นำกิจกรรมเล่นนิ้วมือในโปรแกรมฯ ไปใช้กับเด็กพบว่าเด็กสนใจมาก	5

ตารางที่ 40 จำนวนครูจำแนกตามประเด็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่นๆ

ประเด็น	จำนวนครู
1.ควรจัดให้มีโปรแกรมลักษณะนี้อย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาการขับร้องของตนเองอย่างสม่ำเสมอ	7
2.ควรจัดโปรแกรมลักษณะนี้ให้ผู้ปกครองของเด็กเพื่อให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการขับร้องที่ดีของตนเองที่สามารถส่งผลไปยังเด็ก	6
3.ควรจัดให้มีการติดตามผลการนำไปใช้ของครูและผลที่เกิดแก่ตัวเด็กเพื่อแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมฯ มีประโยชน์และได้มีการนำไปใช้จริง	1

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์และรายงานข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับผลการทดลองโปรแกรมฯ

การวิเคราะห์ผลการทดลองการจัดกิจกรรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตายกับครู จำนวน 14 คน เป็นเวลา 16 สัปดาห์ แบ่งการวิเคราะห์เป็น 3 ส่วน คือ

- 2.1 ระยะเวลาเริ่มต้นเพื่อสร้างความเข้าใจ
- 2.2 ระยะเวลาฝึกวิธีการขับร้องตามองค์ประกอบดนตรี
- 2.3 ระยะเวลาฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน

การวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้ให้คะแนนความสามารถของครูในขณะทำกิจกรรม ตลอด 90 นาทีทุกครั้ง โดยสังเกตการขับร้องอย่างไร้พละของครูตามแนวคิดของโคตาย จากนั้นนำคะแนนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเฉลี่ยเป็นคะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไร้พละของครู

ตารางที่ 41 คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไร้พละของครูกลุ่มทดลองใน 16 สัปดาห์

ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
ครูคนที่ 1	-	3	3	-	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	5
2	-	2	3	-	3	3	3	3	4	4	4	4	4	4	4	4
3	-	2	2	-	2	2	2	2	2	2	2	3	3	4	4	4
4	-	1	1	-	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	3
5	-	1	1	-	1	2	2	2	3	3	3	3	3	3	3	3
6	-	3	3	-	3	3	3	4	4	4	4	4	4	4	4	5
7	-	1	1	-	1	2	2	2	3	3	3	3	3	4	4	4
8	-	1	1	-	1	1	1	1	2	2	2	2	2	2	2	2
9	-	1	2	-	1	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	3
10	-	1	2	-	1	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
11	-	1	1	-	1	2	2	2	2	2	2	3	3	3	3	3
12	-	1	1	-	1	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	3
13	-	3	3	-	2.5	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	5
14	-	1	1	-	1	2	2	2	3	3	3	3	3	3	3	3

หมายเหตุ (-) หมายถึง ไม่มีการขับร้องในสัปดาห์นั้น

ครูทุกคนมีความสามารถทางการขับร้องอย่างไร้พริ้วเพิ่มขึ้นจากเดิม จากการสังเกตพบว่า ครูพัฒนาทางการขับร้องของครูแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ 1) ครูพัฒนาทางการขับร้องให้ไพเราะมากขึ้นเริ่มตั้งแต่ครั้งที่ 2-3 แล้วพัฒนามากขึ้นไปเป็นลำดับอย่างต่อเนื่องจนจบโปรแกรมฯ 2) ครูพัฒนาการขับร้องโดยร้องไพเราะมากขึ้น ในระหว่างช่วงกลางของโปรแกรมฯ และเพิ่มขึ้นอีกในช่วงท้ายโปรแกรมฯ 3) ครูพัฒนาการขับร้องโดยร้องไพเราะมากขึ้นโดยเริ่มจากครั้งที่ 2 แล้วคงที่จนกระทั่งช่วงท้ายสุดของโปรแกรมฯ จึงร้องได้ไพเราะขึ้น

รายงานข้อมูลเชิงบรรยายมีดังนี้

2.1 ระยะเวลาเริ่มต้นเพื่อสร้างความเข้าใจ

ช่วงระยะเวลาเริ่มต้นของการฝึกจะเน้นการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานของการขับร้องโดยจะเชื่อมโยงแนวคิดพื้นฐานของโปรแกรมที่เน้นการเรื่องสุนทรียภาพทางดนตรีในการพัฒนามนุษย์และแนวคิดทางดนตรีของโคดาเยเพื่อให้ครูรู้จักแนวคิดทางดนตรีของโคดาเยและเห็นความดนตรีและการขับร้อง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 กิจกรรมการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว

เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ครูตระหนักถึงเสียงดนตรี รู้สึกถึงเสียงดนตรีโดยเห็นความสำคัญของศิลปะและดนตรีที่เป็นส่วนหนึ่งของสุนทรียศาสตร์ เช่น เสียงร้อง เสียงฮัม เสียงเปียโน โดยกิจกรรมจะเป็นการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านการใช้สีและการเคลื่อนไหว

จากการฝึกให้ครูฟังเสียงเพลงจากเสียงเปียโนในลักษณะที่ต่างกันพบว่าครูสามารถถ่ายทอดอารมณ์ของตนเองผ่านการวาดภาพ โดยแบ่งเป็น 2 กิจกรรม ประกอบด้วย 1) กิจกรรมการวาดสีชอล์ค ในหัวข้อว่า “ชีวิตในวัยเด็ก” โดยเพลงที่ใช้คือ Twinkle Twinkle Little Star โดยให้มีการฝึกในครั้งแรกที่พบกันระหว่างผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมกับครู 2) กิจกรรมวาดภาพสีน้ำ โดยเพลงที่ใช้มีทั้งหมด 3 เพลง ได้แก่ 1. Gertrude's Dream Waltz 2. Funeral March 3. Canon in D major ซึ่งเป็นเพลงควรรค่าแก่การเรียนรู้เพราะเป็นเพลงที่ประพันธ์โดยคีตกวีที่มีความรู้ทางดนตรี เมื่อครูได้ฟังเสียงเปียโน ครูถ่ายทอดอารมณ์ของตนผ่านการใช้สีอย่างไม่ติดขัดและมีสมาธิในการทำงานของตนโดยไม่มีการพูดคุยกัน กิจกรรมนี้ทำให้ครูพบว่าในดนตรีมีทำนองมีจังหวะหนัก เบา เร็ว ช้า ต่างกันซึ่งบางเพลงให้ความสนุกสนาน บางเพลงมีความเศร้า การใช้สีแต่ละสีที่ต่างกันเป็นการแสดงอารมณ์ที่ต่างกันอีกด้วย การใช้พู่กันของครูให้จังหวะการวาดที่ต่างกันดังตัวอย่าง

รูปภาพที่ 4 ผลงานภาพสีน้ำของครูตามความรู้สึกของครูไปพร้อมกับฟังเพลงทั้ง 3 เพลง

หลังจากเสร็จกิจกรรมให้ครูทุกคนอธิบายภาพตามความรู้สึกของตนเอง ภาพผลงานครูของมาใน 2 ลักษณะคือ ภาพที่มองเห็นได้ว่าเป็นรูปลักษณะภายนอก และภาพที่มองเห็นแล้วไม่สามารถอธิบายได้ว่าเป็นภาพอะไร ภาพที่มองเห็นได้ว่าเป็นรูปลักษณะภายนอก เช่น ภาพพระจันทร์อยู่บนท้องฟ้า โดยครูผู้วาดอธิบายว่าฟังเพลงแล้วนึกถึงอารมณ์ของยามค่ำคืน จึงวาดรูปออกมาเป็นพระจันทร์ในเวลากลางคืน ส่วนครูคนหนึ่งอธิบายความรู้สึกว่าทำนองเพลงทำให้เขามีความสุขจึงอยากระบายสีให้ภาพออกมาดูสีสันสดใส ครูคนหนึ่งให้ความเห็นที่สะท้อนได้ว่าครูมองเห็นความสำคัญของความงามของศิลปะและดนตรีที่ส่งผลต่ออารมณ์ของมนุษย์ และได้นำประสบการณ์ที่ได้นำไปใช้กับการสังเกตเด็ก ดังนี้

ครูศรีรัตน์

เพลงแต่ละเพลงให้อารมณ์ที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกันมนุษย์แต่ละคนมีอารมณ์ที่ต่างกัน ความรู้สึกนึกคิดย่อมมีความแตกต่าง ในฐานะที่ตนเองเป็นครูจะพยายามสังเกตผลงานศิลปะของเด็กอย่างสม่ำเสมอ เพื่อที่จะสังเกตอารมณ์และการรับรู้ของเด็กแต่ละคน อันจะนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการของเด็กแต่ละคนด้วย

2.1.2 กิจกรรมการฝึกการหายใจ การควบคุมลม เป็นกิจกรรมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานด้านการขับร้อง ในการใช้อวัยวะ 3 ส่วนในการขับร้อง อันได้แก่ 1) อวัยวะที่ใช้ในการหายใจ 2) อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง 3) อวัยวะในการสร้างเสียงสะท้อน และเน้นการฝึกการหายใจเข้า ออกที่ถูกต้อง รวมไปถึงการควบคุมลมในขณะขับร้อง

หลังจากที่ครูฝึกกิจกรรมได้แสดงอาการเหนื่อยอย่างชัดเจน เนื่องจากครูเคยฝึกลมหายใจและการนั่งสมาธิมาก่อนแล้วแต่ยังไม่เคยนำมาใช้ในการร้องเพลง แบบฝึกหัดที่ใช้จะเริ่มจากเรื่องที่ย้ายไปหาเรื่องยาก ครูส่วนใหญ่ให้ความเห็นตรงกันว่า การขับร้องที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอยู่เสมอ เพราะการหายใจของการขับร้องต่างจากการพูด ถ้าต้องการให้น้ำเสียงของตนเองไพเราะต้องฝึกลมหายใจอย่างสม่ำเสมอและเป็นธรรมชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ครูมีความเห็นความสำคัญของการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาตนเอง

2.1.3 กิจกรรมการฝึกการออกเสียง เป็นกิจกรรมที่เน้นการใช้อวัยวะ 3 ส่วน ในการขับร้อง โดยเริ่มฝึกเสียงก้องกังวานด้วยเสียงพยัญชนะ m n ng v z จากนั้นจึงฝึกการออกเสียงสระพื้นฐานได้แก่ a e i o u กิจกรรมนี้จะช่วยให้ครูออกเสียงสระ เสียงสั้นยาวได้ถูกต้องและสามารถควบคุมเสียงผ่านอวัยวะที่สร้างเสียงสระก่อนได้เป็นธรรมชาติ

จากการฝึกพบว่าครูมีความสุขที่ได้ฝึกการออกเสียง โดยสังเกตจากหลังการฝึกครูได้หัวเราะเป็นเสียงสระอา บางคนก็ทำเสียงเป็นสระอุ หรือแม้กระทั่งในช่วงพักครูก็ร้องเสียงสระต่าง ๆ ครูหลายคนกล่าวในตอนสัมภาษณ์ว่าหลังจากฝึกแล้วรู้สึกว่าคุณเองมีความกล้าที่จะออกเสียงมากขึ้น ร้องเพลงชัดเจนขึ้น พยายามคำนึงถึงเสียงร้องที่ไพเราะ ไม่ได้ร้องแบบตะโกนเหมือนเดิม

2.2 ระยะเวลาวิธีการขับร้องตามองค์ประกอบดนตรี

หลังจากที่ครูได้มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการขับร้องและรู้จักแนวคิดของโคดายมาระยะหนึ่งแล้ว ครูจึงเริ่มฝึกการขับร้องโดยการนำกิจกรรมทางดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ มาช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในการขับร้องที่ต้องมีการฝึกควบคู่กันไประหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ระยะเวลาทักษะตามองค์ประกอบดนตรีและวิธีการขับร้องนี้ ประกอบด้วยกิจกรรม 5 กิจกรรม ดังนี้

2.2.1 กิจกรรมการฝึกจังหวะ เป็นกิจกรรมฝึกจังหวะโดยใช้สัญลักษณ์จังหวะของโคดายเป็นส่วนสร้างความเข้าใจในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การฝึกจังหวะยืนพื้น ผ่านทางคำกลอน บทกวีสั้น ๆ และการฝึกจังหวะทำนองจากเพลงเด็ก ที่มีเนื้อร้องสั้น ๆ ทำนองไม่ซับซ้อนกิจกรรมนี้จะครูร้องเพลงถูกต้องตามจังหวะ เข้าใจและสามารถนำรูปแบบของจังหวะไปใช้ในการจัดประสบการณ์ให้เด็กได้ เช่น การตบจังหวะ การเคลื่อนไหวร่างกาย พูดคำกลอน

เริ่มต้นกิจกรรมด้วยการใช้เพลงกระดุมและให้ครูส่งกระดุมตามจังหวะเพื่อให้ครูเกิดความเข้าใจในจังหวะที่สม่ำเสมอ (steady beat) จากนั้นให้ครูฝึกฟังเพลงที่มีลักษณะอัตรา

จังหวะต่างกัน ได้แก่ 2/4 3/4 4/4 โดยให้ครูตั้งลูกเทนนิสตามจังหวะดังกล่าว โดยให้มีการเน้นจังหวะหนักเบาต่างกัน ซึ่งหลังจากฝึกพบว่าครูสามารถแยกได้ว่า จังหวะ 3/4 ต่างจากจังหวะ 2/4 และ 4/4 เนื่องจากจังหวะ 3/4 เหมือนการเดินรำ ท้ายสุดให้ครูฝึกจังหวะจากคํากลอน โดยเน้นการอ่านตามจังหวะและใช้สัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาายเป็นตัวช่วยในการฝึก บทกลอนที่ใช้เป็นคํากลอนพื้นบ้านของไทย

เมื่อฝึกเสร็จให้ครูคัดแต่งกลอนเป็นกลุ่มตามความคิดของตนเอง พบว่าขณะแต่งครูหลายคนได้นำแผนสัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาามาช่วยในการแต่งกลอน ซึ่งแสดงว่าครูได้ตระหนักว่าแนวคิดของโคดาามีความสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง นอกจากนี้พบว่าครูท่อบทกวี “ คบไฟ” ที่จะต้องท่องก่อนและหลังทำกิจกรรมในแต่ละครั้งได้พร้อมเพรียงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น ดังนี้

บทกวีคบไฟ

ผู้แต่ง อัญชญา สุนทรพิทักษ์

คบไฟในมือข้า จุดโลกหล้าสว่างไสว

คบไฟในดวงใจ จุดดวงใจทุกคน

มือมันจับคบไฟ ใจมันใจคบไม่หล่น

ฝ่าข้ามความมืดพัน สู่หนทางสว่างครัน

ภาษาไทยได้สั่งสมมรดกเชิงโครงสร้างทางภาษา ดังนั้นในภาษาจึงมีท่วงทำนองเช่นเดียวกับดนตรี ภาษาและดนตรีเข้ากันดีเป็นพิเศษในเพลงพื้นบ้าน บทร้องเล่นแบบแผนตามธรรมชาติในการเน้นเสียงของภาษา สะท้อนทำนองและจังหวะทำนองดังนั้นเด็กปฐมวัยจึงมีเพียงแต่เรียนเพื่อร้อง แต่ได้ความเข้าใจและความคล่องในภาษาพูดของคนเพลงพื้นบ้านเป็นศิลปะที่ทรงคุณค่า สามารถสร้างสำนึกทางวัฒนธรรม

หลังจากที่ได้ให้ครูฝึกจังหวะจากบทร้องเล่นของเด็กให้ครูแต่งบทกลอนตามความคิดของครูเอง โดยไม่ได้กำหนดหัวเรื่อง พบว่าบทกลอนของครูกลุ่มที่ 1 แต่งเรื่องเกี่ยวกับการให้ที่มีตัวละครเป็นสัตว์ ซึ่งครูสามารถนำมาใช้ในการสอนเรื่องคุณธรรมกับเด็กเป็นอย่างดี ส่วนครูในกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 แต่งเรื่องเกี่ยวกับความรักของแม่ที่มีต่อลูก สะท้อนให้เห็นว่าครูทั้ง 3 กลุ่มได้แสดงคุณลักษณะของคนไทยบางประการของคนไทยที่มีมาตั้งแต่อดีตกาลที่ว่าวิถีชีวิตของคนไทยให้ความสำคัญกับเลี้ยงดูเด็กด้วยความรัก ทะนุถนอม สอนให้เด็กมีจิตใจเมตตากรุณา รู้จักบุญคุณของผู้อื่น โดยตัวอย่างบทกลอนที่ครูแต่งมีดังนี้

ตัวอย่างผลงานบทกลอนของครูในแต่ละกลุ่ม

บทกลอนของครูกลุ่มที่ 1

กระต่ายน้อยหุขวาน่ารัก	ชอบกินผักอยู่ในทุ่งนา
เจ้าเต่าตัวมดเต็มไปมา	กระต่ายน้อยคอยทำยื่นผักให้เต่ากิน
เจ้าเต่ามันไม่ได้ยิน	กระต่ายน้อยนอนดินอยู่ริมคันนา
เจ้าเต่าตัวมดเต็มมาหา	ขอโทษที่เพื่อนยกานมาขอกิน
กระต่ายน้อยหายโกรธหมดสิ้น	เข้ากิน เข้ากิน นี่ฉันให้เธอ

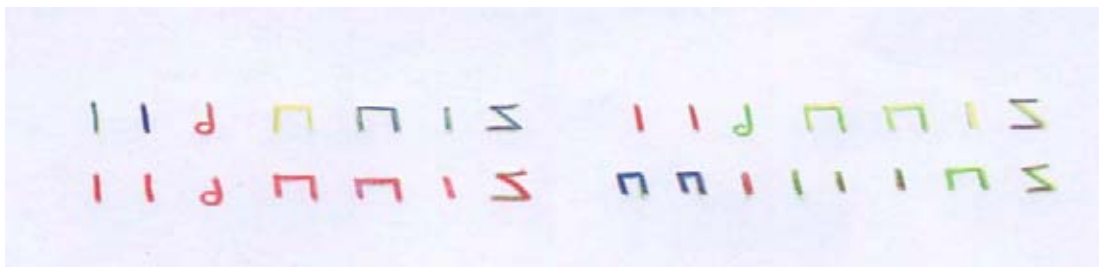
รูปภาพที่ 5 รูปแบบจังหวะที่ครูกลุ่มที่ 1 ใช้ก่อนแต่งเนื้อคำกลอน

บทกลอนของครูกลุ่มที่ 2

เจ้าตัวน้อยเกิดมา	บนโลกกว้าง
แสนอ้อกว้างโดดเดี่ยว	หาไหน
เจ้าได้ยินแต่เสียง	หิ่งห้อย
จิตหวนไหวคลั่งในใจ	ใครช่วยที

บทกลอนของครูกลุ่มที่ 3

เจ้าเด็กน้อยแม่คอยเฝ้าพุ่มผัก	มอบความรักให้เจ้าจนเติบโตใหญ่
แม่คนนี้มีแต่ดวงใจให้	ไม่มีสิ่งอื่นใดมากกว่าดวงใจแม่

รูปภาพที่ 6 รูปแบบจังหวะที่ครูกลุ่มที่ 3 ใช้ก่อนแต่งเนื้อคํากลอน

2.2.2 กิจกรรมฝึกการร้องเสียงเสียงสูง ต่ำ เป็นกิจกรรมการฝึกเสียงสูง เสียงต่ำ ตามทำนองเพลงต่าง ๆ โดยเริ่มจากเพลงเด็ก เพลงพื้นบ้าน ซึ่งเป็นเพลงที่มีทำนองสั้น ๆ มีความซับซ้อนน้อย คຸ້นหู ง่ายต่อการฝึก การฝึกจะเน้นการฟังเสียงจากสื่อเสียงแล้วร้องตาม และใช้สัญญาณมือของโคตยาในการวัดระดับเสียงและฝึกการร้องเพลง กิจกรรมนี้ช่วยให้ครูจดจำระดับเสียง และร้องเสียงตามตัวโน้ตได้อย่างแม่นยำมากยิ่งขึ้น

การฝึกแบ่งเป็น 2 สัปดาห์ โดยสัปดาห์แรกจะเริ่มจากการร้องโน้ตเพียง 3-4 เสียง และในสัปดาห์ที่สองจะเริ่มร้องเพลงที่ซับซ้อนมากขึ้น จากการฝึกพบว่า ครูยังร้องเสียงเพี้ยนและไม่สามารถจดจำสัญญาณมือของโคตยาได้ ผู้ฝึกจึงให้ครูจับคูฝึก และกลับไปซ้อมที่บ้าน หลังจากนั้น สัปดาห์ที่สองพบว่าครูร้องและจดจำระดับเสียงได้ดีขึ้น สะท้อนให้เห็นว่าครูมีการฝึกซ้อมที่ดี จากการสัมภาษณ์ครูกุท่านหนึ่งกล่าวเกี่ยวกับฝึกซ้อมว่า

ครูสุนารี สัญญาณมือของโคตยามีประโยชน์ต่อฝึกการขับร้องของตนเองเพราะทำให้เราทราบทิศทางของเสียงว่าสูงหรือต่ำ เมื่ออยู่ที่บ้านพยายามฝึกบ่อยครั้ง จึงทำให้ตนเองร้องเสียงสูง ต่ำดีขึ้นกว่าตอนแรกที่ฝึก

2.2.3 กิจกรรมเล่นนิ้วมือ (finger play) เป็นกิจกรรมการฝึกทักษะการร้อง การพูด การเคลื่อนไหวพร้อมกับการใช้นิ้วมืออย่างสร้างสรรค์ โดยจะเน้นการฝึกปฏิบัติทีละคน โดยมี การประมวลความรู้จาก 5 กิจกรรมที่ได้ฝึกมาแล้วมาสรรค์สร้างเป็นกิจกรรมสั้น ๆ สามารถนำไปใช้กับเด็กได้จริง จากนั้นนำเสนอหน้าชั้นเรียนเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การสอนของแต่ละคน

กิจกรรมเล่นนิ้วมือเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การใช้กิจกรรมเล่นนิ้วมือในชั้นเรียนของครู โดยให้ครูแต่ละระดับชั้นนำกิจกรรมเล่นนิ้วมือของตนเองมานำเสนอ สิ่งที่แสดงให้เห็นชัดเจนคือ กิจกรรมของครูแต่ละชั้นมีบางเพลงที่ซ้ำกันแต่การแสดงออกทางอารมณ์การร้องและการเคลื่อนไหวต่างกัน โดยครูกลุ่มแรกจะร้องเร็วคึกคัก (allegro) ในขณะที่ครูกลุ่มที่สองร้องช้า

เนิบนาบ (largo) สะท้อนว่าครูเข้าใจเรื่องจังหวะของดนตรีที่มีผลต่ออารมณ์ของเด็กมากขึ้น โดยสอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของครูดังนี้

ครูศรีรัตน์ จากที่เคยใช้บทเพลงนี้มาตั้งแต่ฝึกสอนเคยร้องแต่จังหวะที่เร็ว คึกคัก เด็กก็มีความสนุกสนาน แต่เมื่อความรู้สึกนั้น ๆ หดไปอย่างรวดเร็วไม่ได้เข้าไปถึงในจิตใจ เลยลองปรับจังหวะให้ช้าลง ซึ่งร้องแบบนุ่มนวล เคลื่อนไหวอย่างอ่อนโยนมากขึ้น ปรากฏว่าเด็กมีสมาธิเหมือนอยู่ในวงค์ ทั้งที่เด็กบางคนกำลังร้องให้อยู่ก็เงียบและสนใจในกิจกรรมมากขึ้น ทำให้ตนเองรู้ว่าอารมณ์เพลงที่มาจากคนร้องในลักษณะนี้สามารถช่วยโอบอุ้มอารมณ์ของเด็ก ส่งผลให้เด็กปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ทำในขณะนั้นได้

ตัวอย่าง เนื้อเพลงบางท่อน ที่ครูทั้งสองกลุ่มร้องในจังหวะที่ต่างกัน

เพลงนอนผีเสื้อ

ตัวม ตัวม เต๋ยม เต๋ยม ออกมาจากไข่ เจ้านอนตัวใหญ่ลูกใครกันหนอ
 กระทบ กระทบไป กระทบ กระทบไป กระทบ กระทบไป บนใบไม้อ่อน
 กัด กัด กิน กิน อิ่มแล้วกินนอน แล้วเจ้านอน ก็ชักใยหุ้มตัว
 กระทบ กระทบ กระทบ ด้บ ด้บ กระทบ กระทบ กระทบ ด้บ ด้บ

ส่วนกิจกรรมที่ฝึกเพิ่มเติม คือ กิจกรรมปลาวายน้ำในน้ำตก ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การนับเลขของเด็ก โดยเนื้อร้องนี้สามารถที่พูดเป็นบทกลอนและร้องเป็นเพลงได้ โดยการนำเสนอ ครั้งแรกฝึกให้ครูพูดเป็น ทา และ ทิทิต ตามสัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาย จากนั้นให้ร้องตัวโน้ต พร้อมทำสัญญาณมือ เมื่อคล่องแล้วให้ครูคิดทำทางการเคลื่อนไหวเพื่อไปใช้กับเด็ก เมื่อจบกิจกรรม ครูหลายท่านกล่าวในทำนองเดียวกันว่า ต้องการคิดกิจกรรมเล่นนิ้วมือด้วยตนเอง และเนื้อร้อง ที่ใช้สามารถอ่านเป็นบทกลอนและใช้ร้องเป็นเพลงได้ด้วย

2.2.4 กิจกรรมฝึกการร้องเพลงวง การร้องประสานเสียง เป็นกิจกรรมที่ฝึกครูให้ร้องเพลง เป็นกลุ่มในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น เพลงวง เป็นการร้องทำนองเดียวกันตั้งแต่ 2 แนว ขึ้นไป ไล่่วนกันอย่างต่อเนื่องจนมาเริ่มต้นใหม่ไม่มีจบ เพลงร้องประสานเสียงเป็นการขับร้องพร้อมกัน ตั้งแต่ 2 แนวขึ้นไป โดยมีเสียงทำนองหลักและเสียงประสาน เพื่อให้เพลงความไพเราะมากขึ้น

กิจกรรมนี้ช่วยให้ครูสามารถขับร้องเพลงเป็นหมู่คณะเพื่อใช้ในวันสำคัญและโอกาสพิเศษต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมในครั้งนี้แบ่งเป็น 3 กิจกรรม ได้แก่ 1) ฝึกร้องเพลงวน 2) ฝึกร้องประสานเสียง 3) ฝึกร้องเพลงในโอกาสพิเศษ เริ่มแรกอธิบายความหมายเพลงแต่ละประเภท โดยเริ่มด้วยกิจกรรมแรกฝึกร้องเพลงวน เพลง Doep Doep ให้ครูร้องทำนองจนคล่องจากนั้นจึงแบ่งกลุ่ม 2-3 กลุ่มและร้องไล่ตามลำดับ กิจกรรมที่สองฝึกร้องประสานเสียง เพลง Edelweiss ซึ่งเป็นการร้อง 2 แนว ได้แก่ เสียงสูงของผู้หญิง (soprano) และเสียงต่ำของผู้หญิง (alto) การฝึกให้ครูฟังทำนองจากเสียงเปียโนก่อนแล้วจึงแยกฝึกตามแนวของตนเอง เมื่อครูแต่ละกลุ่มร้องทำนองในแนวของตนเองได้ดีจึงเริ่มฝึกซ้อมรวมกัน

จากการฝึกทั้งสองกิจกรรมพบว่า ในช่วงแรกครูบางกลุ่มยังไม่สามารถร้องเพลงได้ลงจังหวะอีกทั้งเสียงที่ร้องก็ไม่ตรงระดับเสียง (pitch) แต่เมื่อฝึกหลายครั้ง ครูเริ่มมีสมาธิที่จดจ่อและเริ่มฟังเพื่อนในกลุ่มมากขึ้น ทำให้จังหวะการร้องสม่ำเสมอ มั่นคง ในกิจกรรมร้องเพลงวน โดยภาพรวมแล้วครูร้องได้ดีมาก แต่สำหรับกิจกรรมขับร้องประสานเสียงครูทำได้ดี แต่มีครู 2-3 ท่านที่ยังหลงเสียงไปร้องกับแนวอื่นอยู่ ผู้ฝึกจึงให้ฝึกซ้อมในช่วงเวลาว่าง จากการสัมภาษณ์ครูพบว่าครูส่วนใหญ่ไม่เคยร้องเพลงวนและเพลงประสานเสียง 2 แนวมาก่อน แต่มีความประทับใจกับการร้องเพลงในรูปแบบนี้

ครูอาภา	ชอบร้องเพลงลักษณะนี้เหมือนเป็นการท้าทายความสามารถ ตอนแรกที่ร้องไม่ได้ก็รู้สึกท้อแท้ แต่พอร้องได้รู้สึกมีพลังมาก
ครูสุนารี	ชอบการร้องเพลงลักษณะนี้เพราะช่วยให้แยกแยะเสียงได้ดี มีความมั่นคงในจังหวะมากขึ้น เมื่อร้องแสดงให้เห็นถึงความสามัคคีกันในหมู่คณะอย่างชัดเจน
ครูจันทร์ภา	รู้สึกดีใจที่ได้ร้องเพลงในลักษณะนี้เพราะไม่เคยร้องมาก่อน เพลงที่ร้องมีความไพเราะความหมายดี

กิจกรรมสุดท้ายคือ การฝึกร้องเพลงที่ใช้ในโอกาสพิเศษ เป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างสุนทรียะให้ครู โดยเพลงที่ใช้เป็นเพลงที่ผู้ร้องเห็นพ้องต้องกันมีความสำคัญ เพลงจะขับร้องในโอกาสพิเศษ หรือในวันสำคัญต่าง ๆ เพลงที่ใช้ในกิจกรรมนี้ได้แก่ เพลง Now Nature Hangs Her Mantle (Lament of Mary, Queen of Scots) ซึ่งเป็นเพลงที่มีคุณค่า (master piece) ของประเทศ

สก๊อตแลนด์ โดยราชินีแมรีแห่งสก๊อตแลนด์เป็นผู้ประพันธ์เอง เนื้อเพลงพรรณนาถึงความงดงามทางธรรมชาติโดยรอบปราสาทพระราชินีแมรีถูกจองจำ

Now Nature hangs her Mantle (- Lament of Mary, Queen of Scots -)

(Words by Robert Burns (1756 - 96), - Druck + Satz: SFK 1996)

รูปภาพที่ 7 เนื้อเพลง Now Nature Hangs Her Mantle (Lament of Mary, Queen of Scots)

เมื่อแรกร้องเพลงนี้ครูสัมผัสได้ถึงความไพเราะแม้ไม่เข้าใจความหมายของเนื้อร้อง ครูก็พยายามฮัมทำนองเพลงตามจนจบเพลง หลังจากที่ให้ครูอ่านออกเสียงคำและแปลเนื้อร้อง ผู้ฝึกเล่าประวัติโดยย่อให้ครูว่า พระราชินีแมรีแห่งสก๊อตแลนด์ยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อความสงบสุขของประเทศชาติ พระองค์ยอมสูญเสียพระโอรสให้ฝ่ายตรงข้าม และยอมให้ตัวเองถูกจองจำตลอดชีวิต เพื่อยุติความทุกข์ยากของประชาชนอันเนื่องมาจากสงครามระหว่างสก๊อตแลนด์และอังกฤษที่ดำเนินต่อเนื่องหลายร้อยปี หลังจากเล่าจบพบว่าครูตั้งใจร้องด้วยความซาบซึ้ง หลังจบกิจกรรมครูหลายคนให้ความคิดเห็นเป็นทำนองเดียวกันว่า เพลงดังกล่าวเป็นเพลงที่มีความหมายดี เมื่อร้องแล้วทำให้ซาบซึ้ง ควรมีการฝึกร้องให้มากขึ้น นอกจากนี้ครูตระหนักถึงความสำคัญของการเลือกเพลงโดยการคัดเพลงให้เหมาะสมโอกาสต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ครูความซาบซึ้งในความงามของเพลง เห็นความสำคัญของการร้องเพลงในโอกาสพิเศษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของครูดังนี้

ครูวิชชา	รู้สึกอยากร้องเพลงที่มีความหมายดีให้เด็กฟังในโอกาสพิเศษมากขึ้น
ครูจันทร์พร	อยากร้องเพลงที่เป็นการประสานเสียงในโอกาสพิเศษมากขึ้น
ครูสดใส	มีความประทับใจที่ได้ฟังและร้องเพลงที่มีความสำคัญของชาติอื่น และอยากฝึกร้องเพลงที่มีความหมายดี ๆ ในโอกาสพิเศษหรือวันสำคัญ

มากยิ่งขึ้น

เมื่อทางโรงเรียนจัดกิจกรรมพิเศษวันแม่ 72 พรรษามหาราชินี ครูนึกถึงประสบการณ์ที่เคยสัมผัสที่ลึกซึ้งกับเพลง Now Nature Hangs Her Mantle (Lament of Mary, Queen of Scots) จึงไปค้นหาเพลงที่มีความหมายที่ตรงตามมาฝึกซ้อมในกิจกรรมวันแม่ ได้แก่ เพลงสองมือแม่ ที่แต่งโดย อภิสรี จรัลชวณะเพท เรียบเรียงโดย ธเนศ สุขวัฒน์ และเพลงอิมมูน ที่แต่งโดย ศุ บุญเลี้ยง โดยเนื้อเพลงดังกล่าวแสดงถึงวิถีการเลี้ยงดูเด็กได้อย่างชัดเจน เช่นว่า การเลี้ยงดูลูกด้วยความรัก ความทะนุถนอม โอบอุ้ม พุดจาปลอบประโลม มีความหวังที่จะสร้างลูกของตนให้เป็นคนดีของสังคม การที่ครูสามารถคัดเลือกที่มีความหมายดีและลึกซึ้งได้ สะท้อนว่าครูเล็งเห็นความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีชีวิตไทยที่มีมาแต่ดั้งเดิม

2.2.5 กิจกรรมเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว

กิจกรรมในครั้งนี้จะเป็นครั้งที่ 3 ของกิจกรรมเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว ในครั้งนี้จะแตกต่างกว่าทุกครั้ง เพราะจะเป็นกิจกรรมเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว สำหรับการช่วยเหลือเด็กที่ไม่อยู่นิ่งเพื่อให้เด็กมีความผ่อนคลายและมีสมาธิมากขึ้นโดยกิจกรรมจะแบ่งเป็น 2 ช่วง โดยทั้งสองกิจกรรมทั้ง 2 ช่วง เน้นการเคลื่อนไหวที่มีจังหวะโดยผ่านการใช้สีและเสียงขับร้อง คือ ช่วงแรกให้วาดภาพสีน้ำ ให้ครูทำเป็นคู่โดยครูคนแรกนั่งเก้าอี้สมมติว่าเป็นเด็ก คนที่สองยืนด้านหลังสมมติว่าเป็นครูและจับมือคนที่นั่งวาดรูป ขณะวาดรูปให้อั้มทำนองเพลงไปเรื่อย ๆ จนวาดเสร็จ ภาพที่วาดเป็นรูปเลขแปดซ้อนกันหลายรูป ช่วงที่สองให้วาดรูปสามเหลี่ยมที่หันหน้าเข้าหากัน โดยให้ครูนั่งหันหน้าเข้าหากันวาดในกระดาษแผ่นเดียวกันครูคนแรกเริ่มวาดรูปสามเหลี่ยมเริ่มจากฐานก่อน แล้ววาดไปเรื่อย ๆ จากนั้นครูคนที่สองจึงเริ่มวาดโดยการเริ่มไม่ให้แขนชนกับคนแรกที่กำลังวาด วาดไปจนถึงด้านบนของกระดาษจนเป็นภาพที่สมบูรณ์ การสังเกตขณะครูทำกิจกรรมวาดรูปเลขแปดซ้อนกัน ครูแต่ละคนมีความสงบนิ่งมากขึ้นจากตอนแรกที่มีเสียงหัวเราะ พุดคุย เล่นหัวกับเพื่อน โดยครูกล่าวถึงความรู้สึกหลังจากทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วว่า

ครูปริญญา รู้สึกดีทำให้รู้ถึงจังหวะการเคลื่อนไหวของตนเองมากขึ้น เมื่ออั้มเพลงขณะทำศิลปะไปทำให้จังหวะในการวาดดีขึ้น

ครูศิริรัตน์ การเป็นคนจับมือคนอื่นวาด ต้องใช้พลังมากเป็นพิเศษแต่เมื่อเริ่มอั้มเพลง

แล้วรู้สึกว่าคุณที่ถูกรับมือจะคล้อยตามอารมณ์ของเรามากขึ้น ทำให้การวาดมีจังหวะมากขึ้น

กิจกรรมวาดภาพสามเหลี่ยมซ้อนกันสังเกตเห็นได้ว่า ครูทุกคนมีความตั้งใจและจดจ่อกับการทำกิจกรรมมากกว่ากิจกรรมแรก การใช้เวลาการทำงานค่อนข้างรวดเร็วกว่ากิจกรรมแรก จากการสัมภาษณ์ครูหลังจากจบโปรแกรมฯ แสดงให้เห็นว่า ครูเห็นความสำคัญของจังหวะในการใช้ชีวิตและมองว่าดนตรีและศิลปะมีความสอดคล้องกัน ดังต่อไปนี้

- ครูสุดไฉ่ ตอนทำกิจกรรมทำให้เราต้องคอยจับจังหวะของตนเองให้สม่ำเสมอและต้องมีความสอดคล้องกับเพื่อนไม่ให้พุงกันชนกัน ทำให้นึกถึงกิจกรรมที่ฝึกร้องเพลงวนที่ต้องร้องเพลงไปเรื่อย ๆ และจับไม่พร้อมกัน
- ครูศรีรัตน์ ถ้ามีจังหวะของตนเองที่ดี ในการทำกิจกรรมในชีวิตก็จะทำได้ดีทุกอย่าง เช่น การวาดรูป การทำงานศิลปะต่าง ๆ ร้องเพลง โดยสามารถนำไปใช้กับการจัดเวลากิจกรรมให้สอดคล้องกับเด็กตลอดทั้งวัน

2.2.6 กิจกรรมการแต่งเพลงสำหรับเด็ก เป็นกิจกรรมการฝึกให้ครูแต่ละคน คิดทำนองจังหวะ เนื้อร้อง มาร้อยเรียงเป็นบทเพลงสำหรับเด็กวัยอนุบาล โดยใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ช่วยในการแต่งเพลง เช่น ระนาดฝรั่ง ขลุ่ย เปียโน และสัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาโย กิจกรรมนี้ช่วยให้ครูมีความคิดสร้างสรรค์ กลั่นกรองความรู้สึกนึกคิดของตนผ่านทางเสียงเพลงด้วยความรอบคอบ มากขึ้น เนื่องจากเนื้อเพลงที่ใช้กับเด็กจะต้องมีความชัดเจน ไม่มีความรุนแรง

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมหนึ่งที่แสดงถึงพัฒนาการของครูค่อนข้างชัดเจน เนื่องจากครูต้องประมวลความรู้ที่ได้ฝึกในแต่ละกิจกรรมมาใช้ ทั้งในด้านประสบการณ์ทางดนตรีที่ต้องมีการผสมผสานกันอย่างสอดคล้อง เช่น จังหวะ ระดับเสียง อารมณ์เพลง และด้านภาษาที่จะต้องกลั่นกรองออกมาจากอารมณ์ความรู้สึกของครูเพื่อให้ได้เนื้อร้องที่มีความไพเราะ สละสลวย ในขั้นแรกก่อนทำกิจกรรม จะทบทวนในเรื่องของจังหวะ โดยให้ครูตีมือรูปแบบจังหวะที่ต่างกันตามผู้ฝึก (echo-clapping) จากนั้นให้ครูฝึกทายรูปแบบจังหวะต่างๆ จากการฟังเสียงตีมือและเสียงเปียโน (rhythmic dictation)

จากการฝึกพบว่าครูส่วนใหญ่สามารถแยกรูปแบบจังหวะได้ดี มีครูเพียง 2 คนที่ไม่สามารถแยกได้ เนื่องจากช่วงกลางโปรแกรมครูที่ตั้งท้องลาไปตรวจครรภ์ทำให้ครูเรียนไม่ครบ

90 นาทีในครั้งนั้น เมื่อถึงกิจกรรมสุดท้ายที่ให้ครูแต่งเพลงพบว่า ครู 2 คนมีความตั้งใจและสามารถทำได้ดีมากกว่ากิจกรรมตามมือตามจังหวะ

ตัวอย่างผลงานการแต่งเพลงของครู

ผลงานการแต่งเพลงของครูสดใส (เพลงลูกรัก)

แม่	มา	แล้ว	ลูก	รัก	อยาก	กอด	เจ้า	ยิ่ง	นัก
d	r	m	d	s	d	r	m	d	s

รัก	ที่	มี	นั้น	เต็ม	หัวใจ	มอบ	ให้	เจ้า	คน	เดียว	
s	f	m	s	m	d	r	m	m	r	d	d

ตัวอย่างการแต่งเพลงของครูจันทรา

ดวง	ห	ทัย	เจ้า	อยู่	ไหน	ใด	รู้	ไหม	ใคร	เขา	เฝ้า	คิด	ถึง
m	r	m	r	m	l	s	s	l	s	m	r	m	s

จาก	ไป	นาน	ใจ	ยัง	คำ	นี้	เฝ้า	คิด	ถึง	คน	ไกล	กลับ	มา
m	r	m	l	s	r	r	d	m	d	m	r	r	d

จากการสัมภาษณ์ครูหลังจบโปรแกรมฯ ครูส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นไปในทำนองเดียวกันว่า มีความภูมิใจกับผลงานกับตนเองเพราะไม่คิดว่าตนเองจะทำได้ นอกจากนี้ครูอีกหลายคนนำเพลงที่ตนเองแต่งมาใช้กับเด็กด้วย

2.3 ระยะเวลาที่จัดประสบการณ์ในชั้นเรียน

ระยะเวลาที่จัดอยู่ในช่วงกลางไปจนถึงท้ายโปรแกรมฯ หลังจากที่ได้ฝึกทักษะย่อยของครูไปหลายทักษะจึงจำเป็นต้องให้ครูได้ฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน เพื่อให้ครูได้ทบทวนความรู้ที่มี

ทั้งหมดเพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมการสอนเด็ก ส่วนทักษะอื่นที่ยังไม่ได้ฝึกก็ยังคงต้องเรียนควบคู่กับการฝึกปฏิบัติ โดยการฝึกปฏิบัติยังอยู่ในวันและเวลาเดิม แต่การฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียนให้ทำตลอดทั้งสัปดาห์ ตลอดระยะเวลาการฝึกนี้ผู้วิจัยได้สังเกตครูและให้คำแนะนำครูในการฝึกกิจกรรมในระยนี้ประกอบด้วย กิจกรรมเล่นนิ้วมือ กิจกรรมเล่านิทาน และกิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม ในที่นี้ผู้วิจัยจะเขียนบรรยาย เพียง 2 กิจกรรม ดังนี้

2.3.1 กิจกรรมเล่านิทาน ฝึกแต่งนิทาน เป็นกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์จากการเล่านิทานในชั้นเรียนของครูแต่ละชั้น จากนั้นสรุปสิ่งสำคัญที่ได้จากการอภิปรายนอกจากนี้ให้ครูช่วยกันแต่งนิทานสั้น ๆ ที่แฝงด้วยคุณธรรม บทกลอน บทเพลง สำหรับใช้สอนในกิจกรรมวงกลม สิ่งที่คุณจะได้คือ มีความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการเล่านิทาน สามารถเชื่อมโยงเนื้อเรื่องกับบทเพลงได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมช่วงแรกจะให้ครูเล่าถึงประสบการณ์ของตัวเอง จากนั้นจึงให้ครูแต่งนิทานสำหรับเด็กโดยมีเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลลอยกระทงเพื่อสามารถนำไปใช้กับเด็กได้จริงและสอดคล้องกับฤดูกาลนั้น ให้ครูแบ่งกลุ่มกันเอง เป็นแบ่ง 2 กลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มพยายามแต่งเนื้อเพลงที่แสดงให้เห็นคุณค่าของน้ำ ความงามของน้ำ โดยมีการปรับเปลี่ยนเนื้อเรื่องอยู่หลายครั้งจนเนื้อเรื่องเกิดความสมบูรณ์ได้ภาษาที่สละสลวย

จากการสัมภาษณ์ครู หลังจบโปรแกรมฯ ครูหลายคนให้ความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า นิทานที่จะนำมาใช้กับเด็กนั้นจะต้องมีคุณค่าทางจิตใจต้องสอดแทรกศีลธรรมและจริยธรรม ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้คัดเลือกก็ต้องคัดสรรมาเป็นอย่างดีและถ้าได้แต่งนิทานด้วยตนเองจะคำนึงถึงความสวยงามของคำพูด ก่อให้เกิดภาพในใจเด็กที่สวยงาม จากข้อมูลสัมภาษณ์ดังกล่าว แสดงว่า ครูเข้าใจถึงการคัดเลือกนิทานให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กวัยอนุบาลที่ต้องการรับแต่สิ่งที่ดีงามเข้าไปในจิตใจ

2.3.2 กิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม กิจกรรมนี้จะเน้นการฝึกการขับร้องเพลงประกอบการเคลื่อนไหว การคัดเลือกใช้เพลงให้เหมาะสม การพูดบทกลอนอย่างมีจังหวะ โดยทุกอย่างมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในกิจกรรมวงกลม สิ่งที่คุณควรได้คือ ความเข้าใจในเรื่องความสำคัญของการจัดกิจกรรมวงกลมที่ดีให้แก่เด็ก ความพร้อมเพรียงของครูในการร้องเพลงประกอบการเคลื่อนไหว โดยตระหนักถึงความสวยงามของท่าทางการเคลื่อนไหว คำพูด การเปล่งเสียงร้องที่ต้องมีความกลมกลืนกัน

เป็นการฝึกที่อยู่ในลำดับสุดท้ายทั้งนี้เพื่อให้ครูประมวลความรู้ที่ได้จากการฝึกทุกกิจกรรมมาใช้ในการฝึก เช่น เนื้อเรื่องที่สอนในกิจกรรมวงกลมจะเป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับน้ำ โดยหยิบยกบางส่วนมาจากนิทานที่ครูแต่งในกิจกรรมเล่านิทานมาใช้ และแต่งบทกลอน บทเพลง ขึ้นใหม่ รวมทั้งคิดท่าทางการเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับเนื้อหาของบทกลอนและบทเพลง

เนื้อหาของบทกลอน และบทเพลงที่ครูแต่งขึ้นใหม่ทั้งหมดนั้น มีความหมายดี ใช้ภาษาสละสลวย มีสัมผัสนอกสัมผัสใน สะท้อนถึงนิสัยของคนไทยที่มีความเป็นเจ้าบทเจ้ากลอน ได้อย่างชัดเจน

การฝึกแบ่งเป็น 3 ช่วง ดังนี้ ช่วงแรกให้ครูแต่ละชั้นนำกิจกรรมที่ครูใช้สอนในกิจกรรมวงกลมก่อนเข้ากิจกรรมมาปฏิบัติให้เพื่อนในชั้นดูทีละกลุ่ม จากนั้นอภิปรายในชั้นโดยผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ให้คำแนะนำสำหรับการปรับปรุงแก้ไข ช่วงที่สองเป็นช่วงที่ครูนำเสนอผลงานใหม่โดยเป็นเรื่องเกี่ยวกับน้ำ พบว่ากิจกรรมของครูแต่ละกลุ่มมองเห็นคุณค่าของน้ำในด้านที่ต่างกันตามเนื้อหาของเรื่อง โดยกลุ่มแรกเสนอให้เห็นความสวยงามของแม่น้ำยามค่ำคืนในวันลอยกระทง เสียงพุด เสียงเพลงที่ใช้อ่อนนุ่ม ท่าทางการเคลื่อนไหวสวยงามตลอดทั้งเพลง ส่วนกลุ่มที่สองเน้นให้เด็กเห็นถึงความเป็นปัจจุบันว่าน้ำในคลองไม่ใช่สะอาด แต่สามารถจะช่วยให้ลำคลองเกิดความใสสะอาดได้โดยการช่วยกันเก็บขยะ เสียงพุด เสียงเพลงมีคำอุทาน คำชักชวนเป็นส่วนใหญ่ เช่น “อู๊ป ขยะตกลงไปในลำคลองแล้ว เร็วมากเก็บขยะกันดีกว่า” ท่าทางการเคลื่อนไหว คึกคักตลอดเวลา

จากนั้นอภิปรายร่วมกันในชั้นเพื่อปรับปรุงโดยผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ได้ให้คำแนะนำกับครูกลุ่มแรกว่า ควรปรับท่าทางการเคลื่อนไหว เนื่องจากใช้มือ แขนมากเกินไป เด็กอาจทำตามไม่ทัน ส่วนเนื้อเพลง ดีมากอยู่แล้ว ส่วนในกลุ่มที่สองต้องปรับปรุงตั้งแต่เนื้อหา คำพูด ทำให้ในส่วนของเพลงและท่าทางต้องปรับเปลี่ยนให้สอดคล้อง

ช่วงที่สามเป็นการปรับปรุงกิจกรรมในช่วงที่สองของแต่ละกลุ่ม จากนั้นให้ฝึกซ้อมและพัฒนาเพื่อนำไปใช้จริง ระหว่างการปรับปรุงครูในกลุ่มที่สองขอย้ายมารวมกับครูกลุ่มแรก เพื่อฝึกซ้อมท่าทางและเพลง เนื่องจากกลุ่มที่สองต้องปรับปรุงมากไม่สามารถปรับได้ในเวลา 30 นาทีที่เหลือโดยทางกลุ่มจะนำไปปรับปรุงนอกเวลาฝึก หลังจากครูกลุ่มที่สองมารวมกับกลุ่มแรกแล้ว สังเกตได้ว่า รอบแรกของการฝึกครูพูดได้ไม่พร้อมเพรียงกัน การเคลื่อนไหวยังมีผิดจังหวะแต่เมื่อฝึกไปประมาณ 2-3 รอบ ครูแสดงความมุ่งมั่นตั้งใจ จึงทำให้การเคลื่อนไหวกับการพูด การร้องเพลงของครู มีความกลมกลืนและสอดคล้องมากขึ้น

จากการสัมภาษณ์ครูสะท้อนให้เห็นว่าครูตระหนักถึงคุณค่าของการจัดกิจกรรม วงกลมที่ดีให้แก่อนุบาลมากขึ้น ดังนี้

ครูรัชชก	กิจกรรมวงกลมควรมีเนื้อหาที่ชัดเจนที่เด็กสามารถเข้าใจได้อย่าง ธรรมชาติ เช่น ครูใช้บทกลอน บทเพลง ที่มีความสละสลวย การเคลื่อนไหวควรแสดงให้ตรงความหมายกับเพลงและเหมาะกับ เด็กไม่ให้ทำยากเกินไป
ครูนาตนิศย์	ในการทำกิจกรรมจะสังเกตพฤติกรรมเด็กมากขึ้น อยากให้เด็ก ทุกคนเข้ามาอยู่ในการทำกิจกรรมวงกลมอย่างพร้อมเพรียงเพื่อเด็ก จะได้รับประสบการณ์ที่ครูจัดให้ เช่น ถ้าเด็กคนหนึ่งร้องให้อยู่ตรง มุมห้อง ก็จะพยายามเรียกให้เขาเข้ามาอยู่ในวงกลม ถ้าเขาไม่ พร้อมก็ใช้วิธีส่งสายตาให้เขาตลอดเพื่อให้เขารู้ว่า เขายังเป็น ส่วนหนึ่งของการทำกิจกรรมนั้นอยู่
ครูศรีรัตน์	รู้สึกว่าการจัดกิจกรรมวงกลมเป็นกิจกรรมที่มีความหมายกับเด็กมาก ถึงแม้จะใช้เวลาเพียง 10-15 นาที เพราะเด็กเขาจะสามารถรับรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เขาเคยไม่รู้เห็นมาก่อน หรือแม้ว่ารู้มาบ้าง แล้วการทำกิจกรรมจะเป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเก่าและใหม่ให้ แก่เขา ดังนั้นในฐานะครูควรตระหนักถึงความสำคัญและ พยายามจัดเนื้อหา เพลง บทกลอน ท่าทาง บรรยากาศชั้นเรียน ให้มีความสอดคล้องและกลมกลืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายข้างต้นเห็นได้ว่า การพัฒนาโปรแกรม การส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ทำให้พบว่า นอกจากความสามารถทางการขับร้อง 4 ด้านที่ได้ผลทดสอบสูงขึ้นกว่าเดิมแล้ว ครูสามารถเข้าถึงสุนทรียภาพทางการขับร้องเพื่อยกระดับจิตใจมนุษย์ สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ ของครูดังนี้

ครูจันทรา	การร้องเพลงช่วยทำให้มีชีวิตชีวา และมีจิตใจอ่อนโยนมากขึ้น
ครูศรีรัตน์	การจัดโปรแกรมในลักษณะนี้ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของสุนทรียศาสตร์ ดีที่สุดสำหรับยุคนี้แล้วเพราะตั้งแต่ทำงานมารู้สึกว่ามีบางสิ่งในตัว ขาดหายไป สุนทรียะช่วยให้คนมีชีวิตชีวา ศิลปะ ดนตรีและ

ครูสดใส	การขับร้องช่วยทำให้โลกมีความสมบูรณ์ ช่วยขัดเกลามนุษย์ให้มีความอ่อนโยน ทั้งนี้เมื่อมีการสอดแทรกจรรยาบรรณก็จะทำให้คนมีคุณธรรม ประพฤติปฏิบัติดีขึ้นเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์มากขึ้น การร้องเพลงทำให้เกิดความสุนทรีย์เมื่อครูอารมณ์ดีทำให้เด็กมีอารมณ์ที่ดีตามครูด้วย
ครูสุนารี	เสียงเพลงสามารถแสดงความคิดของมนุษย์ทำให้มนุษย์มีความสุข ตระหนักอยู่เสมอว่าในการคัดเลือกเพลงจะต้องเลือกเพลงที่มีความไพเราะ ใช้คำร้องที่สละสลวย ระมัดระวังเนื้อร้องไม่ให้มีความรุนแรงแต่จะเน้นให้ความสวยงามของโลกให้แก่เด็ก

ตอนที่ 3 การปรับปรุงโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรี ของโตตาย

นำผลจากการทดลองใช้โปรแกรมฯ การสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ และข้อสังเกตของผู้วิจัยขณะดำเนินการทดลอง มาวิเคราะห์และดำเนินการปรับปรุง แก้ไขโปรแกรมฯ ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังแสดงในตารางที่ 42

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 42 ผลการปรับปรุงโปรแกรมฯ

องค์ประกอบของ โปรแกรมฯ	ข้อมูลจากการทดลองใช้ โปรแกรมและจากการ สัมภาษณ์ครู	สิ่งที่ได้ปรับปรุงแก้ไขโดยพิจารณา จากข้อมูลที่ได้รับ
1. แนวคิดทฤษฎี 2. หลักการ 3. วัตถุประสงค์ 4. เนื้อหา 5. กิจกรรม 6. การดำเนินการใช้ โปรแกรมฯ ระยะเวลา	กิจกรรมการฝึกจังหวะจาก คำกลอนในภาษาต่างประเทศมี มากเกินไป และบทกลอนมี คำศัพท์ที่ยากเกินไป 1.ระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติน้อย เกินไป ทำให้บางกิจกรรมฝึก ปฏิบัติได้น้อย เช่น กิจกรรมฝึก การแต่งเพลง ครูต้องการเวลา เพิ่มเนื่องจากกิจกรรมต้องใช้ ความคิดและกลั่นกรองเพื่อให้ ได้ผลงานที่สมบูรณ์แบบ 2.ระยะเวลาการใช้โปรแกรม ยาวนานครอบคลุม 2 ภาคเรียน เนื่องจากโรงเรียนมี 3 ภาคเรียน ทำให้ต้องหยุดโปรแกรมในช่วง ปิดภาคเรียน ทำให้การเรียนไม่ ต่อเนื่อง	ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่เปลี่ยนแปลง ตัดบทกลอนภาษาต่างประเทศ บางบทออกและเพิ่มบทกลอน พื้นบ้านให้มากขึ้น 1.ขยายเวลาในการฝึกปฏิบัติ กิจกรรมฝึกการแต่งเพลงเพิ่มขึ้น ตามความเหมาะสม 2. เริ่มโปรแกรมให้เร็วขึ้นประมาณ 2 สัปดาห์ โดยมีการจัดวันเวลาที่ แน่นนอนกับทางโรงเรียน ในกรณีที่ ครูติดภารกิจในครั้งนั้น ให้ชดเชย ครูในวันหยุดสุดสัปดาห์ (วันเสาร์ หรือวันอาทิตย์)

ตอนที่ 4 การนำเสนอโปรแกรมฯ ฉบับสมบูรณ์

โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย เป็นกรนำเสนอแนวคิดหลักการวัตถุประสงค์ เนื้อหา การดำเนินการใช้ และการประเมินโปรแกรมฯ มาสร้างเป็นโปรแกรมฯ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยลักษณะเด่นของโปรแกรมฯ เน้นการใช้สุนทรียภาพทางดนตรีและการขับร้อง โดยเลือกใช้บทเพลงที่มีความหมายภาษาสวยงาม ทำนองและอารมณ์เพลงให้รู้สึกเข้าถึงความรู้สึกของผู้ร้องอย่างแท้จริง โดยใช้คุณค่าของดนตรีในด้านสุนทรียศาสตร์และจริยศาสตร์ เพื่อส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเด็กต่อไป

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย มีส่วนประกอบและสาระสำคัญ ดังนี้

- 4.1 แนวคิดและทฤษฎีของโปรแกรมฯ
- 4.2 หลักการของโปรแกรมฯ
- 4.3 วัตถุประสงค์ของโปรแกรมฯ
- 4.4 เนื้อหาของโปรแกรมฯ
- 4.5 ลักษณะของโปรแกรมฯ
- 4.6 การดำเนินการใช้โปรแกรมฯ
- 4.7 การประเมินผลโปรแกรมฯ

4.1 แนวคิดและทฤษฎีของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้เด็กวัยอนุบาล โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย การใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดายเป็นแนวคิดหลักในการบูรณาการกับแนวคิดในการพัฒนาครูปฐมวัย และการพัฒนาครูปฐมวัยให้กลมกลืนและสอดคล้องกับแนวคิดในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทย

4.2 หลักการของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาล โดยการประยุกต์ใช้มีดังนี้ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาย มีดังนี้

4.2.1 ศิลปะ ดนตรีและการขับร้องเป็นสุนทรียะที่สามารถพัฒนาครูและเด็กได้ในทุกมิติ ได้แก่ มิติทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สติปัญญา และจิตวิญญาณ ดังนั้นครูปฐมวัยจำเป็นต้องได้สัมผัสกับสุนทรียะของศิลปะ ดนตรีและการขับร้อง

4.2.2. วัฒนธรรมทางภาษา ดนตรีและนาฏศิลป์ แสดงถึงนิสัยเจ้าบทเจ้ากลอนของคนไทยที่สะท้อนว่าคนไทยมีไหวพริบ เขาวนปัญญา อารมณ์ขัน ซึ่งปรากฏให้เห็นในการขับกล่อมเด็กในกิจกรรมต่างๆ ตลอดทั้งวันอย่างสอดคล้องกับวิถีการเรียนรู้ของเด็ก ดังนั้นการส่งเสริมความสามารถทางขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาล ต้องมีการจัดกิจกรรมที่สนับสนุนให้ครูแสดงถึงเอกลักษณ์ดังกล่าวของคนไทย

4.2.3. เนื่องด้วยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กตลอดทั้งวันมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเด็กให้ครบทุกด้าน ดังนั้นการคัดเลือกดนตรีและเพลง อันได้แก่ (1) เพลงเด็ก (เพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก เพลงร้องเล่นและประกอบการเล่นของเด็ก) (2) เพลงพื้นบ้าน (3) เพลงที่แต่งอย่างมีคุณภาพโดยผู้ประพันธ์เพลงที่มีความรู้ทางดนตรีไทยและดนตรีสากลสามารถแต่งเพลงเด็กได้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทย จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ครูควรใช้บทเพลงที่มีคุณค่าผ่านการพิจารณาว่าสามารถใช้ส่งเสริมลักษณะนิสัยประจำชาติอันเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กไทยได้เหมาะสมสอดคล้องกับพัฒนาการทุกด้าน

4.2.4 ด้วยแนวคิดทางดนตรีของโคตยาณีปรัชญาในการพัฒนาจิตสำนึกของชนชาติอังกฤษให้ชาวซึ่งในศิลปวัฒนธรรมของตน ดนตรีซึ่งเป็นสุนทรียศาสตร์หนึ่งที่ทำหน้าที่ปลุกฝังถ่ายทอดสิ่งดีงามมีคุณค่าแก่มนุษย์ จึงเป็นภูมิปัญญาในการพัฒนามนุษย์ซึ่งจำเป็นต้องมาใช้ในการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูให้เกิดความซาบซึ้งในภูมิปัญญาและวัฒนธรรมทางดนตรีของไทย

4.2.5. วรรณคดีดนตรี บทเพลง (เพลงพื้นบ้าน เพลงเด็ก และเพลงประเภทอื่น ๆ) ที่นำมาใช้ในการเรียนรู้ทางดนตรีควรคัดเลือกว่ามีคุณค่าที่สุดต่อพัฒนาการทุกด้านอย่างสมดุล และครูควรเลือกใช้เพลงที่มีความไพเราะ ประโลมใจ โดยควรคำนึงถึงช่วงเสียงของเด็กเป็นสำคัญ

4.2.6. เนื่องจากโปรแกรมเน้นการนำไปใช้ปฏิบัติจริงในชั้นเรียนตามบริบทของโรงเรียน ดังนั้นผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ จึงควรเปิดโอกาสให้ครูสามารถมีส่วนร่วมในการเสนอความต้องการและประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการใช้เพลงที่เกิดขึ้นในช่วงฝึกปฏิบัติได้ตามความเหมาะสม

4.2.7. เนื่องจากแนวคิดทางดนตรีของโคตยาณีมีการจัดระบบการสอนเนื้อหาและองค์ประกอบดนตรีให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนโดยเริ่มจากสิ่งง่ายไปหาสิ่งที่ยากหรือส่วนย่อยไปหาส่วนใหญ่ ดังนั้นการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลจึงต้องเริ่มสอนเนื้อหาที่เป็นทักษะย่อยไปหาทักษะใหญ่ ตามลำดับความสำคัญ ให้เหมาะสมและสอดคล้อง

4.2.8. การส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยจำเป็นต้องพัฒนาครูในด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง อันจะช่วยให้ครูพัฒนาการขับร้องตนให้ไพเราะและเป็นต้นแบบที่ดีแก่เด็กในการเข้าถึงสุนทรียรส

4.2.9. การขับร้องเป็นการฝึกทักษะทางดนตรีที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนและเข้าใจในองค์ประกอบดนตรีจึงจะช่วยให้การฝึกขับร้องมีความสมบูรณ์ ดังนั้นการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลต้องมีการเรียนรู้พื้นฐานดนตรีและการฝึกฝนการขับร้องเป็นประจำ ควบคู่กับการฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ

4.2.10. ครูที่มีความสามารถทางการขับร้องที่ดีสามารถปรับระดับเสียง น้ำเสียง ของตนให้เข้ากับเด็กและเห็นความงามของเพลง ย่อมสามารถถ่ายทอดสุนทรียรสของเพลงผ่านไปยังตัวเด็กได้เป็นอย่างดี ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ครูต้องปรับเปลี่ยนเสียงเพลงให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็กในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ โดยการเลือกความเร็วของเพลงให้สอดคล้องกับพฤติกรรม สภาวะอารมณ์และความต้องการของเด็ก

4.3 วัตถุประสงค์ของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตตาย

เพื่อพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตตาย เพื่อให้ครูขับร้องเพลงกำกับเด็กในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กตลอดทั้งวันในกิจกรรมประจำวัน และกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ

4.4 เนื้อหาของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตตาย ประกอบด้วย

4.4.1.วิธีการขับร้อง ได้แก่

- 1) สุนทรียะในวรรณคดีดนตรี บทเพลง เพลงพื้นบ้าน เพลงศิลปะ
- 2) วิธีการขับร้อง ได้แก่ การหายใจ ควบคุมลม และการออกเสียงสระ

3) องค์ประกอบของดนตรี จังหวะ ทำนอง เสียงประสาน ลักษณะของเสียง

4.4.2 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวิถีชีวิตไทย

1) สนุกสนานในวรรณคดีดนตรีสำหรับเด็ก เพลงกล่อมเด็ก เพลงปลอบเด็ก เพลงร้องเล่นและประกอบการเล่นของเด็ก และนิทานเพลง

2) วิธีขับร้องที่เหมาะสมกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็ก

3) คุณสมบัติของดนตรีและเพลงที่เหมาะสมกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็ก

4.5 ลักษณะของโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

โปรแกรมมีลักษณะของฝึกปฏิบัติร่วมกัน ระหว่างผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมและครูเข้าร่วมโปรแกรมในห้องฝึกปฏิบัติการ และระหว่างครูเข้าร่วมโปรแกรมกับเด็กในชั้นเรียน ประกอบด้วยกิจกรรม 10 กิจกรรม ดังนี้

4.5.1 กิจกรรมการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหวซึ่งจะช่วยให้ครูตระหนักและรู้สึกถึงเสียงดนตรี เช่น เสียงร้อง เสียงฮัม เสียงส้อมเสียง เสียงเปียโน โดยกิจกรรมจะเน้นการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านการใช้สี และการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างสร้างสรรค์

4.5.2 กิจกรรมการฝึกการหายใจ การควบคุมลม เป็นกิจกรรมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเรื่องการหายใจ ในด้านการใช้อวัยวะ 3 ส่วนในการขับร้องได้แก่ อวัยวะที่ใช้ในการหายใจ อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง อวัยวะในการสร้างเสียงสะท้อน และจะเน้นการฝึกการหายใจเข้า ออกที่ถูกต้อง รวมไปถึงการควบคุมลมในขณะขับร้อง

4.5.3 กิจกรรมการฝึกการออกเสียง เป็นกิจกรรมที่เน้นการฝึกการใช้อวัยวะ 3 ส่วนในการขับร้อง โดยเริ่มฝึกเสียงก้องวานด้วยเสียงพยัญชนะ m n ng v z จากนั้นจึงฝึกการออกเสียงสระพื้นฐานได้แก่ a e i o u กิจกรรมนี้จะช่วยให้ครูออกเสียงสระ เสียงสั้นยาว ถูกต้องและสามารถควบคุมเสียงผ่านอวัยวะที่สร้างเสียงสะท้อนได้อย่างเป็นธรรมชาติ

4.5.4 กิจกรรมการฝึกจังหวะ เป็นกิจกรรมฝึกจังหวะโดยใช้สัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาเยเป็นส่วนสร้างความเข้าใจรูปแบบต่าง ๆ เช่น การฝึกจังหวะยืนพื้น ผ่านทางคำกลอนบทกวีสั้น ๆ คำกลอนพื้นบ้านไทย และการฝึกจังหวะทำนองจากเพลงเด็ก ที่มีเนื้อร้องสั้น ๆ ทำนองไม่ซับซ้อน กิจกรรมนี้จะช่วยให้ครูร้องเพลงถูกต้องตามจังหวะ เข้าใจและสามารถนำรูปแบบของจังหวะไปใช้ในการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กได้ เช่น การตบจังหวะ การเคลื่อนไหวร่างกาย พุดคำกลอน

4.5.5 กิจกรรมฝึกการร้องเสียงสูง ต่ำ เป็นกิจกรรมการฝึกออกเสียงสูง เสียง ต่ำ ตามทำนองเพลงต่าง ๆ โดยเริ่มจากเพลงเด็ก เพลงพื้นบ้าน ซึ่งเป็นเพลงที่มีทำนองสั้น ๆ ชับซ้อนน้อย ค่อนข้างง่ายต่อการฝึก การฝึกจะเน้นการฟังเสียงแล้วร้องตามโดยใช้สัมผัสเสียง และใช้สัญญาณมือของโคดาเยในการวัดระดับเสียงและฝึกการร้องเพลง กิจกรรมนี้จะช่วยให้ครูจดจำระดับเสียงและร้องเสียงตามตัวโน้ตได้อย่างแม่นยำมากยิ่งขึ้น

4.5.6 กิจกรรมเล่นนิ้วมือ (finger play) เป็นกิจกรรมการฝึกทักษะการร้อง การพูด การเคลื่อนไหวพร้อมกับการใช้นิ้วมือได้อย่างสร้างสรรค์ โดยเน้นการฝึกปฏิบัติที่ละคนโดยมีการประมวลความรู้จาก 5 กิจกรรมที่กล่าวมาแล้วมาสร้างเป็นกิจกรรมสั้นๆ สามารถนำไปใช้กับเด็กได้จริง จากนั้นนำเสนอหน้าชั้นเรียนเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การสอนของแต่ละคน

4.5.7 กิจกรรมการร้องเพลงวง การร้องประสานเสียง เป็นกิจกรรมที่ฝึกครูให้ร้องเพลงเป็นกลุ่มในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น เพลงวง เป็นการร้องทำนองเดียวกัน แต่ 2 แนวขึ้นไป ไล่วนกันไปอย่างต่อเนื่อง จนมาเริ่มต้นใหม่ไม่มีจบ เพลงร้องประสานเสียงเป็นการขับร้องพร้อมกันตั้งแต่ 2 แนวขึ้นไป โดยจะมีเสียงทำนองหลักและเสียงประสาน เพื่อให้เพลงเกิดความไพเราะมากขึ้น กิจกรรมนี้จะช่วยให้ครูสามารถขับร้องเพลงเป็นหมู่คณะเพื่อใช้ในวันสำคัญ และโอกาสพิเศษต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

4.5.8 กิจกรรมเล่านิทาน ฝึกแต่งนิทาน เป็นกิจกรรมที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์จากการเล่านิทาน ในชั้นเรียนของครูแต่ละชั้น จากนั้นสรุปสิ่งสำคัญที่ได้จากการอภิปราย ยกตัวอย่างนิทานพื้นบ้านและบทเพลงประกอบที่มีคุณค่า เช่น นิทานเรื่องดาวลูกไก่ และเนื้อเพลงแห่ดาวลูกไก่ นอกจากนี้ให้ครูช่วยกันแต่งนิทานสั้น ๆ ที่แฝงด้วยคุณธรรม บทกลอน บทเพลงสำหรับใช้สอนในกิจกรรมวงกลม สิ่งที่ครูได้ คือ มีความเข้าใจเห็นความสำคัญของการเล่านิทาน สามารถเชื่อมโยงเนื้อเรื่องกับบทเพลงได้อย่างเหมาะสม

4.5.9 กิจกรรมการแต่งเพลงสำหรับเด็ก เป็นกิจกรรมการฝึกให้ครูแต่ละคน นำทำนองจังหวะ เนื้อร้อง มาร้อยเรียงเป็นบทเพลงสำหรับเด็กวัยอนุบาล โดยใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ช่วยในการแต่งเพลงเช่น ขลุ่ย ระนาดฝรั่ง เปียโน และสัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาเยกิจกรรมนี้ช่วยให้ครูมีความคิดสร้างสรรค์ กลั่นกรองความรู้สึกนึกคิดของตนผ่านทางเสียงเพลงด้วยความรอบคอบมากขึ้น เนื่องจากเนื้อเพลงที่ใช้กับเด็กต้องมีความชัดเจน ไม่มีความรุนแรง

4.5.10 กิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม กิจกรรมนี้จะเน้นการฝึกการขับร้องเพลง ประกอบการเคลื่อนไหว การคัดเลือกใช้เพลงให้เหมาะสม การพูดบทกลอนอย่างมีจังหวะ โดยทุกอย่างมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในกิจกรรมวงกลม สิ่งที่ครูได้คือความเข้าใจในเรื่องความสำคัญของ

การจัดกิจกรรมวงกลมที่ดีให้แก่เด็ก ความพร้อมเพียงของครูระหว่างทำการขับร้องที่มีการเคลื่อนไหว โดยให้ตระหนักถึงความสวยงามของท่าทางการเคลื่อนไหว คำพูด การเปล่งเสียงร้อง ที่ต้องมีความกลมกลืนกัน

4.6 การดำเนินการใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย จากแนวคิด หลักการ วัตถุประสงค์ ลักษณะ และเนื้อหาโปรแกรมฯ ดังกล่าวข้างต้น การดำเนินการใช้โปรแกรมฯ รวมทั้งหมด 16 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเริ่มต้นเพื่อสร้างความเข้าใจ โดยการประชุมปฐมนิเทศครูผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ ในสัปดาห์แรก พร้อมทั้งกิจกรรมสร้างความคุ้นเคย ระยะเวลาดำเนินการ 3 สัปดาห์ กิจกรรมที่ฝึกปฏิบัติในห้องฝึกซ้อม มีกิจกรรมทั้งหมด 3 กิจกรรม

- 1.1 กิจกรรมการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว
- 1.2 กิจกรรมการฝึกการหายใจ การควบคุมลม
- 1.3 กิจกรรมการฝึกออกเสียง

ขั้นที่ 2 การฝึกวิธีขับร้องตามองค์ประกอบของดนตรี ระยะเวลาดำเนินการ 8 สัปดาห์ เป็นกิจกรรมที่ฝึกปฏิบัติในห้องฝึกซ้อม มีทั้งหมด 6 กิจกรรม

- 2.1 กิจกรรมการฝึกจังหวะ
- 2.1 กิจกรรมฝึกการร้องเสียงสูง ต่ำ (2 สัปดาห์)
- 2.2 กิจกรรมการเชื่อมโยงระหว่างศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว
- 2.3 กิจกรรมเล่นนิ้วมือ
- 2.4 กิจกรรมฝึกการร้องเพลงวน การร้องประสานเสียง
- 2.5 กิจกรรมเล่นนิทาน ฝึกแต่งนิทาน
- 2.6 กิจกรรมการแต่งเพลง

ขั้นที่ 3 การฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน ระยะเวลา 5 สัปดาห์ การฝึกจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน มี 3 กิจกรรม ฝึกในชั้นเรียน 4 สัปดาห์ คือ

- 3.1 กิจกรรมเล่นนิทาน
- 3.2 กิจกรรมเล่นนิ้วมือ
- 3.3 กิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม

จากนั้นสรุปผลการใช้โปรแกรมฯ ระยะเวลาดำเนินการ 1 สัปดาห์ จากการนำเสนอผลงานครู ในกิจกรรมฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม.

- ขอบเขตการใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย
- 1) โรงเรียนที่นำโปรแกรมฯ ไปใช้ส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูต้องเป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยเน้นเด็กเป็นสำคัญ มีเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ในชั้นเรียนปกติ มีการจัดกิจกรรมให้เด็กเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงและการเล่น มีการใช้เพลงเป็นสื่อในการเรียนการสอน จัดการชั้นเรียนกิจกรรมประจำวัน และในกิจกรรมระหว่างวัน
 - 2) ผู้บริหารโรงเรียนต้องเห็นความสำคัญของการพัฒนาเด็กผ่านครูจึงให้ความสำคัญของการพัฒนาเด็กผ่านครูจึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาครูอย่างต่อเนื่อง
 - 3) ครูผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ต้องมีความรู้เกี่ยวกับดนตรีและการขับร้องในการพัฒนาเด็ก
 - 4) โรงเรียนมีแนวทางที่จัดบรรยากาศการเรียนรู้ของเด็กโดยเน้นการอนุรักษ์ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทย
 - 5) แต่ละโรงเรียนมีอัตราส่วนครูต่อเด็กเหมาะสมต่อความต้องการที่แตกต่างกันของเด็ก คือ ไม่เกิน 2 : 25

การปรับใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

- 1) ระยะเวลาในการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ อาจเพิ่มขึ้นจากที่กำหนดได้ตามความสามารถและความต้องการของผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ เช่น อาจขยายการฝึกหัดข้อที่สนใจเพิ่มขึ้นได้อีกมากกว่า 1 สัปดาห์

- 2) กิจกรรมการแสดงผลงานของครูอาจเปลี่ยนกิจกรรมอื่น นอกเหนือจากการขับร้องเพลงประกอบการเคลื่อนไหวในกิจกรรมวงกลม เช่น กิจกรรมละครเพลง กิจกรรมละครหุ่น

4.7 การประเมินผลโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย มีลักษณะดังนี้

4.7.1 การประเมินกระบวนการใช้ในช่วงการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ โดยสังเกตจากพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรม การแสดงความคิดเห็นของครูขณะเข้าร่วมกิจกรรม รวมถึงมีการประเมินการขับร้องอย่างไร้พริ้วของครู

4.7.2 เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูหลังจากจบโปรแกรมฯ

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย มีสาระสำคัญดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการควบคุมลม การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย เพื่อให้ครูขับร้องเพลงกำกับเด็กในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กตลอดทั้งวันทั้งในกิจกรรมประจำวันและกิจกรรมเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระ

สมมุติฐานการวิจัย

หลังจากใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคดาเย ครูกลุ่มทดลอง มีความสามารถทางการขับร้อง ดังนี้

1. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลมสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม
2. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม
3. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม
4. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการขับร้องในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงสูงกว่าครูกลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูชั้นเตรียมอนุบาลและชั้นอนุบาลปีที่ 1-3

โรงเรียนวรรณสว่างจิต สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

เขตกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนทอรั๊ก สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

เขตสมุทรปราการ

ตัวอย่างประชากร ได้แก่

กลุ่มทดลอง เป็นครูชั้นเตรียมอนุบาลและชั้นอนุบาลปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2547

โรงเรียนวรรณสว่างจิต สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 14 คน

กลุ่มควบคุม เป็นครูชั้นเตรียมอนุบาลและชั้นอนุบาลปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2547

โรงเรียนทอรั๊ก สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตสมุทรปราการ

จำนวน 14 คน

2. การดำเนินการวิจัย แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน

2.1 ขั้นเตรียมการ

ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎี จากเอกสาร งานวิจัย วรรณคดี ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปสร้างกรอบความคิดในการสร้างโปรแกรมฯ และเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2 ขั้นการสร้างโปรแกรมฯ และเครื่องมือการวิจัย โดยมีการลำดับขั้นตอนดังนี้

2.2.1 สร้างกรอบความคิดในการสร้างโปรแกรมฯ

2.2.2 สร้างโปรแกรมฯ ฉบับร่าง และดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

2.2.3 สร้างกรอบความคิดในการสร้างเครื่องมือ และสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

2.3 ขั้นการทดลองโปรแกรมฯ มีวิธีการดังนี้

2.3.1 กำหนดประชากรและตัวอย่างประชากร

2.3.2 ดำเนินการทดลอง แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนได้แก่

1) ทดสอบก่อนทดลอง

2) ทดลองใช้โปรแกรมฯ ใช้เวลาดำเนินการ 16 สัปดาห์

3) ทดสอบความสามารถทางการขับร้องของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

และสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

2.3.3 วิเคราะห์ข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

1) วิเคราะห์ข้อมูลการช้บร้งของครูก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรม ฯ โดยใช้ค่าสถิติ t-test เพื่อทดสอบสมมติฐานของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เกี่ยวกับความสามารถทางการช้บร้งก่อนและเข้าร่วมโปรแกรม ฯ

2) วิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตความสามารถทางการช้บร้งอย่างไพะาะของครูจากการฝีกกิจกรรมใน 16 สัปดาห์

3) วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

2.4 ขั้นตอนการปรับปรุงโปรแกรม ฯ นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองมาปรับปรุงแก้ไขเป็นโปรแกรม ฯ ฉบับสมบูรณ์

2.4.1 สรุปผลการวิเคราะห์ทั้งหมดดังกล่าวแล้ว นำมาปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมฯ ครั้งสุดท้ายให้เหมาะสมสอดคล้อง

2.4.2 นำเสนอโปรแกรมฯ ฉบับสมบูรณ์

สรุปผลการวิจัย

ผลการทดลองใช้โปรแกรมฯ มีดังนี้

1. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการช้บร้งในด้านการควบคุมลมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการช้บร้งในด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

3. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการช้บร้งในด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

4. ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการช้บร้งในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มเติมโดยสังเกตครู ในขณะที่ช้บร้งระหว่างการฝีกกิจกรรมทั้ง 16 สัปดาห์พบว่าครูทุกคนมีการพัฒนา โดยครูสามารถช้บร้งได้ไพะาะมากขึ้น

อภิปรายการวิจัย

ผลการทดลองจากการใช้โปรแกรมฯ มีประเด็นสำคัญที่สมควรนำมาอภิปรายเพิ่มเติม ดังนี้

1. ความสามารถทางการขับร้องของคุณ

1.1 ความสามารถทางการควบคุมลม

การควบคุมลมในการขับร้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับการฝึกระบบการหายใจให้กล้ามเนื้อส่วนต่างๆ มีความสอดคล้องกับการเปล่งเสียงร้อง ในช่วงก่อนทดลองพบว่าครุมีปัญหาเรื่อง การควบคุมลม ทำให้ร้องไม่ครบจังหวะ ตลอดจนไม่สามารถแบ่งวรรคในการหายใจได้ถูกต้องตาม ความหมายเพลง หลังการฝึกพบว่า ครุได้แก้ไขปัญหามาของตนเองโดยสามารถเก็บกักลมได้ดีขึ้น แต่ในบางครั้งครุรีบร้องในช่วงแรกก่อนร้องจะเข้าเพลง ทำให้หายใจไม่เต็มทีส่งผลให้ไม่สามารถ ร้องเสียงในทำนองประโยคได้ เช่นเดียวกันของครุบางคนเหนื่อยล้าจากกิจกรรมอื่นมาทำให้ขาดสมาธิ จึงไม่สามารถควบคุมระบบการหายใจให้เป็นปกติ จากการสัมภาษณ์ครุหลังการทดลอง พบว่า ครุส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสอดคล้องของภาษากับการหายใจในแต่ละวรรค ซึ่งครุคนหนึ่งกล่าวว่า การแบ่งวรรคมีความสำคัญมาก เพราะอาจทำให้เกิดการเข้าใจภาษาผิดได้โดยเฉพาะการขับร้อง กับเด็ก ครุต้องระมัดระวังเรื่องความงามของภาษาด้วย ครุควรฝึกการควบคุมลมให้เหมาะสม สอดคล้องกับความหมายของเพลงในแต่ละประโยค ซึ่งข้อมูลดังกล่าวมีสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tarnowski และ Susan Mary (1986) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับความแม่นยำ ในการร้องเพลงของเด็กวัยอนุบาล พบว่า จำนวนข้อความ วรรคตอน และจังหวะของเพลง มีผลต่อความถูกต้องแม่นยำในการร้องเพลงของเด็กวัยอนุบาล

การรีบร้องของครุในขณะที่หายใจเข้าเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การขับร้องของครุไม่ไพเราะ เนื่องจากกลไกการหายใจไม่สมบูรณ์ และเมื่อครุหายใจไม่ครบตัวโน้ตทำอรรถรสของเพลงหายไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล (2547) กล่าวว่า ขณะสูดลมหายใจเข้าปอดจะขยาย กว้างขึ้นที่โครงซี่โครงออกสองข้าง ท้องน้อยขยายออก เมื่อสูดลมเข้าช่วงที่ปอดยุบออกมา คือช่วงที่เปล่ง เสียงอย่างต่อเนื่อง ขณะหายใจออกที่โครงจะค่อยๆ กลับสู่สภาพก่อนสูดหายใจ แต่ปอดจะไม่หดและ คลายทันที การสูดลมหายใจ ออกยังต้องเป็นหนึ่งเดียวกับองค์ประกอบอื่นๆ ของศิลปะการร้อง ประกอบดนตรี เช่น ช่องปาก ริมฝีปาก ลิ้น เสียงสะท้อน ภาษา น้ำเสียงจึงมีพลัง

1.2 ความสามารถทางการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

จากการสัมภาษณ์ครุหลังจบโปรแกรมครุส่วนใหญ่ กล่าวว่า ตนเองสามารถ แยกแยะเสียงสูงต่ำ และสามารถร้องตามระดับเสียงได้ดีขึ้น การฝึกสัญญาณมือของโคดา ยทำให้ตนเองรู้ทิศทางของเสียงสูงต่ำ ทำให้ร้องเสียงตามตัวโน้ต ได้แม่นยำมากขึ้น โดยที่ตนเอง

มีการฝึกอย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่ครูบางคนบอกว่ายังไม่สามารถจับเสียงสูงต่ำได้ถ้าไม่มีเครื่องเทียบเสียง เช่น ส้อมเสียง ซึ่งข้อมูลดังกล่าวแสดงว่า การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงเกี่ยวข้องกับปัจจัย หลายอย่างที่ทำให้ความสามารถในด้านนี้เพิ่มเติมเช่น การฝึกฝนสัญญาณมือของโคดาอย่างสม่ำเสมอ การฟังและแยกแยะเสียงการเทียบเสียงจากเครื่องเทียบเสียง โดยทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับการฟัง ในการฝึกอบรมเรื่องที่ต้องฝึกฝนการใช้หู (ear-training) ควบคู่ไปด้วยสอดคล้องกับแนวคิดของโคดาที่กล่าวถึงครูที่จะสอนดนตรีว่าครูที่จะสอนดนตรีต้องมีการฝึกฝนด้านการใช้หู (ear-training) และความรู้ทั่วไปอย่างแม่นยำ เพราะการเริ่มเรียนทักษะแรกๆของดนตรีหรือ การฟัง

อีกประการหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้ความสามารถทางด้านการเปล่งเสียงร้องของครูเพิ่มขึ้นนั่นคือ การอ่านโน้ต การรู้จักตัวโน้ต ของครูจะช่วยให้ครูจำระดับเสียงได้ดีขึ้น สังเกตจากครูท่านหนึ่งไม่เคยเห็นตัวโน้ตดนตรีและไม่มีพื้นฐานดนตรีมาก่อน กับครูอีกท่านเคยเล่นเครื่องดนตรีมาบ้างแล้วพบว่า ครูที่มีพื้นฐานดนตรีมาบ้างแล้วสามารถอ่านโน้ตและร้องตามระดับเสียงได้ดีกว่าครูที่ไม่มีพื้นฐาน จากนั้นผู้วิจัยจึงฝึกให้ครูอ่านโน้ตมากขึ้นโดยจะสอดแทรกในกิจกรรมฝึกขับร้องประสานเสียง และกิจกรรมร้องเพลงวง ดังที่ ญูทท์ สุทธิจิตต์ (2540) กล่าวว่า ควรสอนให้ผู้เรียนเห็นและอ่านโน้ตโดยปกติถ้าเป็นเพลงสั้นควรสอนให้ผู้เรียนได้จากความจำ ถ้าเพลงที่นำมาสอนเป็นเพลงยาว หรือองค์ประกอบบางอย่างที่ยากแก่การจดจำ ควรสอนโดยให้ผู้เรียนเห็นและอ่านโน้ต

1.3 ความสามารถทางด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

1.3.1 จากการสังเกตครูก่อนเข้าโปรแกรมฯ พบว่า ครูหลายคนออกเสียงคำควบกล้ำ รล ไม่ชัดเจน และบางท่านออกเสียง พยัญชนะ ได้ไม่ถูกต้อง เช่น คำว่า ผืน ออกเสียงเป็นพิน การพูดไม่ชัดเจนของครูส่งผลให้การขับร้องของครูไม่ดีตามด้วย การขับร้องนั้นจะยากกว่าการพูด เพราะต้องคำนึงเสียงสูงต่ำตามทำนองเพลง ระหว่างการฝึกฝนครูได้เน้นเรื่องความชัดเจนของน้ำเสียงของการขับร้อง ซึ่งครูก็ได้ระมัดระวังเรื่องการออกเสียงคำร้องมากขึ้น ครูท่านหนึ่งให้สัมภาษณ์ว่าตนเองมีความระมัดระวังการร้องตลอดเวลาเพราะถ้าออกเสียงไม่ชัดเจนเด็กจะเลียนแบบทั้งด้านน้ำเสียงที่ไม่ไพเราะและด้านการใช้ภาษา เด็กอาจจะพูดเสียงเพี้ยนไปตลอด จากการสัมภาษณ์นี้แสดงว่า ครูเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาที่ถูกต้องในการขับร้องที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น นอกจากนี้ในเรื่องของการระมัดระวังเรื่องคำควบกล้ำ พยัญชนะ แล้วครูในกลุ่มทดลองยังเปลี่ยนจากการร้องเพลงแบบตะเบ็งเสียง ให้ดังโดยการเกร็งคอ มาเป็นการใช้น้ำเสียง ที่นุ่มนวลแต่มีน้ำเสียงที่ดีโดยใช้การก้องกังวานของเสียงจากอวัยวะต่างๆ ในร่างกายมาใช้ร้องกับเด็กแทนซึ่งการร้องแต่ละครั้งครูไม่รู้สึกรู้สึกเหนื่อยเหมือนเดิม โดยการร้องของครูมีความไพเราะขึ้น

ด้วย และครูพบว่าเด็กในชั้นเรียนของตนเองสงบ มีสมาธิในการทำกิจกรรมมากขึ้น การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสมกับเด็กในชั้นเรียน สะท้อนว่าครูได้เห็นว่าคุณได้นำสิ่งที่ได้รับจากการฝึกฝนในโปรแกรมฯ ไปใช้จริง และครูมีความเข้าใจในเรื่องเสียงดนตรี หรือเสียงจริงที่สามารถช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมบางอย่างของมนุษย์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ McClellan (2000) ที่กล่าวถึงลักษณะดนตรีที่ช่วยรักษามนุษย์ว่า โดยทั่วไป แล้วควรใช้เครื่องดนตรี ที่มีคุณสมบัติ ของเสียงฟังแล้วอ่อนหวาน เเบาบาง เช่น ฟลูต เครื่องสาย เสียงร้องของมนุษย์ หรือเสียงออร์แกน บริสุทธิ์ที่ไม่ต้องทำเสียงระว่าง (no vibrato) และ แนวคิดของ Steiner, (อ้างถึงใน Karen Klaveness, 2003) ว่า ดนตรีที่มีพื้นฐานในการพัฒนาความสมดุล ของมนุษย์จะต้องมีลักษณะเฉพาะและแตกต่างดนตรีที่มีพื้นฐานมาจากชั้นคู่ห้า จะช่วยให้รู้สึกอบอุ่น เสียงร้องของมนุษย์ ควรใช้เสียงสูงในลักษณะเสียงศีรษะ (head tone) เพื่อทำให้มีความเชื่อมต่อน้ำเสียงไพเราะ เครื่องดนตรีที่สามารถใช้กับเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่นได้แก่ พิณโนบันไดเสียงเพนทาโทนิค (pentatonic harp) และซลูยรีคอร์ดเดอร์โนบันไดเสียงเพนทาโทนิค (pentatonic recorder)

1.4 ความสามารถทางด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

การวิจัยครั้งนี้ให้ความสำคัญกับคุณค่าความงามของศิลปะ ดนตรีและการขับร้อง โดยการสอดแทรกไว้เกือบทุกกิจกรรมการสอนในโปรแกรมฯ ส่งผลให้ครูได้สัมผัสกับความงามของศิลปะและดนตรีโดยที่ครูไม่รู้ตัว สืบเนื่องจากการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง ระหว่างการฝึกขับร้องของครู ผลงานของครูในแต่ละกิจกรรม ได้แก่ ภาพสีน้ำ บทกลอน บทเพลง ซึ่งทั้งหมดได้สะท้อนถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวครูได้ชัดเจนเพราะผลงานแต่ละชิ้นของครูเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ การคิดกลั่นกรองด้วยความละเอียดละไม เป็นผลให้ครูมีความสามารถทางด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ (ประเวศ วะสี, 2545 : 128) ที่กล่าวว่า ศิลปะคือความงามที่มนุษย์สร้างขึ้นไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม ประติมากรรม ศิลปะคือความงามที่มนุษย์สร้างขึ้นไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม ประติมากรรม เพลงวรรณคดี การแสดงหรือศิลปะมีให้เกิดกิเลสตัณหาต่อไปและควรใช้ศิลปะเป็นเครื่องพัฒนาจิตวิญญาณให้สูงขึ้น

บทเพลงที่ใช้ในโปรแกรมฯ มีบางเพลงที่มีผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของครูเป็นอย่างมาก นั่นคือ เพลง Now Nature Hangs Her Mantle (Lament of Mary, Queen of Scots) ซึ่งเป็นเพลงสำคัญของประเทศสกอตแลนด์ โดยเพลงดังกล่าวมีการใช้ภาษาที่สละสลวยตลอดทั้งเพลง ความหมายของเพลงแสดงถึงความรู้สึกของผู้ประพันธ์อย่างชัดเจน ประกอบกับทำนองเพลงที่มีความสอดคล้องกันตลอดทั้งเพลง แสดงว่าการเลือกใช้เพลงในลักษณะแบบนี้เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยในการพัฒนามนุษย์ให้เกิดความซาบซึ้ง และเห็นคุณค่าของความงามของดนตรี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด

ของโคดาเย ที่กล่าวถึงการเลือกเพลงที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนดนตรีว่า เพลงที่นำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นแนวเพลงพื้นบ้านหรือดนตรีประเภทอื่นๆ ควรเป็นดนตรีที่มีคุณค่าพอเพียง (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544) การสอนดนตรีมีจุดมุ่งหมาย เพื่อมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณคดีดนตรีอื่นๆ ที่มีคุณค่า กิจกรรมแก่การศึกษาในลักษณะของการฟัง การแสดง การวิเคราะห์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและความซาบซึ้งในดนตรี

การจัดบรรยากาศในฝึกตลอดใช้โปรแกรมฯ เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยครูรู้สึกสงบ ผ่อนคลาย มีสมาธิ ในการฝึกมากขึ้น จากการสัมภาษณ์ครูได้ข้อมูลว่า ผู้ฝึกเปิดโอกาส ครูพัฒนาตนเอง ทำให้ครูไม่รู้สึกลงถึงความแตกต่างทางความสามารถของแต่ละคน ประกอบกับการจัดบรรยากาศในห้องฝึกซ้อมที่สวยงาม โดยใช้ผ้าสีที่มีความอ่อนโยนเพื่อให้รู้สึกอบอุ่นจึงทำให้กล้าที่จะแสดงออกในการฝึกแต่ละกิจกรรมมากขึ้น

1.5 ความสามารถทางขับร้องอย่างไรเพราะ

เนื่องด้วยแนวคิดของโคดาเยเน้นเรื่องการขับร้องที่ไพเราะดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สังเกตการขับร้องของครูทุกคน ทุกครั้งที่ทำการขับร้อง โดยพบว่าครูทุกคนมีการพัฒนาการขับร้องให้ไพเราะมากขึ้นจากที่เริ่มฝึกในช่วงแรกของโปรแกรม ประการแรกที่ช่วยให้ครูมีการพัฒนาอาจมาจากการเลือกขับเพลงที่มีคุณค่ามาใช้ฝึกการขับร้องของครู ทำให้ครูซาบซึ้งในบทเพลง และเข้าถึงความงดงามของเพลง จึงสามารถถ่ายทอดอารมณ์ของตนผ่านเสียงที่ไพเราะ ประการที่สอง การที่ครูได้เข้าฝึกกิจกรรมที่เน้นประสบการณ์ทางสุนทรียะทั้งศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหว สามารถช่วยให้ครูเข้าถึงอารมณ์ของเพลงได้ดีขึ้น จึงสามารถขับร้องเพลงได้ไพเราะ

2. บทบาทครูในการพัฒนาเด็กวัยอนุบาล

การเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ส่งผลกระทบการเลี้ยงดูเด็กวัยอนุบาล โดยอย่างยิ่งเด็กในช่วง 0-5 เป็นช่วงสำคัญของชีวิต ที่จะช่วยส่งเสริมให้มีพัฒนาการให้สมบูรณ์แบบทั้งร่างกายและจิตใจการสำรวจข้อมูล สภาพะสุภาพ พัฒนาการ การเจริญเติบโตของเด็กปฐมวัย ปี 2542 พบว่า การพัฒนาการรวมทุกด้านของเด็กปฐมวัย ปกติร้อยละ 71.69 สงสัยว่าล่าช้า ร้อยละ 28.31 พัฒนาการแต่ละด้าน คือภาษา การใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กและการปรับตัว การใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่และสังคัม และการช่วยเหลือตนเอง พบเด็กสงสัยว่าพัฒนาการล่าช้าร้อยละ 13.66 10.12 4.10 และ 3.20 ตามลำดับ (กรมอนามัย, สำนักส่งเสริมสุขภาพ, 2542) จากการสำรวจในปี 2543 เด็ก 77 คน จะมีเด็ก 47 คนเป็นปกติคิดเป็นร้อยละ 61 ที่เหลืออีก 30 คน สงสัยว่ามีพัฒนาการล่าช้าซึ่งคิดเป็นร้อยละ 39 (นิตยา คชภักดี, 2543)

จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนว่าเด็กในปัจจุบันมีพัฒนาการล่าช้ากว่าเดิม ดังนั้น ครูผู้ใกล้ชิดเด็กจึงมีส่วนสำคัญในการแก้ไขปัญหาพัฒนาการของเด็กในระหว่างการใช้โปรแกรมผู้วิจัยได้มีโอกาสเข้าไปสังเกตการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนพบว่า ครูสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของเด็กอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้ละทิ้งเด็กเช่น เด็กคนหนึ่งร้องให้อยู่มุมห้องในขณะที่งานกิจกรรมวงกลมครูใช้สายตามองเด็กคนนั้นเป็นระยะๆ พร้อมทั้งร้องเรียกเด็กให้ระดับเสียงต่างๆ จนเด็กเงยบและยอมเข้ามาทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน จากข้อมูลสัมภาษณ์ พบว่า หลังที่ครูเข้าโปรแกรม และได้ฝึกการจัดกิจกรรมวงกลม ครูนำความรู้ที่ได้มาใช้โดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กมากขึ้น

ครูคนหนึ่งได้ใช้จังหวะการร้องเพลงเพื่อช่วยปรับพฤติกรรมเด็กที่มีความต้องการพิเศษจากเดิมที่ร้องเพลงด้วยจังหวะเรื่องสนุกสนาน คึกคัก เคลื่อนไหวท่าทางอย่างกระฉับกระเฉง ได้เปลี่ยนมาเป็นการร้องเพลงในจังหวะช้า เน้นนาบใช้น้ำเสียงอ่อนนุ่ม เคลื่อนไหวช้าลงตามการร้องก็ทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเงยบอยู่นิ่ง ไม่เสียงดัง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ครูเข้ามาเด็กคนนั้นตะโกนและวิ่งรอบห้อง จากการข้อมูลในการสังเกตและสัมภาษณ์ครูแสดงให้เห็นว่าบทบาทครูในการช่วยเหลือและสังเกตเด็กอย่างสม่ำเสมอมีส่วนช่วยส่งเสริมพัฒนาการของเด็กวัยอนุบาลได้เป็นอย่างดี

การฝึกฝนครูในโปรแกรมฯ ทำให้ครูได้รับประสบการณ์อันหนึ่งที่สามารถนำไปใช้กับเด็ก นั่นคือ การเรียนเพลงพื้นบ้านของแต่ละประเทศครูได้เรียนรู้วัฒนธรรมและความแตกต่างทางอารมณ์ความรู้สึกของบุคคลในแต่ละประเทศ เป็นประสบการณ์ทางด้านอารมณ์อย่างชัดเจน การที่ครูเข้าใจความแตกต่างทางอารมณ์ของบุคคล ช่วยให้ครูตระหนักถึงความเป็นมนุษย์มากขึ้น เช่นกันการจัดการสอนเด็กครูควรตระหนักว่าเด็กแต่ละคนมีบุคลิกต่างกัน พื้นฐานทางครอบครัวมีความแตกต่าง ย่อมมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันในฐานะครูผู้ใกล้ชิดเด็กไม่ควรละเลย

3. ข้อจำกัดเกี่ยวกับการใช้เพลงในการทำวิจัย

เนื่องจากการพัฒนาโปรแกรมฯ ต้องการเน้นให้ครูใช้ความสามารถทางการขับร้องในการจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน เพลงที่ใช้จึงไม่เป็นไปตามแนวคิดทางดนตรีของโคดายทั้งหมด โดยเฉพาะเรื่องการใช้เพลงพื้นบ้านของชาติตนเองเป็นหลักในการสอนการขับร้อง โดยผู้วิจัยเลือกในเพลงที่แต่งโดยผู้ประพันธ์เพลงที่มีความรู้ทางดนตรีไทยและดนตรีสากลสามารถแต่งเพลงเด็กได้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของไทย โดยบทเพลงครอบคลุมกิจกรรมประจำวันของเด็ก และกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระในชั้นเรียนเนื้อหาของเพลงไม่มีความรุนแรง ทำนองเพลงไม่ยาวเกินไป ช่วงเสียงไม่กว้างมาก ดังกล่าวมีเนื้อหาสอดคล้องกับกิจกรรมประจำวันของเด็ก เช่น การอาบน้ำ การแต่งตัว การดื่มดื่มนม ซึ่งทางโรงเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการใช้

เพลงในลักษณะนี้กำกับเด็กเป็นประจำสม่ำเสมอ ผู้วิจัยจึงต้องลดเพลงพื้นบ้านของไทยในการฝึกซ้อม และเพิ่มเพลงที่แต่งขึ้นใหม่ในลักษณะดังที่กล่าวมาตามความต้องการของโรงเรียน

เพลงพื้นบ้านควรค่าแก่การเรียนรู้กับครูและเด็กแต่ผู้วิจัยไม่สามารถนำเพลงพื้นบ้าน มาสอนครูได้หลายเพลงในเพลง 16 สัปดาห์ ดังนั้นในการทำงานวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการคัดเลือก เพลงพื้นบ้านไทยที่มีความเหมาะสมกับพัฒนาเด็กมาใช้ในโปรแกรมการพัฒนาครู เพื่อให้ครูซาบซึ้ง ในความงามของเพลงพื้นบ้านไทย ให้สอดคล้องกับแนวคิดทางดนตรีของโคดาเย

4. ความเข้าใจในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีวัฒนธรรมไทย

จากการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ผู้วิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่มีความเข้าใจและเห็นคุณค่า กับการขับร้องของตนที่จะช่วยพัฒนาเด็ก หรือร้องกำกับเด็กตลอดทั้งวัน ตามที่วิถีวัฒนธรรมไทยมี การร้องเพลงกับเด็กตลอดทั้งวัน เช่น การร้องเพลงชวนเด็กให้ตีมันม การร้องเพลงชวนให้เด็ก อาบน้ำ การร้องเพลงก่อนจะให้เด็กฟังนิทาน ครูหลายคนได้เสนอให้ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมฯ ในลักษณะนี้กับผู้ปกครองในโรงเรียนของตน เพื่อให้ผู้ปกครองเข้าใจและตระหนักถึงคุณค่าของ การขับร้องเพลงกับเด็กที่บ้าน

ข้อสังเกตจากการวิจัย

1. ครูที่เข้ามาในโปรแกรมฯ มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกันมีตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปี 6 ไปจนถึงปริญญาตรี และปริญญาโท ซึ่งครูในกลุ่มทดลองมีครูจำนวน 5 คน ที่ยังไม่จบการศึกษาระดับ ปริญญาตรีแต่เข้ามาทำงานในตำแหน่งครูผู้ช่วย โดยครูกลุ่มนี้อายุระหว่าง 19-21 ปี ในบางกิจกรรม ที่ต้องทักษะการคิดและเชื่อมโยงความรู้ หรือ พูดอภิปราย พบว่า ครูอาจเรียนได้ช้ากว่า 9 คนต้อง อาศัยการอธิบายของผู้ฝึกเป็นระยะ ทั้งนี้ผู้ฝึกพยายามสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้ครู โดยเปิดโอกาส ให้ครูเริ่มฝึกสิ่งที่ยากก่อนจากนั้นจึงทำในสิ่งที่ยาก เพื่อให้ครูเกิดความมั่นใจ และกล้าฝึกปฏิบัติใน กิจกรรมที่ยากต่อไป ครูในกลุ่มนี้ใช้เวลาเพียง 2-3 สัปดาห์ ก็เริ่มปรับตัวได้และกล้าแสดงออกมากขึ้น ทำให้การดำเนินการทดลอง ดำเนินไปในทิศทางที่ดีขึ้น จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า การพัฒนาครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลความต้องการของครูที่ต้องการให้ผู้เรียนยอมรับ และชื่นชม ดังแนวคิดของ Knowles (1980, อ้างถึงในอุ๋นตา นพคุณ, 2546) ได้นำแนวคิดของ Maslow เรื่อง ความต้องการพื้นฐานตามแนวคิดทฤษฎีมนุษยนิยม ซึ่ง Knowles กล่าวว่าการทำงานที่ผู้เข้าร่วม โปรแกรมฯ ได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่าของตนได้รับการชื่นชมจากผู้อื่น แล้วจะเกิดแรงผลักดัน เพื่อให้ตนเองแสวงหาความรู้ และต้องการที่จะพัฒนาตนเองมากยิ่งขึ้น

2. ในการทดลองใช้โปรแกรมฯ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้มีทดสอบช่วงเสียงของครูทั้งก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง โดยก่อนการทดลองเพื่อต้องการแยกความกว้างของครูแต่ละคน สำหรับกิจกรรม ขับร้องประสานเสียงและทดสอบความสามารถทางการขับร้องด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ส่วนหลังการทดลองทำเพื่อทดสอบความสามารถทางการขับร้องด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ผู้วิจัยพบว่าหลังการทดลอง ครูส่วนใหญ่มีช่วงเสียงที่ กว้างขึ้น โดยบางคนสามารถร้องเสียงต่ำลงได้ มากกว่าเดิม หรือบางคนร้องเสียงสูงขึ้นมากกว่าเดิมหรือบางคนร้องทั้งเสียงต่ำและเสียงสูงได้มากกว่าเดิม ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการฝึกฝนของครูในช่วงทดลองโปรแกรมฯ โดยปัจจัยที่น่าจะทำให้ครู มีช่วงเสียงที่กว้างขึ้นได้แก่ 1) การที่ครูสามารถควบคุมลมได้ดีขึ้น 2) การที่ครูสามารถแยกแยะเสียง ได้ดีขึ้น 3) การที่ครูมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น 4) การที่ครูคุ้นเคยกับการร้องโดยมี เครื่องดนตรีประกอบ ซึ่งปัจจัยที่กล่าวมานั้นเป็นสิ่งที่แสดงถึงพัฒนาการทางดนตรีที่ดีขึ้นของครู อีกด้วย ด้วยเหตุที่ครูมีช่วงเสียงที่กว้างขึ้น หากถ้าครูกลุ่มนี้ต้องไปขับร้องประสานเสียงก็ควรจะมี การทดสอบช่วงเสียงของครูอีกครั้งเพื่อความเหมาะสม

การที่ครูมีช่วงเสียงกว้างขึ้น โดยเฉพาะสามารถร้องเสียงสูงได้มากกว่าเดิมถือว่าเป็นสิ่งที่ดี เนื่องจากการร้องเพลงไปพร้อมกับเด็กวัยอนุบาลนั้นควรใช้เสียงในระดับที่เด็กจะสามารถร้องได้ โดย ปกติเด็กวัยอนุบาลจะมีเสียงเด็ก และเสียงสูง หรือในกรณีที่ต้องการทำให้เด็กสงบครูอาจร้องเสียงที่ใช้ เสียงศีรษะ (head tone) เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ช่วยให้ครูสัมผัสกับคุณค่าของดนตรีในลักษณะต่างๆ ทั้งในด้านการใช้ดนตรี ในการจัดกิจกรรมการสอน ด้านการใช้ดนตรีในด้านการช่วยเหลือเด็ก รวมถึงการเรียนรู้วัฒนธรรม ผ่านทางดนตรี ซึ่งครูได้นำส่วนที่ครูค้นพบในโปรแกรมด้วยตนเอง นำไปใช้ในการพัฒนาตนเอง และไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับการพัฒนาเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น การร้องเสียง ในระดับต่างๆ ในลักษณะที่แตกต่างกันสามารถช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กในชั้นเรียนได้ ในปัจจุบันเด็กวัยอนุบาลที่มีความต้องการพิเศษเป็นจำนวนมากที่เข้ามาเรียนร่วมกับเด็กปกติ ซึ่งเด็ก ในกลุ่มนี้ยังต้องการการช่วยเหลือจากบุคลากรและหน่วยงานทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง การใช้นวัตกรรมเป็น ส่วนหนึ่งที่สามารถช่วยเหลือและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กได้ ซึ่งในการทำวิจัยในครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาในเรื่องต่อไป

1. ควรมีศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถทางดนตรีสำหรับครูโดยใช้แนวคิดทางดนตรีด้านอื่น เช่น ดาลโครซ ออร์ฟ เพื่อให้ครูสามารถจัดกิจกรรมดนตรีสำหรับเด็กพิเศษได้อย่างเหมาะสม
2. ควรมีการศึกษาบทบาทของครูและผู้ปกครองในการคัดเลือกดนตรีและเพลงที่ใช้ในการช่วยเหลือเด็กวัยอนุบาล

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ต้องมีความรู้พื้นฐานทางด้านดนตรีและการขับร้อง รวมถึงการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กวัยอนุบาล จนสามารถฝึกปฏิบัติได้ และควรได้รับการฝึกอบรมในเรื่องดังกล่าวก่อนนำไปใช้จริง
2. ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ สามารถเพิ่มระยะเวลาในการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ได้ตามความสามารถและความต้องการของผู้เข้า ร่วมโปรแกรมฯ เช่น อาจขยายการฝึกหัดข้อที่สนใจเพิ่มขึ้นได้อีกมากกว่า 1 สัปดาห์
3. ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ อาจเลือกบทกลอน หรือบทเพลงอื่นแทนเพลงที่ได้นำเสนอไว้ในโปรแกรมฯ แต่สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงคือ ต้องเป็นบทกลอน และบทเพลงที่มีคุณค่า มีภาษาที่ไพเราะงดงาม
4. ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ อาจเปลี่ยนกิจกรรมการแสดงผลงานครู เป็นกิจกรรมอื่นที่ได้นำเสนอไว้ในโปรแกรมฯ เช่น กิจกรรมละคร เพลงสำหรับเด็ก ตามความสามารถของผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ
5. โปรแกรมฯ นี้สามารถนำไปปรับใช้กับครูก่อนเข้าประจำการ หรืออบรมครูระหว่างประจำการ รวมถึงผู้ปกครองของเด็ก เพื่อช่วยให้ส่งเสริมให้ตระหนักถึงความสำคัญของพัฒนาตนเองที่จะมีผลต่อการพัฒนาเด็กอยู่เสมอ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กอบกาญจน์ ไพบูลศิลป์. 2548. ดนตรีบำบัดขจัดความเครียด. [Online]. แหล่งที่มา : http://www.balavi.com/content_th/article/article10.html. [2005.Feb.15]
- กระทรวงสาธารณสุข. กรมอนามัย, สำนักส่งเสริมสุขภาพ. 2542. รายงานการสำรวจสภาวะสุขภาพพัฒนาการและการเจริญเติบโตเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร : สำนักส่งเสริมสุขภาพ. กรมอนามัยกระทรวงสาธารณสุข.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2542. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร : กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2545. ดนตรีคลาสสิกบทเพลงและการขับร้อง. กรุงเทพมหานคร : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กุศล สุนทรธาดา และคณะ. 2541. สถานการณ์และองค์ความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กในประเทศไทย. นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ขวัญใจ อีลิย์. 2533. สภาพและปัญหาของดนตรีศึกษาในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. 2532. แผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- ดวงใจ อมาตยกุล. 2545. วรรณคดีเพลงร้อง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุขฎิ พยงค์ บุญทัศนกุล. 2536. สานฝันด้วยเสียงเพลง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บ้านเพลง.
- นิตยา คชภักดี. 2543. ขั้นตอนการพัฒนาของเด็กปฐมวัยตั้งแต่ปฏิสนธิ-5ปี. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- นันทิรัตน์ คมขำ. 2538. การศึกษาการใช้เพลงในการเรียนการสอนเด็กวัยอนุบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2532. จิตวิทยาการสอนดนตรี. กรุงเทพมหานคร : โครงการพัฒนาการเรียนการสอนร่วมกับโครงการตำราและเอกสารทางวิชาการคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2532. ช่วงเสียงที่เหมาะสมของเด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่ใช้ใน
การร้องเพลง. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์วิจัยการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2533. การรับรู้เรื่องระดับเสียงของเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์วิจัยการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2537. หลักการของโคคายสู่การปฏิบัติ : วิธีการด้านดนตรีศึกษาโดยการสอนแบบโคคาย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2540. กิจกรรมดนตรีสำหรับเด็ก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2541. เพลงพื้นบ้านท่าโพ : เนื้อหาดนตรีและการสืบทอด. กรุงเทพมหานคร : สถาบันไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2545. พฤติกรรมการสอนดนตรี. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2545. สาระดนตรีศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2532. อังการีแหล่งดนตรีศึกษา. วารสารครุศาสตร์ 8 (กรกฎาคม – ธันวาคม) : 87 - 100.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2539. ดนตรีศึกษาสำหรับฝ่ายอนุบาลในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม). วารสารครุศาสตร์ 25 (ตุลาคม-ธันวาคม) : 1-8.
- ทิตนา เขมมณี. 2547. พิมพ์ครั้งที่ 3. ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา เขมมณี และคณะ. 2535. หลักการและรูปแบบการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัชชัย นาควงค์. 2543. การสอนดนตรีสำหรับเด็ก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุษบง ดันติวงค์. 2542. การศึกษาวอลดอร์ฟ. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อัดสำเนา).
- บุษบง ดันติวงค์. 2546. รูปแบบการศึกษาปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย การศึกษาเพื่อชีวิตที่พอเพียง

กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประคอง กรรณสูต. 2542. พิมพ์ครั้งที่ 3. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเทือง คล้ายสุบรรณ. 2517. เพลงกล่อมเด็ก. กรุงเทพมหานคร : สุทธิสารการพิมพ์.

ประเทือง คล้ายสุบรรณ. 2531. วัฒนธรรมพื้นบ้าน. กรุงเทพมหานคร : สุทธิสารการพิมพ์.

ประภา อภิปพัฒนา และคณะ. 2547 พิมพ์ครั้งที่ 1. เล่นสนุกปลูกปัญญากับลูก. กรุงเทพมหานคร :

सानอักษร.

ประเวศ วะสี. 2545. วิถีมุขยในศตวรรษที่ 21 สู่ภพภูมิใหม่แห่งการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร

: มูลนิธิสดศรี— สฤณีวงศ์.

ประเวศ วะสี. 2544. พิมพ์ครั้งที่ 6 ธรรมชาติ จินตนาการ ความงาม มิตรภาพ ปัญญา.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.

ปิยะธิดา ขจรชัยกุล. 2537. ผลของการใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวที่มีผลต่อการพัฒนาเจตคติ

ด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กปฐมวัยอายุ 2 ถึง 3 ปีที่พัฒนาการต่ำกว่า

เกณฑ์มาตรฐานในชุมชนแออัด กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิตสาขาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ผอบ โปษะกฤษณะ. 2521. เพลงกล่อมเด็กและเพลงประกอบการเล่นของเด็กภาคกลาง 16

จังหวัด. กรุงเทพมหานคร : สำนักคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.

พงษ์ลดา นาควิเชียร. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนดนตรีสากลขั้นพื้นฐาน

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนตามแนวคิดของโคดัลกับการ

สอนตามแนวคิดของเบอร์เกตันและบอร์ดีแมน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พงษ์ลดา ธรรมพิทักษ์กุล. 2545. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนดนตรีสากลขั้นพื้นฐานตาม

แนวคิดของ Kodaly ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม. บรรยาย ณ หอประชุมคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร.

พรรณราย ทร์พะยะประภา. 2547. โฉมหน้าใหม่ของครูดนตรี. บรรยาย ณ โรงแรมดุสิตธานี,

กรุงเทพมหานคร.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พิจิตต์ สวามิภักดิ์. 2532. ดนตรีและการขับร้อง. วารสารครุศาสตร์ 8 (กรกฎาคม – ธันวาคม) : 69 – 73.
- มณี เพ็ชร์วิไล. 2529. ผลของการใช้ดนตรีกระตุ้นต่อการเจริญเติบโตของทารกคลอดก่อนกำหนด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มูลนิธิพัฒนาคนพิการไทย. 2548. ดนตรีบำบัด. [Online]. แหล่งที่มา : [http:// www.tddf.or.th/Librarybook.html](http://www.tddf.or.th/Librarybook.html). [2005.Feb.15].
- ยนต์ ชุมจิต. 2535. การพัฒนาคู. กรุงเทพมหานคร. โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์.
- สังัด อุทรานันท์. 2532. พื้นฐานและหลักสูตรการพัฒนาลักสูตร. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนน ออมวิวัฒน์. 2532. การศึกษาเชิงมานุษยวิทยาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีชีวิตไทย. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณ อุซูดานนท์. 2548. คุณคือครูคนแรกของลูก. กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- ลัดดา เหมาะสุวรรณ และคณะ. 2547. พิมพ์ครั้งที่ 1. เด็กไทยวันนี้เป็นอยู่อย่างไร. กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยพัฒนาการแบบองค์รวม.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538. ครั้งที่ 4 เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาสน์.
- วราภรณ์ โพธิ์ศรีประเสริฐ. การพัฒนาโปรแกรมการปรับปรุงการพูดสำหรับครูปฐมวัยโดยใช้เทคนิคการละคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตสาขาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรวรรณ บรรจงศิลป์. 2538. การสอนดนตรีในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อเนก นาวิกมูล. 2527. พิมพ์ครั้งที่ 3. เพลงนอกศตวรรษ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เมืองโบราณ.
- ศิริพร จิวรรตโนภาส. 2545. มลภาวะทางเสียงอันตรายใกล้ตัวที่ไม่ควรมองข้าม. [Online]. แหล่งที่มา : [http:// industrial.se-ed.com/itr96-114.asp](http://industrial.se-ed.com/itr96-114.asp). [2005.May.3]
- อริยะ สุพรรณเกษัช. 2543. พัฒนา E.Q. ด้วยเสียงเพลง แนวทางใหม่ของการพัฒนาศักยภาพสมอง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

- อุทัย ดุลยเกษม. 2547. ยุทธศาสตร์ของสังคมไทยในการสร้างวิถีการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
- อุ้นตา นพคุณ. 2546. กรอบแนวคิดการพัฒนาโปรแกรมอย่างมีส่วนร่วมทางการศึกษานอกโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- อุษณีย์ จันทรวัดอักษร. 2532. การศึกษาการจัดกิจกรรมดนตรีสำหรับนักเรียนอนุบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาศึกษาปริญญามหาบัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์. 2548. ความสามารถของมนุษย์. บรรยาย ณ โรงแรมแอมบาสเดอร์, กรุงเทพมหานคร.
- อุสา สุทธิสาคร. 2544. ดนตรีพัฒนาปัญญา (IQ) อารมณ์ (EQ). กรุงเทพมหานคร : แปลนพับลิชชิง.

ภาษาอังกฤษ

- Ann, D. 1938. 2 nd ed. Music and movement. London. Humphery Miford.
- Boyle, P.G. 1981. Planning better programs. New York : Mc Graw Hill book.
- Caffarella, R.S. 1994. Planning programs for adult learners. San Francisco : Jossey – Bases Publisher.
- Chaze, B. A. ,and Luding ton - Hoe. S. M.1984. "Sensory stimulation in nicu". American Journal of Nursing. 84 : 68 -71.
- Chocky, L , and others. 1986. Teaching music in twentieh century. Englewood Cliffs, NJ : Prentice – Hall.
- Chocky, L. 1999. 3 rd ed. The Kodaly method I : Comprehensive music education. USA : Prentince-Hall.
- Guilmartin, K. 2000. "Early childhood music education in the new millennium". The American Music Teacher. 49 : 40 – 41.
- Hudgens, Cecilia K. K. 1987. A Study of Kodaly approach to music teaching And an investigation of four approachs to the teaching of selected skills In first grade music classes. Doctoral Dissertation University of North Texas.

- Jinyoung, K. 2000. "Children's pitch matching, vocal range, and developmentally appropriate practice" Journal of Research In Childhood Education.14 : 152 – 160.
- Kelly, Steven N. 1998. "Preschool classroom teachers' perceptions of useful music skills and understanding" Journal of Research in Music Education. 46 : 374 – 383.
- Klaveness, K. 1996. Mood of the fifth notes. [Online]. Available from: <http://www.jump.net~vcomm/choroi/music/xamls.htm>. [2003.Dec.18]
- Maess, B, & Koelsch, S. 2001. "Musical syntax is processed in Broca's area : an MEG study". Nature Neuroscience v. 4 p. 540-545.
- McClellan, R. 1991. The healing force of music, history, theory, and practice. New York : San Jose New York Lincoln Shanghai.
- Moravcik, E. 2000. "Music all the livelong day" Young Children. The National Association for the Education of Young Children : 27-29.
- Reimer, B. 1999. "Facing the risks of mozart effect". Phi Delta Kappan. 81 : 278 –283.
- Rheingans, D. 2002. "Picture, words, and music" Music Education Journal. 89 : 65 –67.
- Pica, R. 2000. 2 nd ed. Experiences in movement with music, activities, and theory. Canada: Delmar Thomson Learning.
- Rideout, Roger R. 2002. " Psychology and music education since 1950 " Music Education Journal. 89 : 33 – 37.
- Rutkowski, J. 1996. "The effectiveness of individual / small – group singing activities on kindergartners' use of singing voice and development music aptitude" Journal of Research in Music Education . 44 : 353 - 368.
- Schunk, Heather A. 1999. "The effect of singing paired with signing on reception vocabulary skills of elementary ESL students" . The Journal of Music Therapy. 36 : 110 –124.
- Seybold, C.D. 1975. Research in Music Behavior. New York : Teacher College Press.

Tarnowski, Susan Mary. 1986. "Effects of Single-Mode Versus Multiple-Mode Group Instruction on The Singing Accuracy of Preschool Children".
Dissertation Abstracts International. 47 : 22-23.

Zoltan Kodaly Pedagogical Institute of Music. 2001. The kodaly concept of music education . [Online] Available form : [http:// www.kodaly institute kecskemet hungary.htm](http://www.kodalyinstitutekecskemethungary.htm) [2004. May.21].

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
 รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1.อาจารย์ ดร.วัฒนา มัคคสมัน	-ศึกษานิเทศก์เขตพื้นที่ สำนักงานการศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 3
2.อาจารย์เด่นเดือน เขาว์พัฒนา	-ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ด้านการสอนดนตรีเด็กเล็ก
สถาบันยูริทอมิกส์เซนเตอร์
3.อริยา ไหมวิจิตร	- ครุศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับสอง
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- M.S. in Education
N.Y State Department of Education :
Sunbride College, Spring Valley, New York,
U.S.A.
- Kodaly's Summer Certificate 2003
Department of Music and Performing
Education, The Heinthardt School of
Education, New York University, U.S.A.

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือทดสอบความสามารถทางการชั่งของครูปฐมวัย
2. แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการชั่งของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

คำชี้แจง

เครื่องมือทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่เด็กวัยอนุบาล ใช้เก็บข้อมูล วิเคราะห์ และประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในด้านการควบคุมลม การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงและการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง ดังนี้

ตอนที่ 1 ได้แก่

- 1.1 แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ประกอบด้วย
 - ส่วนที่ 1 คำชี้แจง
 - ส่วนที่ 2 โน้ตเพลง สำหรับการทดสอบ

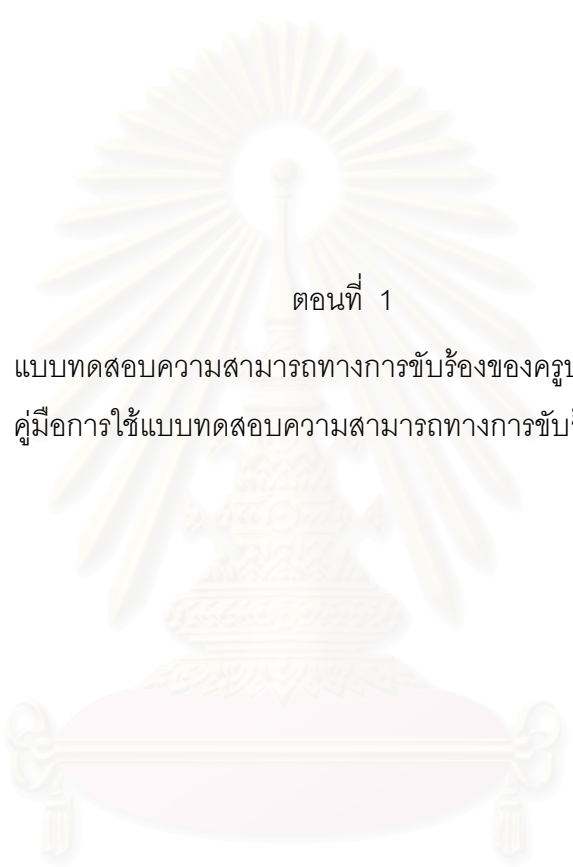
- 1.2 คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

ตอนที่ 2 ได้แก่

- 2.1 แบบบันทึกวิเคราะห์ และประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ประกอบด้วย

- 2.1.1 แบบบันทึกและวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมลม ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง
- 2.1.2 แบบประเมินความสามารถทางการขับร้องทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมลม ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

- 2.2 คู่มือการบันทึก วิเคราะห์และประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

ตอนที่ 1

- 1.1 แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย
- 1.2 คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

ส่วนที่ 1 คำชี้แจง

แบบทดสอบนี้จัดทำขึ้นเพื่อทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในด้านการควบคุมลม ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงและด้านการถ่ายทอดทางอารมณ์ตามบทเพลง มีกิจกรรมสอบปฏิบัติทั้งหมด 3 กิจกรรม ได้แก่

กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว

กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมรวมประจำวัน

กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 3 กิจกรรมวงกลม

แนวปฏิบัติในการทดสอบ มีดังนี้

1. การเตรียมตัวก่อนทดสอบ

ก่อนทดสอบสองสัปดาห์ให้ครูฝึกเพลงที่จะใช้ปฏิบัติกิจกรรมทั้งหมด

2. ช่วงทดสอบ

ให้ครูจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับกิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 1 - 3 ตามที่กำหนดไว้ในแบบทดสอบในชั้นเรียนของตน ซึ่งจะมีการทดสอบครั้งละ 1 คน รายละเอียดดังนี้

2.1 กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 1 ได้แก่ กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว

ประเด็นที่สอบวัด คือ การเปล่งเสียงร้องได้ถูกต้องตามระดับเสียง และมีการควบคุมลมในการร้องเพลงได้อย่างเหมาะสม

สิ่งที่ให้ครูปฏิบัติ คือ ครูร้องโน้ตตามเสียงเปียโนเพื่อทำการทดสอบช่วงเสียง จากนั้นครูเลือกเพลงในลำดับที่ 11 - 15 มาเพียง 2 เพลง (ให้เลือกเพลงที่ครูสามารถร้องได้สบายตามช่วงเสียงของแต่ละคน) โดยครูจะต้องร้องเพลงเดี่ยว และสามารถดูเนื้อเพลงได้

2.2 กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน

ประเด็นที่สอบวัด คือ การควบคุมลมในการร้องเพลงได้อย่างเหมาะสม และการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

สิ่งที่ให้ครูปฏิบัติ คือ ครูร้องเพลงที่ใช้ในกิจกรรมประจำวัน ช่วงรอยต่อกิจกรรมโดยทำการสอนตามตารางที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้อย่างเป็นปกติ โดยไม่ดูเนื้อเพลง (ครูต้องได้ร้องเพลงอย่างน้อยคนละ 5 เพลง)

2.3 กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 3 ได้แก่ กิจกรรมวงกลม

ประเด็นที่สอบวัด คือ การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงได้อย่างเหมาะสม และการเปล่งเสียงร้องได้ถูกต้องตามระดับเสียง

สิ่งที่ให้ครูปฏิบัติ คือ เมื่อเริ่มต้นกิจกรรมวงกลม ให้ร้องเพลงที่ 8 เพลงจับมือกัน และเมื่อจบกิจกรรมวงกลมให้ครูร้องเพลงที่ 9 ทานดวงตะวัน และเพลงที่ 10 เจ้าแห่งราตรี

ตารางที่ 43 ลำดับการสอบปฏิบัติและการใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

ลำดับที่	กิจกรรมสอบปฏิบัติ	ประเด็นที่จะสอบวัด				เครื่องมือที่ใช้		
		การควบคุม	การใช้ น้ำเสียง อย่างมี คุณภาพ	การถ่ายทอด อารมณ์ ตามบท เพลง	การเปล่ง เสียง ร้อง ตาม ระดับ เสียง	กล้อง ถ่าย วิดีโอ ทัศน์	เครื่อง บันทึกเสียง ระบบ ดิจิทัล	แบบ บันทึก และ วิเคราะห์ เสียงร้อง
1.	กิจกรรมที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว โดยร้องโน้ตในแบบทดสอบช่วงเสียง จากนั้นใช้เพลงที่ 11 – 15 โดยเลือกเพลงมา 2 เพลง จากเพลงดังกล่าว	/			/		/	/
2.	กิจกรรมที่ 2 กิจกรรมประจำวัน ใช้เพลงที่ 1 - 3	/	/			/	/	/
3.	กิจกรรมที่ 3 กิจกรรมวงกลม ใช้เพลงที่ 8 - 10			/	/	/	/	/
4	กิจกรรมที่ 2 กิจกรรมประจำวัน ใช้เพลงที่ 4 - 7	/	/			/	/	/

ส่วนที่ 2 โน้ตเพลงสำหรับทดสอบช่วงเสียงและบทเพลงสำหรับการสอบปฏิบัติในกิจกรรมที่ 1 2 และ 3

1. โน้ตเพลงสำหรับทดสอบช่วงเสียง

The image shows a musical score for voice range testing, consisting of seven staves of music. Each staff has a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The time signature is 4/4. The lyrics are written below the notes. The first staff has the lyrics 'a a'. The second staff has a triplet of notes with the lyrics 'มุ 3.. .. มุ'. The third staff has the lyrics 'เน เน'. The fourth staff has the lyrics 'มา เน มี โม มุ มุ'. The fifth staff has the lyrics 'ยะ อะ อะ อะ อะ'. The sixth staff has the lyrics 'oh oh hoh hoh hoh'. The seventh staff has the lyrics 'อะ เอ ฮี โอะ อุ อุ'. There is a large watermark in the background that reads 'สถาบันนันทวิทยาบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย'.

2. บทเพลงสำหรับทดสอบในกิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน ใช้เพลงที่ 1 - 7

เพลงที่ 1 **เก็บของเล่น**
 คำร้อง / ทำนอง อภิสวี จรัสชวณะเพท เขียนเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

ได้ เว ลา ดัน ขอ จาก ภา ของ เล่น ที่ รั ก เจ้า พัก ก่อน ภาช หมด ด้ ไร แลว เจ้า
 นอน ใ - นช พุ้ง นี้ ัน มา เล่น ใหม่ ภา ก่อน ภา ก่อน

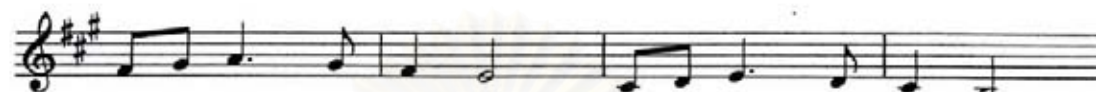
สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพลงที่ 2 เก็บดวงดาว

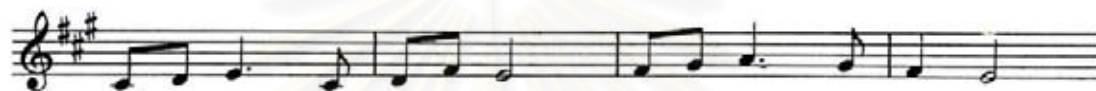
คำร้อง ภาวณา ชวามฤทธิ ท่านอง อภิสิทธิ์ จรัสขวนะเพท เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

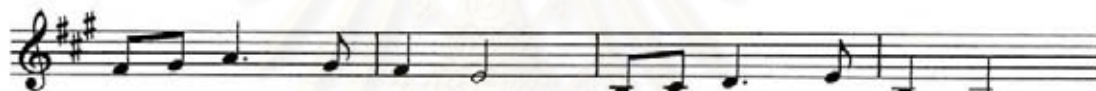
เก็บ ดวง ดาว มา แต่ง คน เก็บ หมอก ทม ลง กระ ออม

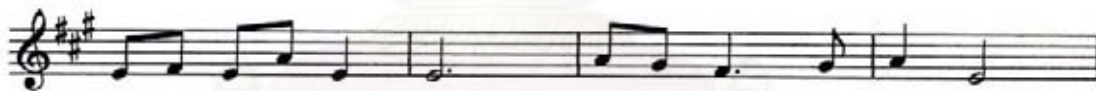
เก็บ แผ่น ฟ้า ทำ ผ้า ออม เก็บ ไม้ หอม ส้ม ผล ดี

เก็บ ความ รัก จาก คน ทั้ง หล้า เก็บ เมล็ด คา ไร ที่ นี้

เก็บ ใบ ศรี ที่ โลก มี เก็บ สิ่ง ดี ไร ใน โย

เก็บ ทุก สิ่ง ไร โย จุก แม่ สร้าง ปดุง เอา ไร โย

แม่ เก็บ ฟัน ถึง วัน โกล ออก ดวง โย เป็น คน ดี

ฮา ฮา ฮา ฮา ฮา ฮา ฮา ฮา

แม่ เก็บ ฟัน ถึง วัน โกล ออก ดวง โย เป็น คน ดี

เพลงที่ 3 คีมนมวัว

คำร้อง / ทำนอง อภิสวี จรัสขวนะเพท เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตน์กุล

วัน นี้ แม่ วัว ให้ ลูก กิน นม ลูก วัว สุข
 สม ร้อง มอ มอ แต่ แก้ว ลูก วัว กิน อิ่ม เกิน
 พอ ไม่ มัว รัง รอ แบ่ง ปัน ความ รัก มาก มาช กลั้น
 เป็น น้ำ นม เด็ก เด็ก ชื่น ชม ได้ คัม ทัว กั้น วัน
 นี้ แม่ วัว สอน ลูก แบ่ง ปัน น้ำ นม กลั้น
 มา จากใจ น้ำ นม กลั้น มา จากใจ

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพลงที่ 4 **ตั้งดอกไม้บาน**

คำร้อง / ทำนอง ทวีศักดิ์ อรุณตานนท์ เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตน์กุล

Andante

ลม หาย ใจ เข้า ลม หาย ใจ ออก ตั้ง ดอก ไม้ บาน ภู ผา
ใหญ่ กว้าง ตั้ง สาย น้ำ ฉ่ำ เช่น ตั้ง น - ภา ... ภาศ ын บาง ณา

เพลงที่ 5 **ลำธาร**

คำร้อง / ทำนอง อภิสิทธิ์ จรัสชวนะเพท เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตน์กุล

ลำ ธาร เล็ก เล็ก ชุก ว่า เรา งาม ไร่ เรา งาม
ไร่ ลำ ธาร เล็ก เล็ก ชุก ว่า เรา งาม ไร่ งาม ไร่ งาม
เรา งาม ไร่ ค่อย ใจ ын ดี เรา งาม ไร่ ค่อย ใจ ын ดี
ын ดี ын ดี ын ดี ын ดี เรา ын ดี ทุ ก คน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพลงที่ 6 **ชมโลกงาม**

คำร้อง / ทำนอง อัญชณา สุนทรพิทักษ์ เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

หากว่า เธอ จะ ไป เที่ยว ชม โลก งาม ค่อย ค่อย

ตาม ค่อย ค่อย ตาม ฉัน มา อยาก ชม โลก สวย

ค่อย ค่อย เห็น เห็น ทาง ข้าง หน้า ที่ เห็น ถึง ไกล สุด ตา

เพลงที่ 7 **เพลงแห่งเทพนิยาย**

คำร้อง / ทำนอง พร พันธุ์ไธสง เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

ทาง ฝัน แดน เทพ นิ ยาย เปิด ไว้ รอ ถูก ชื่น ชม ถูก จง ฟัง

ถูก จง ฟัง ให้ ดี จำ เรื่อง ที่ แม่ จะ เล่า ให้ ฟัง ฟัง เรื่อง ที่ แม่ จะ เล่า ให้ ฟัง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. บทเพลงสำหรับการทดสอบในกิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 3 กิจกรรมวงกลม ใช้เพลงที่ 8 - 10

เพลงที่ 8 จับมือกัน

Allegro

คำร้อง พร พันธุ์ไธสง ทำนอง ดัดแปลงจากเพลง chilli hot เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

จับมือเดินรอบโต๊ะวัน จับมือเดินรอบวง
จันทร์ จับมือกันให้มันคงแล้วเดินเป็นวงกลม

เพลงที่ 9 ท่านดวงตะวัน

Andante

คำร้อง / ทำนอง อภิสรี จรัสชวนะเพท เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

ท่านดวงตะวัน ท่านส่องแสงมาอ่อนล้าเหนื่อยส่อง
แสงนอนเข้านอนขอพักผ่อนแรงฉันอยากหลับตาฝัน

เพลงที่ 10 เจ้าแห่งราตรี

Andante

คำร้อง / ทำนอง อภิสรี จรัสชวนะเพท เรียบเรียง วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

เจ้าแห่งราตรี กาลประจักษ์พรสายลมโชยอ่อนความมืดปกคลุม...
เหล่าเจ้ามาลีคลี่กลีบห่อหุ้มช่างแสนอ่อนนุ่ม
สายลมที่ไกวความมืดแผ่ไปสายลมแผ้วเบา

4. บทเพลงสำหรับการทดสอบในกิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว ใช้เพลงที่ 11 -15

เพลงที่ 11 **ลมโบกโบยพัด**

คำร้อง พร พันไธสง ท่านอง Louis Siana เขียนเรียบ วิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล

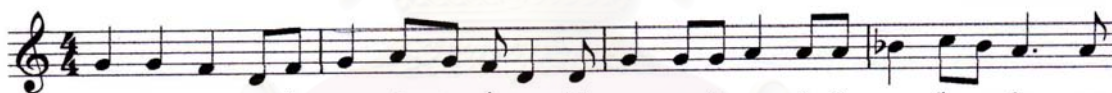
ลม โบก โบย พัด พัด ลม โบก โบย พัด พัด ทิว สน เอน ไป มา
 วิ หค ขับ ขาน ร้อง วิ หค ขับ ขาน ร้อง เสียง ดัง ค้อง หง ไพร
 นวล เหล่า มา ลี สาว นวล เหล่า มา ลี สาว หอม รวย ริน กลิ่น มา

ทุ่ง หญ้า ะ บัด โบ แมก ไม้ โยก กิ่ง ไกว โยก นี้ งาม สด ใส
 เขียว แฉ่ว แว่ว ขับ ใจ โย เวระ อัง ตั้ง ใด โยก นี้ งาม สด ใส
 แดง เหลือง ม่วง ขับ คา งาม งด แสง สุข อุวา ขึ้น หัว ใจ นึก หนา

เพลงที่ 12 **ต้นกล้างาม**

คำร้อง ทรงเกียรติ พิพัฒน์อนวัช ท่านอง Building Bridges

วัน เดือน ผ่าน ไม่ เน้น นาน เหมือน เที่ยง เมื่อ วาน ได้ ดู แล กัน มา เฝ้า รัก มา ด้วย ดวง ใจ จาก

นี้ จะ เฝ้า ดู ต้นกล้า งาม แสง อา ทิศ สอง เติบ โต งาม ขึ้น มา ทั้ง กิ่ง ใบ ชู ช่อ งาม

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพลงที่ 13 ลาก่อน สวัสดิ์

คำร้อง ศิริพร นิธิภูมิภาสวงส์ และคณะ ทำนอง ดัดแปลงจากเพลง Goodbye my dearest

Good bye my dearest _____ Will you come a - gain _____
 ลา ไป ก่อน แล้วยะ คนดี _____ ได้ เว ลา ต้อง ลา _____

With your hand _____ bye bye bye, till the next _____ time _____
 จาก กัน ไป ใน วัน นี้ หนา ขอ อ้า ลา สวัสดิ์

เพลงที่ 14 ล่องเรือน้อย

คำร้อง พร พันธุ์เอนอด ทำนอง ดัดแปลงจากเพลงพื้นบ้านของเวลส์ เรียบเรียง วิมลวิทย์ วิมลรัตนกุล

ล่อง เรือ น้อย น้อย ตาม ดวง ดาว ล่อง เรือ น้อย น้อย ตาม ดวง ดาว
 ตาม ลำธาร เงิน งม วาม วัม วาว ตาม ลำธาร เงิน งม วาม วัม วาว

ล่อง เรือ น้อย น้อย ตาม ดวง ดาว พ่วง พราว พัว โกล
 ตาม ลำธาร เงิน งม วาม วัม วาว พ่วง พราว พัว โกล

เพลงที่ 15 ใบไม้ปลิวเล่นลม (Golden leaves)

คำร้อง มานิตา สิทธิขลิต ทำนอง ดัดแปลงจากเพลง Golden leaves

ใบ ไม้ ปลิว เล่น ลม เร่ง รำ ใน พง ไพโร
 ใบ ไม้ ปลิว เล่น ลม เร่ง รำ ใน ตะ วัน
 ใบ ไม้ ปลิว เล่น ลม เร่ง รำ _____ ไป มา

ขาม เมื่อ ลม พลิ้ว พราว ใบ ไม้ _____ ของ เรา
 จาก ต้น ลม ู่ ดิน ที่ _____ ละ ใบ
 ปลิว ปลิว ว่าง ไรช รา แล้ว _____ ก็ ลอย ไป

คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

วัตถุประสงค์

แบบทดสอบความสามารถทางการขับร้อง มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในด้านการควบคุมลม ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ และด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

รายละเอียดของแบบทดสอบ

แบบทดสอบประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 คำชี้แจง

ส่วนที่ 2 โน้ตเพลงและบทเพลงสำหรับการทดสอบ จำนวน 15 เพลง ได้แก่

2.1 โน้ตเพลงสำหรับหาช่วงเสียง

2.2 เพลงที่ 1 – 7 ได้แก่ 1. เก็บของเล่น 2. เก็บดวงดาว 3. ตีมนมวัว

4. ดั่งดอกไม้บาน 5. ลำธาร 6. ชมโลกงาม และ 7. เพลงแห่งเทพนิยาย

2.3 เพลงที่ 8 – 10 ได้แก่ 8. จับมือกัน 9. ทำนองตะวัน และ

10. เจ้าแห่งราตรี

2.4 เพลงที่ 11 - 15 ได้แก่ 11. ลมโบกโบยพัด 12. ต้นกล้างาม

13. ลาก่อน 14. ล่องเรือน้อย และ 15. ไปไม้ปลิ้วเล่นลม

ลักษณะการทดสอบ

เป็นการสอบภาคปฏิบัติที่กำหนดให้ครูขับร้องเพลงในกิจกรรม 3 กิจกรรม โดยแบ่งเป็นกิจกรรมสอบปฏิบัติในห้องฝึกซ้อม 1 กิจกรรม และกิจกรรมสอบปฏิบัติจัดประสบการณ์ในชั้นเรียน 2 กิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 1 ได้แก่ กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว

ประเด็นที่สอบวัด คือ การเปล่งเสียงร้องได้ถูกต้องตามระดับเสียง และมีการควบคุมลมในการร้องเพลงได้อย่างเหมาะสม

สิ่งที่ให้ครูปฏิบัติ คือ ครูเลือกเพลงในลำดับที่ 11 - 15 มาเพียง 2 เพลง โดยให้ครูร้องเพลงเดี่ยว ครูเนื้อเพลงได้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ 1) แบบบันทึกและวิเคราะห์เสียงร้อง
2) เครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล

2. กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน

ประเด็นที่สอบวัด คือ การควบคุมลมในการร้องเพลงได้อย่างเหมาะสม
และการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

สิ่งที่ให้ครูปฏิบัติ คือ ครูร้องเพลงที่ใช้ในกิจกรรมประจำวัน ช่วงรอยต่อกิจกรรมโดย
ทำการสอนตามตารางประจำวันที่โรงเรียนกำหนดเป็นปกติ โดยไม่ดูเนื้อเพลง ครูต้องได้ร้องเพลง
อย่างน้อยคนละ 5 เพลง โดยใช้เพลงที่ 1 - 7

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ 1) กล้องถ่ายวิดีโอ 2) เครื่องบันทึกเสียงระบบ ดิจิตอล

3. กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 3 ได้แก่ กิจกรรมวงกลม

ประเด็นที่สอบวัด คือ การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงได้อย่างเหมาะสมและ
การเปล่งเสียงร้องได้ถูกต้องตามระดับเสียง

สิ่งที่ให้ครูปฏิบัติ คือ ตอนเริ่มต้นกิจกรรมวงกลม ให้ครูร้องเพลงที่ 8 เพลงจับมือกัน
และก่อนจะจบกิจกรรมให้ครูร้องเพลงที่ 9 ท่านดวงตะวัน และเพลงที่ 10 เจ้าแห่งราตรี

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ 1) กล้องถ่ายวิดีโอ 2) เครื่องบันทึกเสียงระบบ ดิจิตอล

โดยทั้ง 3 กิจกรรมสอบปฏิบัติผู้ให้คะแนนในการทดสอบมีจำนวน 2 คน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 44 ลำดับการใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

ลำดับที่	กิจกรรมสอบปฏิบัติ	ประเด็นที่จะสอบวัด				เครื่องมือที่ใช้		
		การควบคุม ลม	การใช้ น้ำเสียง อย่างมี คุณภาพ	การ ถ่ายทอด อารมณ์ ตามบท เพลง	การ เปล่ง เสียง ร้อง ตาม ระดับ เสียง	กล้อง ถ่าย วิดีโอ ทัศน	เครื่อง บันทึกเสียง ระบบ ดิจิทัล	แบบ บันทึก และ วิเคราะห์ เสียงร้อง
1.	กิจกรรมที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว โดยร้องโน้ตในแบบทดสอบช่วงเสียง จากนั้นใช้เพลงที่ 11 – 15 โดยเลือกเพลงมา 2 เพลง จากเพลงดังกล่าว	/			/		/	/
2.	กิจกรรมที่ 2 กิจกรรมประจำวัน ใช้เพลงที่ 1 - 3	/	/			/	/	/
3.	กิจกรรมที่ 3 กิจกรรมวงกลม ใช้เพลงที่ 8 - 10			/	/	/	/	/
4	กิจกรรมที่ 2 กิจกรรมประจำวัน ใช้เพลงที่ 4 - 7	/	/			/	/	/

แนวปฏิบัติในดำเนินการทดสอบการทดสอบ

1. ก่อนการทดสอบ

- 1.1 ศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของการทดสอบและเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ
- 1.2 ศึกษาวิธีการจัดกิจกรรมในกิจกรรมการสอบปฏิบัติต่าง ๆ และฝึกปฏิบัติจนคล่อง
- 1.3 ศึกษาวิธีการใช้กล้องถ่ายวิดีโอทัศนและเครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล
- 1.4 นัดประชุมครูเพื่อชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีการสอบ วัน เวลา และสถานที่สอบ
- 1.5 ให้ครูนำแบบทดสอบไปฝึกปฏิบัติก่อน 2 สัปดาห์ก่อนทดสอบ

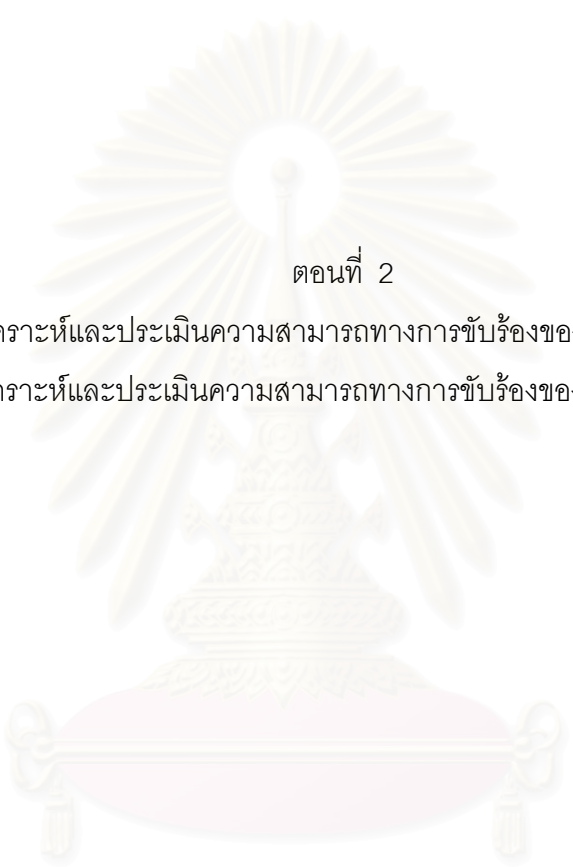
2. ช่วงดำเนินการสอบ

ให้เก็บแบบทดสอบชุดที่ 1 2 และ 3 แจกคืนชุดที่ 3 ให้ครูในเวลาสอบ

ผู้ดำเนินการสอบ	ครู
<p>1. กิจกรรมที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว</p> <p>1.1 ให้ครูทำการทดสอบช่วงเสียงตามโน้ตในแบบทดสอบ ช่วงเสียงตามความเหมาะสมกับครูแต่ละคนเพื่อทำการทดสอบ ช่วงเสียงที่ร้องได้และช่วงเสียงที่ร้องได้สบายร้องเพลงทีละคน โดยเลือก 2 เพลง จากเพลงที่ 11 – 15 โดยสามารถดูเนื้อร้องได้</p> <p>1.2 ใช้เครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล วางไว้ในตำแหน่งที่ใกล้ครูที่สุด</p> <p>1.3 ใช้แบบบันทึกและวิเคราะห์เสียงร้องของครูโดยจดบันทึก ข้อมูลในขณะขับร้อง</p> <p>1.4 ร้องเพลงทีละคน เลือก 2 เพลง จากเพลงที่ 11 – 15 และสามารถดูเนื้อร้องได้</p> <p>1.5 ใช้เครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล วางไว้ในตำแหน่งที่ใกล้ครูที่สุด</p> <p>1.6 ใช้แบบบันทึกและวิเคราะห์เสียงร้องของครูโดยจดบันทึก ข้อมูลในขณะขับร้อง (กิจกรรมนี้มีผู้ให้คะแนน 2 คน)</p>	<p>ครูร้องโน้ตตามเสียงเปียโนที่ได้ยิน ร้องทีละคน จากนั้นครูเลือกเพลงมา 2 เพลง จากเพลงที่ 11 – 15</p> <p><u>เพลงที่ 11 ลมโบกโบยพัด</u> ลมโบกโบยพัดพลั่ว ลมโบกโบยพัดพลั่ว ทิวสนเอนไปมา ทุ่งหญ้าระบัดใบ แมกไม้โยกกิ่งไกว โลกนี้งามสดใส วิหคขับขานร้อง วิหคขับขานร้อง เสียงดังก้องพงไพร เจ็ดยักษ์แว่วจับใจ ไพเราะยิ่งสิ่งใด โลกนี้งามสดใส มวลเหล่ามาลีสวย มวลเหล่ามาลีสวย หอมรวยรินกลิ่นมา แดงเหลืองม่วงจับตา งามงดแสนสุขขุขุฯ ขึ้นหัวใจหนักหนา</p> <p><u>เพลงที่ 12 ต้นกล้างาม</u> วันเดือนผ่านไม่เนิ่นนาน เหมือนเพียงเมื่อวาน ได้ดูแลกันมา เฝ้ารักษาด้วยดวงใจ จากนั้นจะเฝ้าดูแลต้นกล้างาม แสงอาทิตย์ ส่องเติบโตงอกงามขึ้นมา ทั้งกิ่งใบ ชูช่องาม</p> <p><u>เพลงที่ 13 ลาก่อน สวัสดิ์</u> ลาไปก่อนแล้วนะคนดี ได้เวลาอำลา จากกันไปในวันนี้นะ ขออำลาสวัสดิ์</p> <p><u>เพลงที่ 14 ล่องเรือ</u> ล่องเรื่อน้อยน้อยตามดวงดาว ล่องเรือลำน้อยตามดวงดาว ล่องเรื่อน้อยน้อยตามดวงดาว พราวพราวฟ้าไกล ตามลำธารเงินงามวามวิบวาว ตามลำธารเงินงามวามวิบวาว พราวพราวฟ้าไกล</p> <p><u>เพลงที่ 15 ใบบ่ปิลิวเล่นลม</u> ใบบ่ปิลิวเล่นลม เริงรำในพงไพร ยามเมื่อลมพลิวพราย ใบบ่ของเรา ใบบ่ปิลิวเล่นลม เริงรำในตะวัน จากต้นลงสู่ดิน ที่.....ละใบ ใบบ่ปิลิวเล่นลม เริงรำ.....ไปมา ปิลิวปิลิว โรยรา แล้ว.....ก็ลอยไป</p>

ผู้ดำเนินการสอบ	ครู
<p>2. <u>กิจกรรมที่ 2 กิจกรรมประจำวัน</u></p> <p>2.1 ให้ครูใช้เพลงที่ 1-3 และร้องในช่วงเวลาต่อไปนี้ ในขณะที่เก็บของเล่น ใช้เพลงที่ 1 เก็บของเล่น ในขณะที่หิวลมแต่งตัว ใช้เพลงที่ 2 เก็บดวงดาว ก่อนดื่มนม ใช้เพลงที่ 3 ดื่มนมวัว</p> <p>2.2 ใช้กล่องวิเศษที่ค้นพบในลักษณะที่มองเห็นได้ชัดเจนได้ทั้งห้อง</p> <p>2.3 ในขณะที่เดียวกันใช้เครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล วางไว้ในตำแหน่งที่ใกล้ครูที่สุด (กิจกรรมนี้มีผู้ให้คะแนน 2 คน)</p>	<p>ครูร้องเพลงทั้ง 3 เพลงในขณะที่เด็กทำกิจกรรมนั้น</p> <p><u>เพลงที่ 1 เก็บของเล่น</u> ได้เวลาฉันขอจากลา ของเล่นที่รักเจ้าพักผ่อนกาย ห่มผ้าให้แล้วเจ้านอนสบาย พงษ์นี้ค่อยมาเล่นใหม่ ลาก่อน ลาก่อน</p> <p><u>เพลงที่ 2 เก็บดวงดาว</u> เก็บดวงดาวมาแต่งผม เก็บหมอกลมลงกระออม เก็บแผ่นฟ้า ทำผ้าอ้อม เก็บไม้หอมล้อมเปลติ เก็บความรักจากคนทั้งหลาย เก็บเมตตาไว้ที่นี้ เก็บไมตรีที่โลกมี เก็บสิ่งดีไว้ในใจ เก็บทุกสิ่งไว้ ให้ลูก แม่สร้างปลูกเอาไว้ให้ แม่เก็บฝันถึงวันไกล ยอดดวงใจ เป็นคนดี ฮา ฮ่า ฮ่า ฮา ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า</p> <p><u>เพลงที่ 3 ดื่มนมวัว</u> วันนี้แม่วัวให้ลูกกินนม ลูกวัวสุขสมร้องมอ มอ แต่แล้วลูกวัวกิน อิ่มเกินพอไม่มัวร้องแย่งปัน ความรักมากมายกลั่นเป็นน้ำนม เด็กเด็กชื่นชมได้ดื่มด้วยกัน วันนี้แม่วัวสอนลูกแบ่งปัน น้ำนมกลั่น มาจากใจ น้ำนมกลั่นมาจากใจ</p>
<p>3. <u>กิจกรรมที่ 3 กิจกรรมวงกลม</u></p> <p>3.1 ขณะเริ่มทำกิจกรรมวงกลม ให้ร้องเพลงที่ 8 จับมือกัน ก่อนจบกิจกรรมวงกลม ให้ร้องเพลงที่ 9 ท่านดวงตะวัน และเพลงที่ 10 เจ้าแห่งราตรี</p> <p>3.2 ใช้กล่องถ่ายวิเศษที่ค้นพบในลักษณะที่มองเห็นได้ชัดเจน ทั้งห้อง</p> <p>3.3 ในขณะที่เดียวกันใช้เครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล วางไว้ในตำแหน่งที่ใกล้ครูที่สุด (ในกรณีที่ครูเคลื่อนที่ในขณะที่ทำกิจกรรมให้ถือเครื่องบันทึกเสียงเคลื่อนที่ตามครู) (กิจกรรมนี้มีผู้ให้คะแนน 2 คน)</p>	<p>ครูร้องเพลงที่ 8 - 10 ขณะทำกิจกรรมวงกลม</p> <p><u>เพลงที่ 8 จับมือกัน</u> จับมือเดินรอบตะวัน จับมือเดินรอบดวงจันทร์ จับมือกันให้ มั่นคง แล้วเดินเป็นวงกลม</p> <p><u>เพลงที่ 9 ท่านดวงตะวัน</u> ท่านดวงตะวัน ท่านส่องแสงมา อ่อนล้าเหนื่อยส่องแสง นอนเจ้านอน ขอพักผ่อนแรง ฉันอยากหลับตาฝัน</p> <p><u>เพลงที่ 10 เจ้าแห่งราตรี</u> เจ้าแห่งราตรีกาลประทานพร สายลมโชยอ่อนความมืด ปกคลุม เหล่าเจ้ามาลีคลี่กลีบห่อหุ้ม ช่างแสนอ่อนนุ่ม สายลมเหนียว ความมืดแผ่ไป สายลมแผ่เบา</p>

ผู้ดำเนินการสอบ	ครู
<p>4. กิจกรรมที่ 2 กิจกรรมประจำวัน</p> <p>4.1 หลังจากจบกิจกรรมวงกลมให้ครูร้องเพลงตามลำดับขั้นตอนของกิจกรรมประจำวันที่โรงเรียนกำหนด โดยใช้เพลงที่ 4 – 7</p> <p>ก่อนสวดมนต์ ใช้เพลงที่ 4 เพลงดั่งดอกไม้บาน ก่อนเข้าห้องน้ำ ใช้เพลงที่ 5 เพลงลำธาร ก่อนเล่นสนาม ใช้เพลงที่ 6 เพลงชมโลกงาม ก่อนฟังนิทาน ใช้เพลงที่ 7 เพลงแห่งเทพนิยาย</p> <p>4.2 ใช้กล้องถ่ายวิดีโอทัศนวิสัยในลักษณะที่มองเห็นได้ชัดเจนทั้งห้อง</p> <p>4.3 ในขณะที่เดียวกันใช้เครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล วางไว้ในตำแหน่งที่ใกล้ครูที่สุด(ในกรณีที่ครูเคลื่อนที่ในขณะที่ทำกิจกรรมให้ถือเครื่องบันทึกเสียงเคลื่อนที่ตามครู) (กิจกรรมนี้มีผู้ให้คะแนน 2 คน)</p>	<p>ครูพาเด็กทำกิจกรรมประจำวันตามลำดับที่โรงเรียนกำหนดโดยครูร้องเพลงที่ 4 – 7 ในช่วงทำกิจกรรมนั้น</p> <p>เพลงที่ 4 ดั่งดอกไม้บาน ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ดั่งดอกไม้บาน ภูมาใจกว้าง ดั่งสายน้ำอำเียน ดั่งนภาอากาศอันบางเบา</p> <p>เพลงที่ 5 ลำธาร ลำธารเล็กเล็กพูดว่า เราจงให้ เราจงให้ ลำธารเล็กเล็กพูดว่า เราจงให้เสมอ เราลงให้ด้วยใจยินดี เราจงให้ด้วยใจยินดี ยินดี ยินดี ยินดี ยินดี เรายินดีทุกคน</p> <p>เพลงที่ 6 ชมโลกงาม หากว่าเธอจะไปเที่ยวชมโลกงาม ค่อยค่อยตามค่อยตามฉันมา อยากชมโลกสวยต้องใจเย็นเย็น ทางข้างหน้าให้เห็น ยังไกล สุดตา</p> <p>เพลงที่ 7 เพลงแห่งเทพนิยาย ทางฝันแห่งเทพนิยาย เปิดไว้รอลูกชื่นชม ลูกจงฟัง ลูกจงฟังให้ดี จำเรื่องที่แม่จะเล่าให้ฟัง ฟังเรื่องที่แม่จะเล่าให้ฟัง</p>

ตอนที่ 2

- 2.1 แบบบันทึก วิเคราะห์และประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย
- 2.2 คู่มือบันทึก วิเคราะห์และประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.1 แบบบันทึก วิเคราะห์ และประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

แบบบันทึกช่วงเสียง

นาย / นาง / นางสาว ครูประจำชั้น / ครูผู้ช่วย
 ระดับชั้น อายุ ปี
 วันที่ทำการทดลอง : วันที่ เดือน พ.ศ. 2547 (ก่อนการทดลอง)
 วันที่ เดือน พ.ศ. 2547 (หลังการทดลอง)

ช่วงเสียง

สัญลักษณ์แสดงช่วงเสียง

* ช่วงเสียงที่ร้องได้ c4 = เสียงโดกลาง ชื่อผู้ให้คะแนน.....
 // ช่วงเสียงที่ร้องสบาย

จดบันทึก

1. ช่วงเสียงที่ร้องได้ (ก่อนการทดลอง)	2. ช่วงเสียงที่ร้องสบาย (ก่อนการทดลอง)	1. ช่วงเสียงที่ร้องได้ (หลังการทดลอง)	2. ช่วงเสียงที่ร้องสบาย (หลังการทดลอง)
(.....) ถึง (.....)	(.....) ถึง (.....)	(.....) ถึง (.....)	(.....) ถึง (.....)
คู่ (...) เมเจอร์	คู่ (...) เมเจอร์	คู่ (...) เมเจอร์	คู่ (...) เมเจอร์
(...) ไมเนอร์	(...) ไมเนอร์	(...) ไมเนอร์	(...) ไมเนอร์

แบบบันทึกระยะช่วงกว้างของเสียงของครูผู้เข้าโปรแกรม

โรงเรียน () กลุ่มทดลอง

() กลุ่มควบคุม

ลำดับที่	ชื่อ สกุล	อายุ	ช่วงเสียงที่ร้องได้	ช่วงเสียงที่ร้องได้สบาย
1.				
2.				
3.				
4.				
5.				
6.				
7.				
8.				
9.				
10.				
11.				
12.				
13.				
14.				

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบบันทึกและวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย
ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง
กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 3 กิจกรรมวงกลม

ชื่อครู..... วันที่.....

ช่วงเวลา () ก่อนการทดลอง () หลังการทดลอง

วิธีวิเคราะห์

1. ฟังเทปที่บันทึกเสียงขับร้องของครู หากวงกลมล้อมรอบคำในเนื้อเพลงแสดงว่าร้องโน้ตตัวนั้นผิด
2. นับจำนวนตัวโน้ตที่ผิดทั้งหมดดังนี้
 - เพลงที่ 8 มีโน้ตทั้งหมด 8 ห้อง มีวรรคเพลง 4 วรรค
 - เพลงที่ 9 มีโน้ตทั้งหมด 9 ห้อง มีวรรคเพลง 5 วรรค
 - เพลงที่ 10 มีโน้ตทั้งหมด 13 ห้อง มีวรรคเพลง 6 วรรค
3. บันทึกผลในส่วนของ ผลการวิเคราะห์และให้คะแนน ทำแบบบันทึกและวิเคราะห์ ฯ ฉบับนี้
4. ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง
5. บันทึกผลในส่วนของ ผลวิเคราะห์และให้คะแนน ทำแบบบันทึกและวิเคราะห์ ฯ ฉบับนี้

ตัวอย่างการบันทึกรหัส

จับมือเดินรอบตะวัน จับมือเดินรอบดวงจันทร์ จับมือกันให้มั่นคงแล้วเดินเป็นวงกลม

ส่วนสำหรับบันทึก

เพลงที่ 8 จับมือกัน

จับมือเดินรอบตะวัน จับมือเดินรอบดวงจันทร์ จับมือกันให้ มั่นคงแล้วเดินเป็นวงกลม

เพลงที่ 9 ท่านดวงตะวัน

ท่านดวงตะวัน ท่านส่องแสงมา อ่อนล้าเหนื่อยส่องแสง นอนเจ้านอน ขอพักผ่อนแรง
ฉันอยากหลับตาฝัน

เพลงที่ 10 เจ้าแห่งราตรี

เจ้าแห่งราตรีกาลประทานพร สายลมโชยอ่อนความมืดปกคลุม เหล่าเจ้ามาลีคลี่กลีบห่อหุ้ม ช่าง
แสนอ่อนนุ่ม สายลมเห่ไกว ความมืดแผ่ไป สายลมแผ่วเบา

ผลการวิเคราะห์และให้คะแนน (ตามเกณฑ์การประเมิน)

ชื่อผู้ให้คะแนน.....

1. ร้องโน้ตเพลงที่ 8 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
2. ร้องโน้ตเพลงที่ 9 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
3. ร้องโน้ตเพลงที่ 10 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบบันทึกและวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย
ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว

ชื่อครู..... วันที่.....

ช่วงเวลา () ก่อนการทดลอง () หลังการทดลอง

วิธีวิเคราะห์

1. ฟังเทปที่บันทึกเสียงร้องของครู หากวงกลมล้อมรอบคำในเนื้อเพลงแสดงว่าร้องโน้ตตัวนั้นผิด

2. นับจำนวนตัวโน้ตที่ผิดทั้งหมด ดังนี้

เพลงที่ 11 มีโน้ตทั้งหมด 8 ห้อง มีวรรคเพลง 12 วรรค

เพลงที่ 12 มีโน้ตทั้งหมด 8 ห้อง มีวรรคเพลง 4 วรรค

เพลงที่ 13 มีโน้ตทั้งหมด 16 ห้อง มีวรรคเพลง 8 วรรค

เพลงที่ 14 มีโน้ตทั้งหมด 8 ห้อง มีวรรคเพลง 4 วรรค

เพลงที่ 15 มีโน้ตทั้งหมด 4 ห้อง มีวรรคเพลง 12 วรรค

3. บันทึกผลในส่วนของ ผลการวิเคราะห์และให้คะแนน ทำแบบบันทึกและวิเคราะห์ ฯ ฉบับนี้

4. ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย
ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

5. บันทึกผลในส่วนของ ผลวิเคราะห์และให้คะแนน ทำแบบบันทึกและวิเคราะห์ ฯ ฉบับนี้

ตัวอย่างการบันทึกรหัส

ลมโบกโบยพัดพลิว ลมโบกโบยพัดพลิว ทิวสนเอนไปมา พุ่มหญ้าระบัดใบ แมงไม้โยกกิ่งใบ

ส่วนสำหรับบันทึก

เพลงที่ 11 ลมโบกโบยพัด

ลมโบกโบยพัดพลั่ว ลมโบกโบยพัดพลั่ว ทิวสนเอนไปมา
 พุ่มหญ้าระบัดใบ แมกไม้โยกกิ่งไกว โลกนี้งามสดใส
 วิหคขับขานร้อง วิหคขับขานร้อง เสียงดังก้องพงไพร
 เจ็ยแจ้วแจ้วจับใจ ไพเราะยิ่งสิ่งใด โลกนี้งามสดใส
 มวลเหล่ามาลีสวย มวลเหล่ามาลีสวย หอมรอยรินกลิ่นมา
 แดงเหลืองม่วงจับตา งามงดแสนสุขขุรา ชื่นหัวใจหนักหนา

เพลงที่ 12 ต้นกล้างาม

วันเดือนผ่านไม่เนิ่นนาน เหมือนเพียงเมื่อวาน ได้ดูแลกันมาเฝ้ารักษาด้วยดวงใจ
 จากนี้จะเฝ้าดูแลต้นกล้างาม แสงอาทิตย์ส่องเติบโตงอกงามขึ้นมา ทั้งกิ่งใบ ชูช่องาม

เพลงที่ 13 ลาก่อน สวัสดิ์

ลาไปก่อนแล้วนะคนดี ได้เวลาต้องลา จากกันไปในวันนี้นะนา ขออำลาสวัสดิ์

เพลงที่ 14 ล่องเรือ

ล่องเรื่อน้อยน้อยตามดวงดาว ล่องเรื่อลำน้อยตามดวงดาว ล่องเรื่อน้อยน้อยตาม
 ดวงดาว พรั่งพรูฟ้าไกล ตามลำธารเงินงามวามวิบวาว ตามลำธารเงินงาม
 วามวิบวาว พรั่งพรูฟ้าไกล

เพลงที่ 15 ไบไม้ปลิวเล่นลม

ไบไม้ปลิวเล่นลม เริงรำในพงไพร ยามเมื่อลมพลิวพราย ไบไม้ของเรา ไบไม้ปลิวเล่นลม เริงรำ
 ในตะวัน จากต้นลงสู่ดินที่....ละไบ ไบไม้ปลิวเล่นลม เริงรำ.....ไปมา ปลิวปลิวร่วงโรยรา แล้ว.....ก็
 ลอยไป

ผลการวิเคราะห์และให้คะแนน (ตามเกณฑ์การประเมิน)

ชื่อผู้ให้คะแนน.....

1. ร้องโน้ตเพลงที่ 11 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
2. ร้องโน้ตเพลงที่ 12 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
3. ร้องโน้ตเพลงที่ 13 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
4. ร้องโน้ตเพลงที่ 14 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
5. ร้องโน้ตเพลงที่ 15 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบบันทึกและวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย
ด้านการควบคุมลม

กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว

กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน

ชื่อครู..... วันที่.....

ช่วงเวลา () ก่อนการทดลอง () หลังการทดลอง

วิธีวิเคราะห์

1. ถอดเทปบันทึกเสียงของครูลงในแบบบันทึกและวิเคราะห์ฉบับนี้ และขีดเครื่องหมาย / คั่นระหว่างเนื้อเพลงที่ครูหายใจ หรือหยุดร้องดังตัวอย่าง และวงกลมเมื่อครูร้องไม่ครบโน้ต

ตัวอย่างการถอดเทปบันทึกเสียงและรหัสบันทึก

เนื้อร้องในสถานการณ์ที่.....กิจกรรม.....

ได้เวลา/ฉันขอจากลา/ของเล่นที่รัก เจ้าพี่ก่อนกาย ห่มผ้าให้แล้ว/เจ้านอนสบาย

2. การวิเคราะห์จังหวะให้ วงกลมคำที่ร้องไม่ครบโน้ต
3. การวิเคราะห์การแบ่งวรรคหายใจ ให้ขีดเส้นใต้เนื้อร้องที่แบ่งวรรคผิด แล้วใส่เครื่องหมายกากบาทบนคำนั้น
4. นับจำนวนครั้งที่ทำผิดทั้งหมด
5. ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

ด้านการควบคุมลม

6. บันทึกผลในส่วนของ ผลวิเคราะห์และให้คะแนน ท้ายแบบบันทึกและวิเคราะห์ ฯ ฉบับนี้

ส่วนสำหรับบันทึก

<p style="text-align: center;">กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 2</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 1 เก็บของเล่น</u></p> <p>ได้เวลาฉันขอจากลา ของเล่นที่รักเจ้าพักผอนกาย ห่มผ้าให้แล้วเจ้านอนสบาย พงูนี้ค่อยมาเล่นใหม่</p> <p style="text-align: center;">ลาก่อน ลาก่อน</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 2 เก็บดวงดาว</u></p> <p>เก็บดวงดาวมาแต่งผม เก็บหมอกลมลงกระออม เก็บแผ่นฟ้า ทำผ้าข้อม เก็บไม้หอมล้อมเปลดี เก็บความรักจากคนทั้งหลาย เก็บเมตตาไว้ที่นี้ เก็บไมตรีที่โลกมี เก็บสิ่งดีไว้ในใจ เก็บทุกสิ่งไว้ ให้ลูก แม่สร้างปลูกเอาไว้ให้ แม่เก็บฝันถึงวันไกล ยอดดวงใจ เป็นคนดี ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 3 ตีมนมวัว</u></p> <p>วันนี้แม่วัวให้ลูกกินนม ลูกวัวสุขสมร้องมอ มอ แต่แล้วลูกวัวกิน อิมเกินพอไม่วัวร้องร้องเบ่งป็น ความรักมากมายกลั่นเป็นน้ำนม เด็กเด็กชื่นชมได้ดื่มทั่วกัน วันนี้แม่วัวสอนลูกแบ่งปัน น้ำนมกลั่น มาจากใจ น้ำนมกลั่นมาจากใจ</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 4 ตั้งดอกไม้บาน</u></p> <p>ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ตั้งดอกไม้บาน ภูเขาใหญ่กว้าง ตั้งสายน้ำฉ่ำเย็น ตั้งนภาภาคอันบางเบา</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 5 ลำธาร</u></p> <p>ลำธารเล็กเล็กพูดว่า เราจงให้ เราจงให้ ลำธารเล็กเล็กพูดว่า เราจงให้เสมอ เราจงให้ด้วยใจยินดี เราจงให้ด้วยใจยินดี ยินดี ยินดี ยินดี ยินดี เรายินดีทุกคน</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 6 ชมโลกงาม</u></p> <p>หากว่าเธอจะไปเที่ยวชมโลกงาม ค่อยค่อยตามค่อยตามฉันมา อยากชมโลกสวยต้องใจเย็นเย็น ทางข้างหน้าให้เห็น ยังไกล สุดตา</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 7 ชมโลกงาม</u></p> <p>ทางฝันแห่งเทพนิยาย เปิดไว้รอลูกชื่นชม ลูกจงฟัง ลูกจงฟังให้ดี จำเรื่องที่แม่จะเล่าให้ฟัง ฟังเรื่องที่แม่จะเล่าให้ฟัง</p>	<p style="text-align: center;">กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 1</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 11 ลมโบกโบยพัด</u></p> <p>ลมโบกโบยพัดพลิ้ว ลมโบกโบยพัดพลิ้ว ทิวสนเอนไปมา ทุ่งหญ้าระบัดใบ แมกไม้โยกกิ่งไกว โลกนี้งามสดใส วิหคขับขานร้อง วิหคขับขานร้อง เสียงดังก้องพงไพร เจื้อยแจ้วแว่วจับใจ ไพเราะยิ่งสิ่งใด โลกนี้งามสดใส</p> <p>มวลงหล้ามาลีสวย มวลงหล้ามาลีสวย หอมรวยรินกลิ่นมา แดงเหลืองม่วงจับตา งามงดแสนสุขขุอา ขึ้นหัวใจหนักหนา</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 12 ต้นกล้างาม</u></p> <p>วันเดือนผ่านไม่เนิ่นนาน เหมือนเพียงเมื่อวาน ได้ดูแลกันมา เฝ้ารักษาด้วยดวงใจ จากนั้นจะเฝ้าดูแลต้นกล้างาม แสงอาทิตย์ ส่องเติบโตงอกงามขึ้นมา ทั้งกิ่งใบ ชูช่องาม</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 13 ลาก่อน สวัสดิ์</u></p> <p>ลาไปก่อนแล้วนะคนดี ได้เวลาต้องลา จากกันไปในวันนี้หนา ขออ้อลาสวัสดิ์</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 14 ล่องเรือ</u></p> <p>ล่องเรื่อน้อยน้อยตามดวงดาว ล่องเรื่อลำน้อยตามดวงดาว ล่องเรื่อน้อยน้อยตามดวงดาว พว้างพราวฟ้าไกล ตามลำธารเงินงามวามวิบวาว ตามลำธารเงินงามวามวิบวาว พว้างพราวฟ้าไกล</p> <p style="text-align: center;"><u>เพลงที่ 15 ใบบ่ปลิวเล่นลม</u></p> <p>ใบบ่ปลิวเล่นลม เริงรำในพงไพร ยามเมื่อลมพลิ้วพราย ใบบ่ของเรา ใบบ่ปลิวเล่นลม เริงรำในตะวัน จากต้นลงสู่ดิน ที่.....ละใบ ใบบ่ปลิวเล่นลม เริงรำ.....ไปมา ปลิวปลิว ร่วงโรยรา แล้ว.....ก็ลอยไป</p>
--	--

ผลการวิเคราะห์และประเมิน ชื่อผู้ให้คะแนน.....

เพลงที่ 1

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 2

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 3

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 4

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 5

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 6

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 7

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 11

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 12

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

ผลการวิเคราะห์และประเมิน (ต่อ) ชื่อผู้ให้คะแนน.....

เพลงที่ 13

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 14

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

เพลงที่ 15

1. การร้องลงจังหวะ ร้องไม่ถูกจังหวะ.....ครั้ง ได้..... คะแนน
2. การเว้นวรรค แบ่งวรรคผิด.....ครั้ง ได้.....คะแนน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบบันทึกและวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย
ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน

ชื่อครู..... วันที่.....

ช่วงเวลา () ก่อนการทดลอง () หลังการทดลอง

วิธีวิเคราะห์

1. ถอดเทปบันทึกเสียงของครูลงในแบบบันทึกและดูภาพที่ถ่ายวิดีโอที่ศรัณย์ประกอบ หากวงกลมไว้รอบเนื้อร้องแสดงว่าเนื้อเพลงไม่ถูกต้อง เช่น คำควบกล้ำ ตัวสะกด และ ถ้าขีดเส้นใต้เนื้อร้อง แสดงว่าเสียงติดขัด ดังนี้

2. นับจำนวนคำร้องที่ประกอบด้วย ตัวสะกด คำควบกล้ำ สระที่ของผิดทั้งหมด ดังนี้

เพลงที่ 1	มีโน้ตทั้งหมด 10 ห้อง	มีวรรคเพลง 5 วรรค
เพลงที่ 2	มีโน้ตทั้งหมด 33 ห้อง	มีวรรคเพลง 16 วรรค
เพลงที่ 3	มีโน้ตทั้งหมด 34 ห้อง	มีวรรคเพลง 10 วรรค
เพลงที่ 4	มีโน้ตทั้งหมด 8 ห้อง	มีวรรคเพลง 7 วรรค
เพลงที่ 5	มีโน้ตทั้งหมด 16 ห้อง	มีวรรคเพลง 7 วรรค
เพลงที่ 6	มีโน้ตทั้งหมด 16 ห้อง	มีวรรคเพลง 8 วรรค
เพลงที่ 7	มีโน้ตทั้งหมด 10 ห้อง	มีวรรคเพลง 4 วรรค

3. บันทึกผลในส่วนของ ผลการวิเคราะห์และให้คะแนน ทำแบบบันทึกและวิเคราะห์ ฯ ฉบับนี้

4. ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

5. บันทึกผลในส่วนของ ผลวิเคราะห์และให้คะแนน ทำแบบบันทึกและวิเคราะห์ ฯ ฉบับนี้ ตัวอย่างการบันทึกที่รหัส

ถ้าารเล็กเล็กพุดว่า เราจงให้ เราจงให้ ถ้าารเล็กเล็กพุดว่าเราจงให้ จงให้เสมอ

ส่วนสำหรับบันทึก

เพลงที่ 1 เก็บของเล่น

ได้เวลาฉันขอจากลา ของเล่นที่รักเจ้าพักผ่อนกาย
ห่มผ้าให้แล้วเจ้านอนสบาย พรุ่งนี้ค่อยมาเล่นใหม่
ลาก่อน ลาก่อน

เพลงที่ 2 เก็บดวงดาว

เก็บดวงดาวมาแต่งผม เก็บหมอกกลมลงกระออม เก็บแผ่นฟ้าทำผ้าอ้อม เก็บไม้หอมล้อมเปลดี เก็บ
ความรักจากคนทั้งหลาย เก็บเมตตาไว้ที่นี้ เก็บไมตรีที่โลกมี เก็บสิ่งดีไว้ในใจ เก็บทุกสิ่งไว้ให้ลูก แม่
สร้างปลูกเอาไว้ให้ แม่เก็บฝันถึงวันไกล ยอดดวงใจเป็นคนดี ฮา ฮ่า ฮ่า ฮา ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า

เพลงที่ 3 ตีมนมวัว

วันนี้แม่วัวให้ลูกกินนม ลูกวัวสุขสมรื่องมอ มอ แต่แล้วลูกวัวกินอิ่มเกินพอไม่มัวร้องแบ่งปัน ความรัก
มากมายกลับเป็นน้ำนม เด็กเด็กชื่นชมได้ดื่มทั่วกัน วันนี้แม่วัวสอนลูกแบ่งปัน น้ำนมกลับมา จากใจ
น้ำนมกลับมาจากใจ

เพลงที่ 4 ดั่งดอกไม้บาน

ลมหายใจเข้า ลมหายใจออกดัง ดอกไม้บานภูผาใหญ่กว้าง ดังสายน้ำจ๋าเย็น ดังนภาภาคอันบางเบา

เพลงที่ 5 ลำธาร

ลำธารเล็กเล็กพูดว่า เราจงให้ เราจงให้ ลำธารเล็กเล็กพูดว่า
เราจงให้เสมอ เราลงให้ด้วยใจยินดี เราจงให้ด้วยใจยินดี
ยินดี ยินดี ยินดี ยินดี เรายินดีทุกคน

เพลงที่ 6 ชมโลกงาม

หากว่าเธอจะไปเที่ยวชมโลกงาม ค่อยค่อยตามค่อยตามฉันมา
อยากชมโลกสวยต้องใจเย็นเย็น ทางข้างหน้าให้เห็นยังไกลสุดตา

เพลงที่ 7 เพลงแห่งเทพนิยาย

ทางฝันแห่งเทพนิยาย เปิดไว้รอลูกชื่นชม ลูกจงฟัง ลูกจงฟังให้ดี
จำเรื่องที่แม่จะเล่าให้ฟัง ฟังเรื่องที่แม่จะเล่าให้ฟัง

ผลการวิเคราะห์และให้คะแนน (ตามเกณฑ์การประเมิน)

ชื่อผู้ให้คะแนน.....

1. ร้องโน้ตเพลงที่ 1 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
2. ร้องโน้ตเพลงที่ 2 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
3. ร้องโน้ตเพลงที่ 3 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
4. ร้องโน้ตเพลงที่ 4 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
5. ร้องโน้ตเพลงที่ 5 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
6. ร้องโน้ตเพลงที่ 6 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน
7. ร้องโน้ตเพลงที่ 7 ผิดทั้งหมดแห่ง ได้คะแนน.....คะแนน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบบันทึกและวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย
ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

กิจกรรมสอบปฏิบัติที่ 5 กิจกรรมวงกลม

ชื่อครู..... วันที่.....

ช่วงเวลา () ก่อนการทดลอง () หลังการทดลอง

วิธีวิเคราะห์

1. ถอดเทปบันทึกเสียงของครูลงในแบบบันทึกและดูภาพที่ถ่ายวิดีโอที่ประกอบบันทึกประเด็นที่เกี่ยวข้องลงในแบบบันทึก

2. เปรียบเทียบกับเกณฑ์ประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

ส่วนสำหรับบันทึกผล

<p>จังหวะเร็ว ช้า สม่ำเสมอ :</p> <p>เพลงที่ 8 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () () ควรปรับปรุง</p> <p>เพลงที่ 9 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () ควรปรับปรุง</p> <p>เพลงที่ 10 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () ควรปรับปรุง</p>
<p>ความดังเบา :</p> <p>เพลงที่ 8 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () ควรปรับปรุง</p> <p>เพลงที่ 9 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () ควรปรับปรุง</p> <p>เพลงที่ 10 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () ควรปรับปรุง</p>
<p>การแสดงออกท่าทางและสีหน้า :</p> <p>เพลงที่ 8 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () ควรปรับปรุง</p> <p>เพลงที่ 9 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () ควรปรับปรุง</p> <p>เพลงที่ 10 : () ดีมาก () ดี () พอใช้ () ควรปรับปรุง</p>

ส่วนสำหรับบันทึก

เพลงที่ 8 จับมือกัน

จับมือเดินรอบตะวัน จับมือเดินรอบดวงจันทร์ จับมือกันให้ มั่นคงแล้วเดินเป็นวงกลม

เพลงที่ 9 ทานดวงตะวัน

ทานดวงตะวัน ทานส่องแสงมา อ่อนล้าเหนื่อยส่องแสง นอนเจ้านอน ขอพักผ่อนแรง
ฉันอยากหลับตาฝัน

เพลงที่ 10 เจ้าแห่งราตรี

เจ้าแห่งราตรีกาลประทานพร สายลมโชยอ่อนความมืดปกคลุม เหล่าเจ้ามาลีคลี่กลีบห่อหุ้ม
ช่างแสนอ่อนนุ่ม สายลมเหน็ไกว ความมืดแผ่ไป สายลมแผ่วเบา

ผลการวิเคราะห์และให้คะแนน

ชื่อผู้ให้คะแนน.....

เพลงที่ 8	ได้ระดับ.....	ได้คะแนน.....	คะแนน
เพลงที่ 9	ได้ระดับ.....	ได้คะแนน.....	คะแนน
เพลงที่ 10	ได้ระดับ.....	ได้คะแนน.....	คะแนน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 คู่มือบันทึก วิเคราะห์ และประเมินแบบทดสอบความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

คู่มือการใช้ แบบบันทึก วิเคราะห์ และประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

แบบบันทึกและประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยประกอบด้วยการ

วิเคราะห์และประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการควบคุมลม ด้านการใช้ น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงและด้านเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง มี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การบันทึกและการวิเคราะห์ ขั้นที่ 2 การให้คะแนน ขั้นที่ 3 การประเมิน โดยมีผู้ให้คะแนน 2 คน ให้คะแนนไปพร้อมกันขณะฟังเทป/ เสียงขับร้อง จากนั้นจึงนำคะแนน ที่ได้มาเปรียบเทียบและค่าหาเฉลี่ย

ด้านการควบคุมลม

ทำการทดสอบใน 2 กิจกรรมการสอบปฏิบัติ คือ กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 กิจกรรม ร้องเพลงเดี่ยว และกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน ในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 ทั้งสอง กิจกรรมปฏิบัติเช่นเดียวกัน ส่วนในขั้นที่ 3 เป็นการนำคะแนนจากทั้งสองกิจกรรมมาเฉลี่ยเป็น คะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลม ดังนี้

1. ขั้นที่ 1 การบันทึกและวิเคราะห์

1.1 นำข้อมูลจากการทดสอบโดยดูจากการถอดเทปจากเครื่องบันทึกเสียงระบบ ดิจิตอล พร้อมทั้งดูภาพจากกล้องถ่ายวิดีโอที่ค้นประกอบเพื่อมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

1.2 นับจำนวนที่ร้องผิดทั้งหมด

1.3 จดบันทึกลงในส่วนการวิเคราะห์

2. ขั้นที่ 2 การให้คะแนน

2.1 ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

ด้านควบคุมลม

2.2 บันทึกผลในแบบบันทึกและประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

ในส่วนผลการวิเคราะห์และให้คะแนน

3. ขั้นที่ 3 การประเมิน

3.1 รวมคะแนนการขับร้องจากการทดสอบในแต่ละกิจกรรมการสอบปฏิบัติ

3.2 หาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่รวมได้

3.3 บันทึกผลใน แบบประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในด้านการควบคุมลม ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง และด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนที่คำนวณได้จากกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 ใสในช่อง 1 และค่าเฉลี่ยของคะแนนที่คำนวณได้จากกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 2 ใสในช่อง 2

3.4 หาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่คำนวณได้ในข้อ 3.1 ระหว่างกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 และ กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 2

3.5 บันทึกลงในช่อง \bar{x} หัวข้อ ด้านการควบคุมลมในแบบประเมิน ฯ

ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

ทำการทดสอบใน 2 กิจกรรมการสอบปฏิบัติ คือ กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 กิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว และกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 3 กิจกรรมวงกลม ในชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 ทั้งสองกิจกรรมปฏิบัติเช่นเดียวกัน ส่วนในชั้นที่ 3 จะเป็นการนำคะแนนจากทั้งสองกิจกรรมมาเฉลี่ยเป็นคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง ดังนี้

1. ชั้นที่ 1 การบันทึกและวิเคราะห์

1.1 นำข้อมูลจากการทดสอบโดยดูจากการถอดเทปจากเครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล พร้อมทั้งดูภาพจากกล้องถ่ายวิดีโอทัศน์ประกอบเพื่อมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

1.2 นับจำนวนที่ร้องผิดทั้งหมด

1.3 จดบันทึกลงในส่วนการวิเคราะห์

2. ชั้นที่ 2 การให้คะแนน

2.1 ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

2.2 บันทึกผลในแบบบันทึกและประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในส่วนผลการวิเคราะห์และให้คะแนน

3. ชั้นที่ 3 การประเมิน

3.1 รวมคะแนนการขับร้องจากการทดสอบในแต่ละกิจกรรม

3.2 หาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่รวมได้

3.3 บันทึกผลใน แบบประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในด้านการควบคุมลม ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง และด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนที่คำนวณได้จากกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 ใส่ในช่อง 1 และค่าเฉลี่ยของคะแนนที่คำนวณได้จากกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 3 ใส่ในช่อง 3

3.4 หาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่คำนวณได้ในข้อ 3.1 ระหว่างกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 1 และ 3

3.5 บันทึกลงในช่อง \bar{x} หัวข้อ ด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียงในแบบประเมิน ฯ

ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

ทำการทดสอบใน 1 กิจกรรมการสอบปฏิบัติ คือ กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมประจำวัน ดังนี้

1. ขั้นที่ 1 การบันทึกและวิเคราะห์

ดูภาพจากและฟังเสียงจากกล้องวิดีโอทัศน์และดูข้อมูลที่จัดบันทึกในแบบบันทึกและประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

2. ขั้นที่ 2 การให้คะแนน

2.1 ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

2.2 บันทึกผลลงในแบบบันทึกและประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในส่วนผลการวิเคราะห์และให้คะแนน

3. ขั้นที่ 3 การประเมิน

3.1 รวมคะแนนและบันทึกผลใน แบบประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในด้านการควบคุมลม ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตาม บทเพลง และด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนที่คำนวณได้จากกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 2 ใส่ในช่อง 2

3.2 บันทึกลงในช่อง \bar{x} หัวข้อ ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพในแบบประเมิน ฯ

ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

ทำการทดสอบใน 1 กิจกรรมการสอบปฏิบัติ คือ กิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 3 กิจกรรมวงกลม ดังนี้

1. ขั้นที่ 1 การบันทึกและวิเคราะห์

1.1 นำข้อมูลจากการทดสอบโดยดูจากการถอดเทปจากเครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล พร้อมทั้งดูภาพจากกล้องถ่ายวิดีโอที่ศับประกอบเพื่อมาวิเคราะห์หาคำร้องผิดและดูความเหมาะสมของสีหน้า ท่าทางของผู้ร้องตามเกณฑ์การวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

1.2 นับจำนวนคำที่ร้องผิดทั้งหมด

1.3 เปรียบเทียบเป็นคำร้อยละ

1.4 จดบันทึกลงในส่วนการวิเคราะห์

2. ขั้นที่ 2 การให้คะแนน

2.1 ให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

2.2 บันทึกผลลงในแบบบันทึกและประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในส่วนผลการวิเคราะห์และให้คะแนน

3. ขั้นที่ 3 การประเมิน

3.1 บันทึกผลใน แบบประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในด้านการควบคุมลม ด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง และด้านการเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนที่คำนวณได้จากกิจกรรมการสอบปฏิบัติที่ 3 ใส่ในช่อง 3

3.2 บันทึกลงในช่อง \bar{x} หัวข้อ ด้านการถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลงในแบบประเมิน ฯ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกณฑ์การวิเคราะห์ความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

1. ด้านการควบคุมลม

1.1 พิจารณาความหมายของคำ ประโยค

เช่น คำ

คำว่า สายลม

การร้องที่ผิด คือ สาย (หายใจ) - ลม (หายใจ)

การร้องที่ถูกต้อง คือ สายลม (หายใจ)

ประโยค

ประโยคว่า หากว่าเธอจะไปเที่ยวชมโลกงาม

การร้องที่ผิด คือ หาก (หายใจ) ว่าเธอ (หายใจ) ไปเที่ยวชมโลกงาม (หายใจ)

การร้องที่ถูกต้อง คือ หากว่าเธอจะไปเที่ยวชมโลกงาม (หายใจ)

1.2 เครื่องหมายหยุด

การร้องต้องหายใจทุกครั้งเพื่อเติมลม เมื่อพบเครื่องหมายหยุด ดังนี้

๕ หมายถึง หยุดร้อง 1 จังหวะ

- หมายถึง หยุดร้อง 2 จังหวะ และ ๗ หมายถึง หยุดร้อง ½ จังหวะ

1.3 จังหวะ

- พิจารณาจากการเปล่งเสียงให้ครบตามจังหวะของตัวโน้ตในท่วงรรคและทุกประโยค

เช่น คำว่า ลาก่อน ลา = ก่อน =

หมายถึง คำว่า ลา ร้อง 1 จังหวะ คำว่า ก่อน ร้องโดยลากเสียงให้ครบ 3 จังหวะ

การร้องที่ผิด คือ ลา = ก่อน =

จังหวะที่ร้อง 1 1 2 / (หายใจก่อนครบ 3 จังหวะ)

การร้องที่ถูกต้อง คือ ลา = ก่อน =

จังหวะที่ร้อง 1 1 2 3 / (หายใจหลังครบ 3 จังหวะ)

- พิจารณาจังหวะสุดท้ายของประโยค เช่น

เก็บดวงดาวมาแต่งผม เก็บหมอกกลมลงกระออม

ผู้ร้องต้องควบคุมลมให้เพียงพอประโยคโดยโน้ตแต่ละตัวก็ต้องร้องให้ครบค่าน้ดด้วย เช่นเดียวกัน (/ หมายถึง การหายใจ)

การร้องที่ผิด คือ เก็บดวงดาวแต่ง / ผม เก็บหมอก/ลมลง /กระออม

การร้องที่ถูกต้อง คือ เก็บดวงดาวมาแต่งผม / เก็บหมอกลมลงกระออม

2. การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ

2.1 พิจารณาการออกเสียงตัวสระ พยัญชนะ ตัวสะกด ได้ถูกต้อง

พยัญชนะ เช่น คำว่า เก็บฝัน

การร้องที่ผิด คือ เก็บ – ฝัน

การร้องที่ถูกต้อง คือ เก็บ - ฝัน

พยัญชนะ ร ล เช่น คำว่า ลูก ร้อง

ตัว ร เรือ และ ล ลิง จะกระดกลิ้นไม่เหมือนกัน การพิจารณาว่าออกเสียง พยัญชนะ ร ชัดเจนหรือไม่นั้น ให้ใช้การเปรียบกับการออกเสียง ล หากผู้ร้องเสียง ร ต่างจากเสียง ล (กระดกลิ้นต่างกัน) ก็ให้ถือว่าออกเสียง ร ผิดต้อง

สระ พิจารณาว่าต้องออกเสียงสระ สั้น – ยาว ได้ถูกต้องและชัดเจน เช่น นภา

การร้องที่ผิด คือ นา – ภา

การร้องที่ถูกต้อง คือ นะ – ภา

ตัวสะกด พิจารณาว่าต้องออกเสียงตัวสะกดถูกต้องและชัดเจน

เช่น คำว่า เด็ก

การร้องที่ผิด คือ เดก (ออกเสียงยาวกว่าปกติ)

การร้องที่ถูกต้อง คือ เด็ก (ออกเสียงสั้น)

คำควบกล้ำ พิจารณาว่าต้องออกเสียงคำควบกล้ำชัดเจน เช่น คำว่า สร้าง

การร้องที่ผิด คือ สร้าง (กระดกลิ้นที่ ร เรือ)

การร้องที่ถูกต้อง คือ ช่าง

และ คำว่า กลั่น

การร้องที่ผิด คือ กั่น

การร้องที่ถูกต้อง คือ กลั่น (กระดกลิ้นที่ ล ลิง)

2.2 พิจารณาน้ำเสียงในการร้องแต่ละคำไม่ให้มีการร้องติดขัด เสียงไม่แหบห้าวและสั้น

3. การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง

3.1 พิจารณาว่าต้องออกเสียงร้องได้ตรงตามตัวโน้ตที่กำหนดให้

3.2 สำหรับคำร้องที่เสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกับคำเสียงโน้ต สามารถเอื้อนคำได้ตรงกับวรรณยุกต์ได้ เพื่อให้เพลงไพเราะมากขึ้น

เช่น คำว่า **มันคง** โดยที่ **มัน** ตรงกับเสียง **มี** และ **คง** ตรงเสียงกับ **โด**

ผู้ร้องสามารถร้องคำว่า **มัน** โดยใช้ร้องโน้ต **มี** และเอื้อนลงว่าเป็นเสียงโน้ต **เร** (ที่เป็นโน้ตผ่านจากตัวมีไปหาตัวโด) ให้ออกเสียงคำว่า **มัน** ได้ไพเราะมากกว่าเดิม จากนั้นร้องคำว่าคงด้วยโน้ต **โด** เช่นเดิม

4. การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง

พิจารณาจากการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง โดยบ่งบอกให้เห็นอารมณ์ได้อย่างชัดเจน ว่าเพลง เศร้า หรือ สนุกสนาน และไม่มีอาการเขินอาย และสามารถร้องตามจังหวะเร็ว – ช้า ได้ถูกต้องทั้งหมด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 7 เกณฑ์การนับและให้คะแนน

การควบคุม เกณฑ์การนับและให้คะแนน ให้สังเกตจากรวดเพลง จำนวนห้องดังนี้

- 1) เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องครูด้านควบคุมในกิจกรรมประจำวัน มี 7 เพลง ได้แก่
 - เพลงที่ 1 เก็บของเล่น มีข้อผิดพลาดได้ 15 แห่ง จากจำนวนห้อง 10 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และววดเพลง 5 ววด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 2 เพลงเก็บดวงดาว มีข้อผิดพลาดได้ 16 แห่ง จากววดเพลง 16 ววด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 3 เพลงดีมนมวัว มีข้อผิดพลาดได้ 10 แห่ง จากววดเพลง 10 แห่ง ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 4 เพลงดั่งดอกไม้บาน มีข้อผิดพลาดได้ 15 แห่งจาก จำนวนห้อง 8 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และววดเพลง 7 ววด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 5 เพลงลำธาร มีข้อผิดพลาดได้ 7 แห่ง จากจำนวนววดเพลง 7 ววด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 6 เพลงชมโลกงาม มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากจำนวนววดเพลง 8 ววด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 7 เพลงแห่งเทพนิยาย มีข้อผิดพลาดได้ 10 แห่ง จากจำนวนห้อง 10 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และววดเพลง 5 ววด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
- 2) เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องครูด้านควบคุมในกิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว มี 5 เพลง ได้แก่
 - เพลงที่ 11 เพลงลมโบกโบยพัด มีข้อผิดพลาดได้ 12 แห่ง จากจำนวนววดเพลง 12 ววดถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 12 เพลง ดันกล้างาม มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากจำนวนห้อง 4 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายใน ห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และววดเพลง 4 ววด ถ้าร้องผิด ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 13 เพลง ลาก่อน มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากววดเพลง 8 ววดถ้าที่ร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 14 เพลง ล่องเรือน้อย มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากจำนวนววดเพลง 8 ววด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง
 - เพลงที่ 15 เพลงไปไม้ปลิวเล่นลม มีข้อผิดพลาดได้ 12 แห่ง จากจำนวนววดเพลง 12 ววด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในววดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

แผนภูมิที่ 7 (ต่อ) เกณฑ์การนับและให้คะแนน

การแปลงเสียงร้องตามระดับเสียง เกณฑ์การนับและให้คะแนน ให้สังเกตจากรวดเพลง จำนวนห้อง ดังนี้

1) เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการแปลงเสียงร้องตามระดับเสียงในกิจกรรมวงกลม
มี 3 เพลง ได้แก่

เพลงที่ 8 เพลงจับมือกัน มีข้อผิดได้ 8 แห่ง จากจำนวนห้อง 8 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 9 เพลงท่านดวงตะวัน มีข้อผิดได้ 9 แห่ง จากจำนวนห้อง 9 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 10 เพลงเจ้าแห่งราตรี มีข้อผิดได้ 13 แห่ง จากจำนวนห้อง 13 ห้อง ถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

2) เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องของครูด้านการแปลงเสียงร้องตามระดับเสียงในกิจกรรมร้องเพลงเดี่ยว
มี 5 เพลง ได้แก่

เพลงที่ 11 เพลงลมโบกโบยพัด มีข้อผิดได้ 12 แห่ง จากจำนวนรวดเพลง 12 รวดถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 12 เพลง ดันกล้างาม มีข้อผิดได้ 8 แห่ง จำนวนห้อง 4 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และรวดเพลง 4 รวด ถ้าร้องผิด ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 13 เพลง ลาก่อน มีข้อผิดได้ 8 แห่ง จากรวดเพลง 8 รวดถ้าที่ร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 14 เพลง ล่องเรือน้อย มีข้อผิดได้ 8 แห่ง จากจำนวนรวดเพลง 8 รวด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 15 เพลงใบไม้ปลิวเล่นลม มีข้อผิดได้ 12 แห่ง จากจำนวนรวดเพลง 12 รวด ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในรวดนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

แผนภูมิที่ 7 (ต่อ) เกณฑ์การนับและให้คะแนน

การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ เกณฑ์การนับและให้คะแนน ให้สังเกตจากรวคเพลง จำนวนห้อง เพลงที่ใช้วัดความสามารถทางการขับร้องครูด้านการใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพในกิจกรรมประจำวัน มี 7 เพลง ได้แก่

เพลงที่ 1 เก็บของเล่น มีข้อผิดพลาดได้ 15 แห่ง จากจำนวนห้อง 10 ห้อง ถ้ามีที่ผิดพลาดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และรวคเพลง 5 วรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 2 เพลงเก็บดวงดาว มีข้อผิดพลาดได้ 16 แห่ง จากวรรคเพลง 16 วรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 3 เพลงตีมนมวัว มีข้อผิดพลาดได้ 10 แห่ง จากวรรคเพลง 10 แห่ง ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 4 เพลงตัดดอกไม้บาน มีข้อผิดพลาดได้ 15 แห่งจาก จำนวนห้อง 8 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดพลาดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และรวคเพลง 7 วรค ถ้าร้องผิด ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 5 เพลงลำธาร มีข้อผิดพลาดได้ 7 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 7 วรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 6 เพลงชมโลกงาม มีข้อผิดพลาดได้ 8 แห่ง จากจำนวนวรรคเพลง 8 วรค ถ้าร้องผิดตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

เพลงที่ 7 เพลงแห่งเทพนิยาย มีข้อผิดพลาดได้ 10 แห่ง จากจำนวนห้อง 10 ห้องถ้ามีที่ร้องผิดพลาดภายในห้องนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง และรวคเพลง 5 วรค ถ้าร้องผิด ตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปในวรรคนั้นให้นับเป็น 1 แห่ง

การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง เกณฑ์การนับและให้คะแนน ให้สังเกตจากรวคเพลง จำนวนห้อง ประกอบกับเครื่องหมายกำหนดความเคลื่อนไหวของเพลง (Dynamic Signs and Symbols) และการแสดงสีหน้า ท่าทาง ดังนี้

เพลงที่ 8 เพลงจับมือกัน เพลงที่ 9 เพลงทำนองตะวัน และเพลงที่ 10 เพลงเจ้าแห่งราตรี มีที่ผิดพลาดเกี่ยวกับ เครื่องหมายกำหนดความเคลื่อนไหวของเพลง (Dynamic Signs and Symbols) ได้เพลงละ 4 แห่ง และดูสีหน้า ท่าทางประกอบ แล้ววิเคราะห์ตามเกณฑ์ ดีมาก ดี พอใช้ ควรปรับปรุง (4 3 2 1 ตามลำดับ)

แผนภูมิที่ 8 เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัย

การควบคุมลม (4 คะแนน)

การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงได้ถูกต้องทั้งหมด	ได้ 4 คะแนน
การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงไม่ถูกต้อง 1-2 แห่ง	ได้ 3 คะแนน
การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงไม่ถูกต้อง 3-4 แห่ง	ได้ 2 คะแนน
การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงไม่ถูกต้อง 5-7 แห่ง	ได้ 1 คะแนน
การแบ่งวรรคหายใจ เปล่งเสียงร้องตามจังหวะ เนื้อหาและประโยคเพลงไม่ถูกต้อง 8 แห่งขึ้นไป	ได้ 0 คะแนน

การใช้น้ำเสียงอย่างมีคุณภาพ (4 คะแนน)

ออกเสียงสระ พยัญชนะ ตัวสะกดได้ถูกต้องหมดน้ำเสียงไม่ติดขัด แหบหัวและสั่น	ได้ 4 คะแนน
ออกเสียงสระพยัญชนะ ตัวสะกดไม่ชัดเจน น้ำเสียงติดขัด แหบหัวและสั่น 1-2 แห่ง	ได้ 3 คะแนน
ออกเสียงสระพยัญชนะ ตัวสะกดไม่ชัดเจน น้ำเสียงติดขัด แหบหัวและสั่น 3-4 แห่ง	ได้ 2 คะแนน
ออกเสียงสระพยัญชนะ ตัวสะกดไม่ชัดเจน น้ำเสียงติดขัด แหบหัวและสั่น 5-6 แห่ง	ได้ 1 คะแนน
ออกเสียงสระพยัญชนะ ตัวสะกดไม่ชัดเจน น้ำเสียงติดขัด แหบหัวและสั่น 7 แห่งขึ้นไป	ได้ 0 คะแนน

การเปล่งเสียงร้องตามระดับเสียง (4 คะแนน)

เปล่งเสียงร้องได้ถูกต้องตามระดับเสียงทุกตัวโน้ต	ได้ 4 คะแนน
เปล่งเสียงร้องไม่ตรงตามระดับเสียงโน้ต 1 - 2 แห่ง	ได้ 3 คะแนน
เปล่งเสียงร้องไม่ตรงตามระดับเสียง 3 - 4 แห่ง	ได้ 2 คะแนน
เปล่งเสียงร้องไม่ตรงตามระดับเสียง 5 - 6 แห่ง	ได้ 1 คะแนน
เปล่งเสียงร้องไม่ตรงตามระดับเสียง 7 แห่งขึ้นไป	ได้ 0 คะแนน

การถ่ายทอดอารมณ์ตามบทเพลง (4 คะแนน)

ร้องตามจังหวะเร็ว - ช้า ดัง-เบา * ได้ถูกต้องทั้งหมด และมีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 4 คะแนน
ร้องตามจังหวะเร็ว - ช้า ดัง-เบา* ผิด 1 แห่ง และมีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 3 คะแนน
ร้องตามจังหวะเร็ว - ช้า ดัง-เบา* ผิด 1 แห่ง และไม่มีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 2 คะแนน
ร้องตามจังหวะเร็ว - ช้า ดัง-เบา* ผิด 2 - 3 แห่ง และไม่มีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 1 คะแนน
ร้องตามจังหวะเร็ว - ช้า ดัง-เบา* ผิด 4 แห่งขึ้นไป และไม่มีการแสดงออกท่าทางและสีหน้า	ได้ 0 คะแนน

*ความเคลื่อนไหวของเพลงที่เกี่ยวกับความเร็ว - ช้า ดัง- เบา (dynamic)

ตอนที่ 1 ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์

ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์

1. วันที่ให้สัมภาษณ์/...../..... เวลา
2. ชื่อ..... สกุล
3. อายุ

☐ 15 - 20 ปี	☐ 21 - 30 ปี
☐ 31 - 40 ปี	☐ 41 ปีขึ้นไป
4. วุฒิการศึกษา

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี วุฒิ.....
☐ ปริญญาตรี สาขา.....
☐ ปริญญาโท สาขา.....
☐ อื่น ๆ
5. ประสบการณ์การทำงานเป็นครู

☐ ต่ำกว่า 3 ปี	☐ 3 - 5 ปี
☐ 5 - 7 ปี	☐ สูงกว่า 7 ปี
6. ทักษะต่ออาชีพครู

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์ความพึงพอใจ

แนวคำถามสำหรับการประเมินความพึงพอใจ

1. ความสำเร็จของการใช้โปรแกรมฯ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการขับร้อง
 - 1.1 ครูรู้สึกอย่างไรในการเข้าร่วมโปรแกรม
 - 1.2 การเข้าร่วมโปรแกรมช่วยให้ครูร้องเพลงดีขึ้นหรือไม่
 - 1.3 การเข้าร่วมโปรแกรมช่วยให้ครูเห็นความสำคัญของการร้องเพลงที่มีผลต่อเด็กหรือไม่
2. ความเหมาะสมในการใช้แนวคิดทางดนตรีของโคคายมาช่วยในการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้อง
 - 2.1 เนื้อหาโปรแกรมที่เน้นในเรื่องการฝึกการขับร้องเหมาะสมหรือไม่
 - 2.2 กิจกรรมที่นำมาใช้เหมาะสมหรือไม่ อย่างไร
 - 2.3 วัน เวลา สถานที่ ที่จัดโปรแกรมดีหรือไม่
 - 2.4 เนื้อหาเหมาะสมกับเวลา 90 นาทีหรือไม่
 - 2.5 การจัดลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ เช่น เริ่มจากเรื่องง่ายไปสู่เรื่องยาก เหมาะสมหรือไม่ อย่างไร
 - 2.6 บรรยากาศในการฝึกเหมาะสมหรือไม่ สามารถกล่าวถึงตัวผู้ฝึก ผู้เข้าร่วมโปรแกรมได้
 - 2.7 ครูคิดอย่างไรกับโปรแกรมการขับร้องที่มีแนวคิดอยู่บนสุนทรียศาสตร์และจริยศาสตร์
3. ประโยชน์
 - 3.1 การเข้าร่วมโปรแกรมมีคุณค่ามีประโยชน์ต่อครูหรือไม่ อย่างไร
 - 3.2 การเข้าร่วมโปรแกรมมีคุณค่ามีประโยชน์ต่อนักเรียนหรือไม่ อย่างไร
 - 3.3 ข้อมูลหรือทักษะที่ครูนำไปใช้ในการจัดประสบการณ์
4. ข้อคิดเห็นอื่น ๆ
 - 4.1 ควรจัดโปรแกรมอีกไหม ถ้าจะฝึกร้องเพลงต้องการให้เพิ่มอะไร
 - 4.2 หลังจากเข้าโปรแกรมฯ ร้องเพลงทุกวันหรือไม่ วันละกี่เพลง

ภาคผนวก ค

ข้อมูลเชิงสถิติที่ได้จากการทดลองใช้โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการชั่งรังของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตาย

1. การคำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิต \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความสามารถทางการชั่งรังของครู ก่อนและหลัง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการชั่งรังของครูปฐมวัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้านการควบคุมลม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถิติและตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ ใช้สถิติในการคำนวณดังต่อไปนี้

1.1 การคำนวณหาค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต

สูตร	\bar{X}	=	$\frac{\sum X}{n}$
เมื่อ	\bar{X}	=	ค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต
	$\sum X$	=	ผลรวมของคะแนน
	n	=	จำนวนคะแนนทั้งหมด

(อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูต, 2542)

1.2 การคำนวณหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สูตร	S.D.	=	$\sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$
เมื่อ	S.D.	=	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	=	ผลรวมของคะแนน
	$\sum X^2$	=	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	=	จำนวนคะแนนทั้งหมด

(อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูต, 2542)

1.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการขับร้องของครูปฐุมวัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2 \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ \bar{X}_1 = เป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
 \bar{X}_2 = เป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
 n_1 = เป็นขนาดของกลุ่มทดลอง
 n_2 = เป็นขนาดของกลุ่มควบคุม
 S_1 = เป็นความแปรปรวนของกลุ่มทดลอง
 S_2 = เป็นความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม
 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538)

2. ตัวอย่างการคำนวณค่าทางสถิติ

2.1 ตัวอย่างการคำนวณค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต

2.1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมลมก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง

$$\begin{aligned} \sum x &= 33 \\ n &= 14 \\ \bar{X} &= \frac{33}{14} \\ &= 2.35 \end{aligned}$$

2.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

$$\begin{aligned}\sum x &= 47.66 \\ n &= 14 \\ \bar{X} &= \frac{47.66}{14} \\ &= 3.40\end{aligned}$$

2.1.3 ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุม

$$\begin{aligned}\sum x &= 33.75 \\ n &= 14 \\ \bar{X} &= \frac{32.75}{14} \\ &= 2.34\end{aligned}$$

2.1.4 ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนความสามารถทางการขับร้องในด้านการควบคุมหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

$$\begin{aligned}\sum x &= 47.29 \\ n &= 14 \\ \bar{X} &= \frac{47.29}{14} \\ &= 3.38\end{aligned}$$

2.2 ตัวอย่างการคำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2.1 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มทดลองก่อนการทดลองด้านการควบคุม

$$\begin{aligned}\text{S.D.} &= \sqrt{\frac{14(86.5) - (33)^2}{14(13)}} \\ &= 0.81\end{aligned}$$

2.2.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มทดลองหลังการทดลองด้านการควบคุมลม

$$\begin{aligned} \text{S.D.} &= \sqrt{\frac{14(163.92) - (47.66)^2}{14(13)}} \\ &= 0.35 \end{aligned}$$

2.2.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองด้านการควบคุมลม

$$\begin{aligned} \text{S.D.} &= \sqrt{\frac{14(82.06) - (32.75)^2}{14(13)}} \\ &= 0.64 \end{aligned}$$

2.2.4 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มควบคุมหลังการทดลองด้านการควบคุมลม

$$\begin{aligned} \text{S.D.} &= \sqrt{\frac{14(106.22) - (37.88)^2}{14(13)}} \\ &= 0.53 \end{aligned}$$

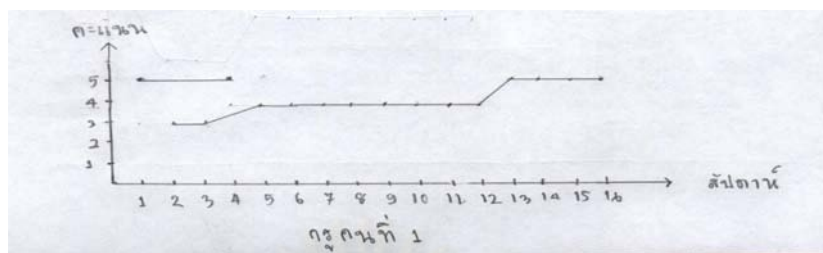
2.3 ตัวอย่างการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการขับร้องของครูปฐุมวัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังนี้

2.3.1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการขับร้องของครูปฐุมวัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้านการควบคุมลม

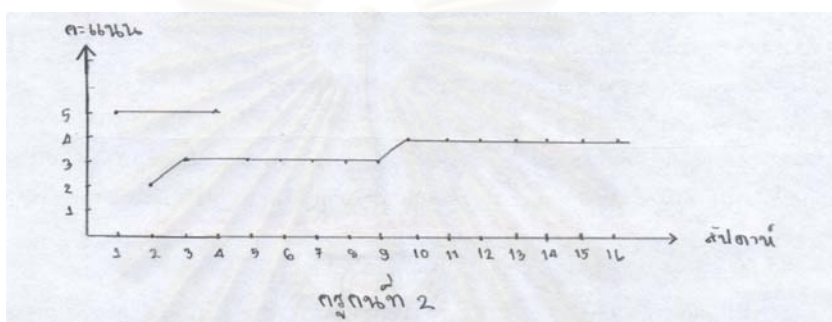
$$\begin{aligned} t &= \frac{3.40 - 2.70}{\sqrt{(13)(0.35) + (3)(0.53) \left[\frac{1}{14} + \frac{1}{14} \right]}} \\ &= 2.916 \end{aligned}$$

ค่า t จากตาราง df = 26, $\alpha = .05$ มีค่า 1.706 ต่ำกว่าค่าที่คำนวณได้แสดงว่าความสามารถทางการขับร้องด้านการควบคุมลมหลังทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

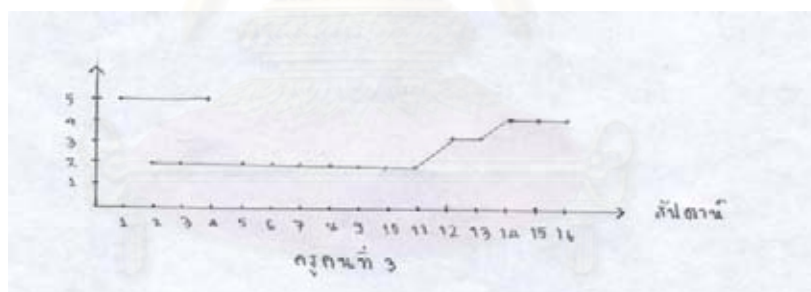
แผนภูมิคะแนนความสามารถทางการชั่งอย่างไ้เพราะของครูปฐมวัย

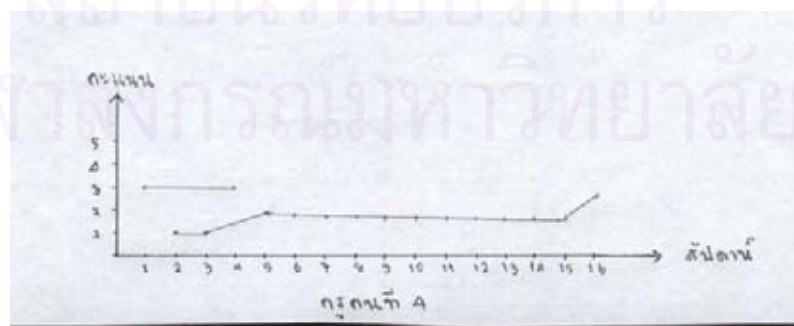
แผนภูมิที่ 10 คะแนนความสามารถทางการชั่งอย่างไ้เพราะของครูคนที่ 1

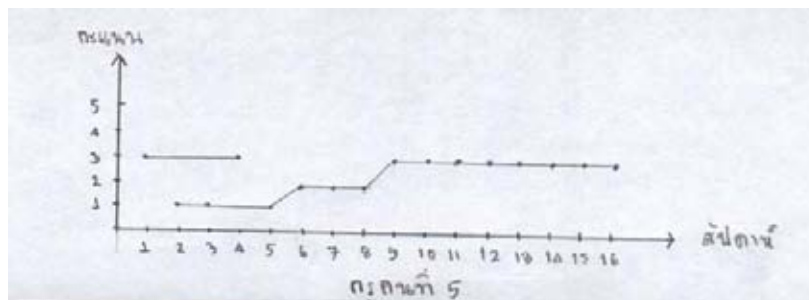
แผนภูมิที่ 11 คะแนนความสามารถทางการชั่งอย่างไ้เพราะของครูคนที่ 2

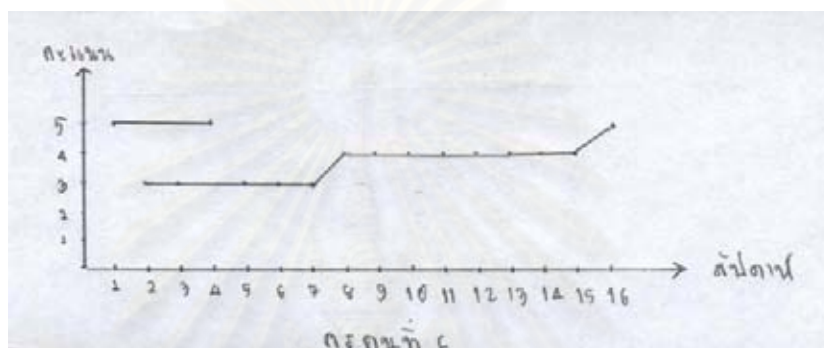
แผนภูมิที่ 12 คะแนนความสามารถทางการชั่งอย่างไ้เพราะของครูคนที่ 3

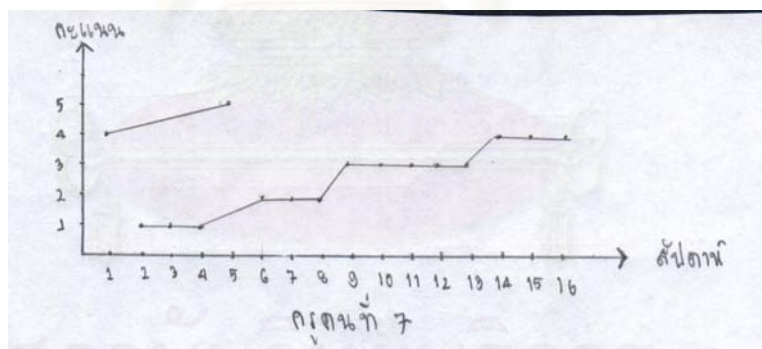
แผนภูมิที่ 13 คะแนนความสามารถทางการชั่งอย่างไ้เพราะของครูคนที่ 4

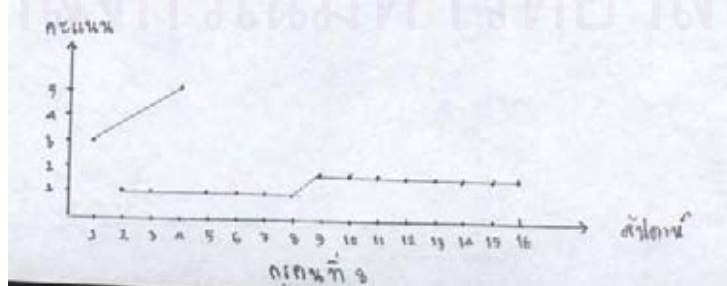
แผนภูมิที่ 14 คะแนนความสามารถทางการซบรื่องอย่างไฟเราะของครุคนที่ 5

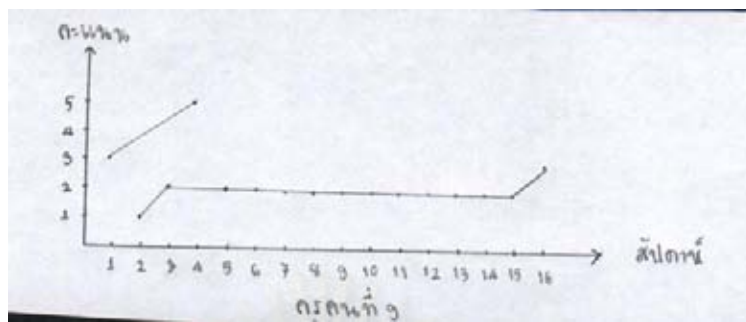
แผนภูมิที่ 15 คะแนนความสามารถทางกรซบรื่องอย่างไฟเราะของครุคนที่ 6

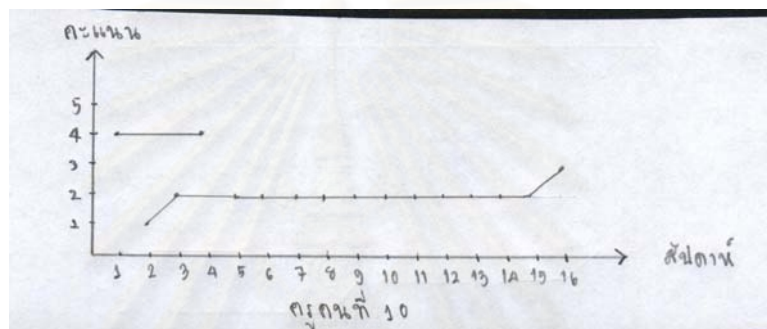
แผนภูมิที่ 16 คะแนนความสามารถทางกรซบรื่องอย่างไฟเราะของครุคนที่ 7

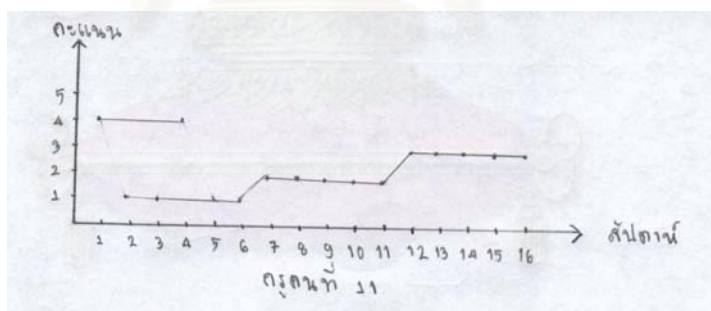
แผนภูมิที่ 17 คะแนนความสามารถทางกรซบรื่องอย่างไฟเราะของครุคนที่ 8

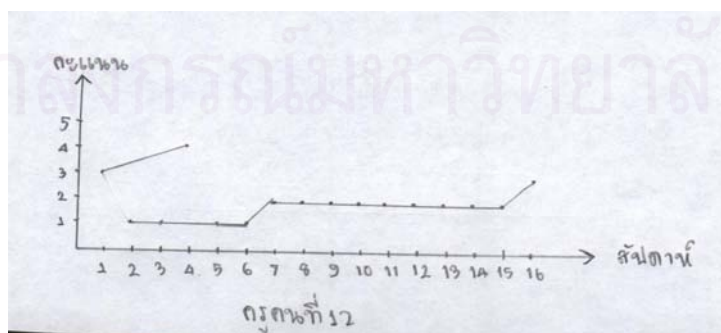
แผนภูมิที่ 18 คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 9

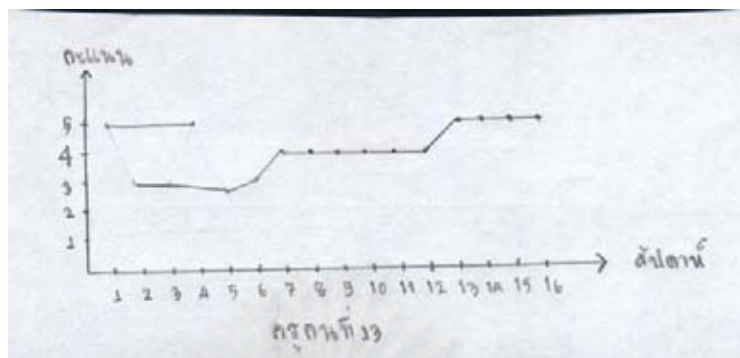
แผนภูมิที่ 19 คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 10

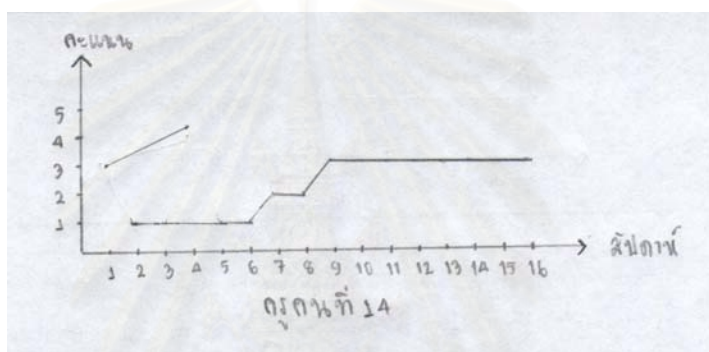
แผนภูมิที่ 20 คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 11

แผนภูมิที่ 21 คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไพเราะของครูคนที่ 12

แผนภูมิที่ 22 คะแนนความสามารถทางการชั่งอย่างไ้เฉพาะของครุคนที่ 13

แผนภูมิที่ 23 คะแนนความสามารถทางการชั่งอย่างไ้เฉพาะของครุคนที่ 14

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแผนการสอน

โปรแกรมการส่งเสริมความสามารถทางการขับร้องของครูปฐมวัยในการจัดประสบการณ์
การเรียนรู้ให้เด็กวัยอนุบาลโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีของโคตาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนขับร้องครั้งที่ 2

ระยะเวลา 90 นาที

วัตถุประสงค์

1. ครูควบคุมลมในการขับร้องได้ดีขึ้น
2. ครูบอกถึงอวัยวะสำคัญที่ใช้ในการขับร้องได้

เนื้อหา

- 1) การร้องเพลงต้องอาศัยการทำงานของอวัยวะทุกส่วน แต่อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียงโดยตรงมี 3 ส่วน ได้แก่
 - 1.อวัยวะที่ใช้ในการหายใจ (ปอด กระบังลม หลอดลม กล้ามเนื้อ หน้าท้อง)
 - 2.อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง (เส้นเสียง ช่องคอ ช่องปาก)
 - 3.อวัยวะที่ใช้ในการสร้างเสียงสะท้อน (ทรวงอก โพรงปาก โพรงจมูก โพรงกะโหลก)
- 2) การหายใจที่ถูกต้องคือ เมื่อหายใจเข้า กระบังลมเคลื่อนต่ำทำให้เกิดช่องว่างที่ทรวงอก อากาศภายนอกจะเข้าไปแทนที่ ผ่านทางปากหรือจมูก หลอดลมแล้วเข้าสู่ปอด เมื่อหายใจออก กระบังลมยกตัวสูงขึ้น อากาศภายในปอดจะถูกผลักออกมาทางหลอดลม จมูกและปาก
- 3) การควบคุมลมหายใจในการขับร้องที่ดีจะส่งผลความเข้าใจในความงดงามของเพลง เนื่องจากการหายใจที่ถูกต้องจะเหมาะสมสอดคล้องกับวรรคเพลงที่ประกอบด้วย จังหวะทำนอง คำร้องที่มีความหมาย

กิจกรรม

ขั้นนำ

- 1.ให้ครูยืนเป็นรูปตัว U เว้นระยะช่องห่างพอที่จะเคลื่อนไหวได้ยืนตรง และแยกเท้าออกจากกันเท่ากับความกว้างของไหล่
2. หมุนตัวไปทางซ้าย พร้อมทั้งเหยียดแขนทั้งสองข้างไปทางซ้ายให้ระดับเดียวกับไหล่ ขณะปฏิบัติต้องปล่อยตัวตามสบาย แกว่งจากสูงมาต่ำ จากเร็วมาช้า และหยุดในที่สุด ขณะทำให้ครูหลับตาและจินตนาการถึงลูกตุ้มนาฬิกาไขลานที่แกว่งไปเรื่อย ๆ และช้าลง จนหยุดนิ่งไป
3. หมุนตัวไปทางขวาแล้วปฏิบัติเช่นเดียวกัน

ขั้นสอน

พูดบรรยายความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับอวัยวะที่ใช้ในการร้องเพลงการวางท่าทางพร้อมทั้งชี้ภาพประกอบ จากนั้นในครูทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการหายใจทั้งหมด 6 ท่า ดังนี้

ท่าที่ 1 จินตนาการว่าไปในที่อากาศบริสุทธิ์ ปลอดภัย สูดลมหายใจเข้าเต็มปอดและหายใจออกอย่างช้า ๆ

ท่าที่ 2 สูดลมหายใจกลิ่นหอมของดอกกุหลาบจำความรู้สึกที่สูดดอกกุหลาบ หายใจออกช้า ๆ ทำซ้ำอีก 2-3 รอบ จากนั้นลองเอาดอกกุหลาบออกแล้วทำท่าหายใจเข้าเหมือนเดิม

ครูสูดกลิ่นจากกุหลาบฝึกการหายใจเป็นธรรมชาติ

ท่าที่ 3 ให้ครูนอนราบกับพื้น หลับตาสักครู่ สังเกตการหายใจของตัวเอง (หายใจเข้าท้องป่อง หายใจออกท้องยุบ) จากนั้นให้ครูยืนขึ้นท่าเตรียมขบรับร้อง ตัวตรง ทิ้งน้ำหนักให้เท่ากันบนเท้าทั้งสอง จากนั้นหายใจเข้าเต็มปอด หายใจออกให้หมดด้วยจังหวะสม่ำเสมอ ทำต่อเนื่อง 20 รอบ

ท่าที่ 4 นอนราบ ยกขาขึ้นเป็นรูปตัว V พร้อมกับหายใจเข้า จากนั้นยกขาลงอย่างรวดเร็วพร้อมหายใจออก ทำซ้ำ 10 รอบ

ท่าที่ 5 หายใจเข้าช้า ๆ ภายใน 10 วินาที กลั้นหายใจอีก 10 วินาที หายใจออกช้า ๆ ภายใน 10 วินาที ทำต่อเนื่อง 10 รอบ

ท่าที่ 6 หายใจเข้าพร้อมกับเดินไป 6 ก้าว แล้วกลั้นหายใจขณะเดินอีก 6 ก้าว จากนั้นจึงผ่อนลมหายใจขณะเดินอีก 6 ก้าว ทำซ้ำ 5 รอบ

จากนั้นให้ครูฝึกการหายใจผ่านการร้อง ให้ครูยืนในท่าเตรียมร้องเพลงหันหน้าไปทางเปียโนและร้องตามเสียงที่ได้ยิน

แบบฝึกหัดที่ 1 ทำปากรูปสระอู หายใจเข้านับ 4 จังหวะหายใจออกช้า ๆ ภายใน 10 วินาที ด้วยเสียง ฮ ทำซ้ำ 3 รอบ

แบบฝึกหัดที่ 2 หายใจและร้องเสียง ฮ ตามจังหวะร้องด้วยเสียงสั้น โดยร้องตามจังหวะช้า จังหวะเร็ว และเริ่มร้องเสียงเบาและดัง

แบบฝึกหัดที่ 3 ใช้มือแตะแก้มใกล้มุมปาก ริมฝีปากแตะกัน เปล่งเสียงรดดั่ง ปรีอ ยาวๆ ทำจนหมดลม ทำซ้ำ 3 รอบ จากนั้นร้องตามโน้ตที่ได้ยินดังนี้

แบบฝึกหัดที่ 4 สูดลมหายใจเข้าร้องเสียงโดกลางประมาณ 10 วินาที ทำซ้ำ 5 ครั้ง พยายามควบคุมลมให้สม่ำเสมอ เสียงไม่สั่น

ขั้นสรุป

ให้ครูนั่งเป็นวงกลมหลับตาลงประมาณ 10 วินาที ค่อยๆ ลืมตาขึ้น ให้ครูบรรยายความรู้สึกเกี่ยวกับกิจกรรมการฝึกหายใจ จากนั้นผู้ฝึกสรุปเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้ทำไป

สื่อและอุปกรณ์

1. แผนภาพแสดง อวัยวะที่สำคัญในการการหายใจ
2. ดอกกุหลาบ เท่าจำนวนครู

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมของครู และให้คะแนนความสามารถทางการขับร้องอย่างไรเพราะของครู

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนซ้ำครั้งที่ 5

เวลา 90 นาที

วัตถุประสงค์

1. ครูสามารถซ้ำร้องได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง
2. ครูเข้าใจและสามารถนำจังหวะต่าง ๆ ของทำนองเพลงที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาลไปใช้ในการจัดประสบการณ์แก่เด็กได้

เนื้อหา จังหวะในทางดนตรีเป็นเรื่องเกี่ยวกับเวลา ประกอบไปด้วย

1. ความเร็วของจังหวะ (Tempo) ในดนตรีจะมีจังหวะเร็ว จังหวะช้า จังหวะปานกลาง โดยจะมีจังหวะยืนพื้น (Beat) เป็นตัวกำหนด

2. อัตราจังหวะ (Meter) ได้แก่ การจัดกลุ่มของจังหวะตบเป็น 2 3 4 ตามธรรมชาติของความหนัก เบาตามจังหวะตบที่เกิดขึ้น

กลุ่มของ 2 จังหวะ 1 - 2
(หนัก - เบา)

กลุ่มของ 3 จังหวะ 1 - 2 - 3
(หนัก - เบา - เบา)

กลุ่มของ 4 จังหวะ 1 - 2 - 3 - 4
(หนัก - เบา - หนัก - เบา) โดยที่จังหวะที่ 1 จะหนักกว่าจังหวะที่ 3

3. จังหวะทำนอง (Rhythm) คือการจัดเรียงของเสียงหรือความเงียบซึ่งมีความสั้น ยาว ต่างกันประกอบกันเป็นลำนำที่ดำเนินไปอย่างอิสระแต่ถูกกำหนดด้วยจังหวะตบ (Beat) ที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอตั้งนั้นในแต่ละเพลงที่ท่วงทำนองแตกต่างกันมีจังหวะของทำนอง (Rhythm)

4. เครื่องหมายสัญลักษณ์แทนจังหวะตามแบบโคดา

| เรียกว่า ทา

□ เรียกว่า ทิ-ทิ

| เรียกว่า ทา - อา

○ เรียกว่า ทา - อา - อา - อา

5. การแต่งบทกลอนขึ้นใหม่ควรใช้จังหวะที่มีความเหมาะสมสอดคล้อง ภาษาที่สละสลวย มีความหมายในเชิงบวก และเป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก เช่น สัตว์ ธรรมชาติ และการคัดเลือกบทกลอนที่นำมาใช้ในการจัดประสบการณ์ควรคัดบทกลอนที่มีคุณค่าและเหมาะสมกับบริบทของสังคมและวัฒนธรรมไทย

ขั้นนำ

1. ครูให้นั่งเป็นวงกลมมือซ้ายแบมือ มือขวาคว่ำมือทำท่าทาบส่งตามจังหวะ
2. ครูนำกระดุมทาบส่งตามจังหวะ โดยให้ครูหนึ่งคนเข้าไปนั่งหลับตาอยู่ในวงกลมแล้วเริ่มร้องเพลง กระดุม ดังนี้

เจ้ากระดุมเม็ดสีขาว เตรียมพร้อมเดินทาง เจ้ากระดุมเม็ดสีขาว เดินเรื่อยไป
เราส่งสัจเจ้าอยู่ที่ใด เจ้ากระดุมเม็ดดงาม เราส่งสัจเจ้าอยู่ที่ใด ลองหาดู
เมื่อถึงประโยคสุดท้ายครูที่อยู่ในวงกลมลืมตาขึ้นแล้วทายว่า กระดุมอยู่ที่ใคร
โดยที่จะสามารถทายได้ 3 ครั้ง ว่ากระดุมอยู่ที่ใคร

5. จากนั้นผลัดกันเป็นคนอยู่ในวงกลมจนครบทุกคน

ครูร้องเพลงกระดุมพร้อมทำท่าทางตามจังหวะ

ขั้นสอน

1. ผู้ฝึกให้ครูฟังเพลงแล้วหัดตบจังหวะยืนพื้น ครูอธิบายลักษณะของจังหวะยืนพื้น
2. ผู้ฝึกเล่นเพลงที่มีลักษณะอัตราจังหวะต่างกัน เช่น 2/4 3/4 4/4
3. ผู้ฝึกใช้ลูกเทนนิสส่งลูกเทนนิสตามจังหวะตามเพลง ดังนี้
 - 2/4 ใช้เพลง ABC Song และ ครอบครวน์นิ้วมือ
 - 3/4 ใช้เพลง Happy Birth Day
 - 4/4 ใช้เพลง Alouette และ เพลงแม่เมตตา

ครูกำลังตั้งลูกบอลตามจังหวะเพลง

4. จากนั้นผู้ฝึกถามครูว่า เพลงทั้งสามเพลงมีความแตกต่างกันอย่างไรให้ครูตอบคำถาม

แล้วจากนั้นผู้ฝึกจึงอธิบายว่า ความรู้สึกของ $2/4$ และ $4/4$ จะมีความรู้สึกที่ไม่แตกต่างกันเท่ากับจังหวะ $3/4$ จะเป็นเหมือนจังหวะเต้นรำ

5. ผู้ฝึกให้ครูร้องเพลงทั้งหมดที่ได้ส่งลูกบอลไปแล้ว ทีละประโยคจนครูร้องได้
6. ผู้ฝึกนำคำกลอนพื้นบ้านของไทยมาให้ครูฝึกพูดตามจังหวะ (ดูในภาคผนวก)
7. ให้ครูแบ่งกลุ่มแต่งคำกลอนแล้วพูดตามจังหวะที่ละกลุ่ม
8. ให้ครูฝึกตอบจังหวะตามสัญลักษณ์ของจังหวะ

ครูฝึกใช้สัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดา

ขั้นสรุป

ผู้ฝึกให้ครูฝึกตอบจังหวะตามสัญลักษณ์ของจังหวะ

สื่อและอุปกรณ์

กระดุม กระดาษ a4 (สำหรับเขียนกลอน) โน้ตเพลง แผ่นสัญลักษณ์จังหวะ และซีทคำกลอน

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของครูในระหว่างทำกิจกรรม สังเกตความสามารถทางการขับร้อง
อย่างไร้เพราะของครู

ภาคผนวก

คำกลอนภาษาไทย
บทร้องเล่นของเด็กไทยสมัยเก่า ในประชุมลำนานา ของหลวงธรรมมาภิรมณ์

โยเออยโยซ่า

โยเออยโยซ่า	ทำนาหนองปล้อง
แม่ควายมีท้อง	ออกลูกเป็นพันธ์
ขนมทอดมัน	สองอันสิบเบี้ย
ไปซื้อไก่เตี้ย	ทำขวัญต้นโพธิ์
ชะโมยลักโก	ลักโທ່ານไป
เขาจับตัวได้	ที่เมืองคูด้
น่าแข่งเป็นผี	จุมุกเป็นไฟ
เขาตีด้วยไม้	กลัวหรือไม่กลัว
ไม้ฆมบับหัว	กลัวแล้วกลัวแล้ว ฯ

พระจันทร์เจ้าขา

พระจันทร์เจ้าขา	ดีฉันถามข่าว
พระจันทร์โคกเคร้า	ดีฉันเป็นทุกข์
พระจันทร์เป็นสุข	ดีฉันสบาย
พระจันทร์เดือนหงาย	ดีฉันเที่ยวเล่น
เดือนมืดไม่เห็น	ดีฉันนอนเสีย ฯ

จิงใจเอย

จิงใจเอย	มาได้สำภา
หมาในไล่เห่า	จิงใจตกน้ำ
หมาในไล่ซ้ำ	จิงใจดำหนิ
ได้กล้วยสองหวี	ทำขวัญจิงใจ
จิงใจให้ฮิ้ว ฯ	

** ร่องอำมาตย์เอก หลวงธรรมมาภิรมณ์ (ถึก จิตรถึก) มีชีวิตอยู่ระหว่าง พ.ศ. 2401–2471 เป็นกวีคนสำคัญในสมัยรัชกาลที่ 5–6 ข้อมูลอ้างอิง (สุภาพร มากแจ้ง : 2535)

เพลงปลอบเด็กที่เกี่ยวกับสัตว์

ค่างควายเคย บินมายืดยืด ค่ำค่ำมีดมีด จะไปสวนไหน
 จะไปสวนหลวง เก็บลูกมะม่วงมาฝากบ้างเนื้อ
 ค่างควายเคย บินมายืดยืด ค่ำค่ำมีดมีด จะไปสวนไหน
 จะไปสวนนอก เก็บลูกมะกอกมาฝากบ้างเนื้อ
 ค่างควายเคย บินมายืดยืด ค่ำค่ำมีดมีด จะไปสวนไหน
 จะไปสวนใน เก็บลูกมะไฟมาฝากบ้างเนื้อ

เพลงปลอบเด็กที่ร้องชวนเด็กกินนม

แหงะแหงะเคย ไปเที่ยวหลงแม่ ว่าจะกินนมใคร
 กินนมตักแตน หลังแบนท้องใส

เพลงปลอบเด็กที่เกี่ยวกับการชมธรรมชาติ

นอนเสียเถิดแม่เนื้อเย็น ตื่นขึ้นมาแม่จะพาเจ้าไปเที่ยวเล่นท้องคลอง
 น้ำขึ้นมามันจะพาลอยละล่อง นวลละอองลูกแม่คนเดียว

เพลงปลอบเด็กที่เกี่ยวกับการแต่งตัว

เดือนเอยเดือนหงาย	ดาวกระจายแจ่มแจ๋
สาวน้อยมาขอแบ่ง	ให้ไปแต่พอทา
ให้ไปมากนัก	เขาซี้มั่งจะนินทา
ให้ไปแต่พอทา	ดวงยิวหาของเรียม

บทร้องเล่นที่มีการร้องล้อให้วิ่งไล่จับกัน

ตุ๊กตุ๊กเคย หุงข้าวตำน้ำพริก ตุ๊กตุ๊กจะไปทำนา หุงข้าวหุงปลา ไว้คอยทำตุ๊กตุ๊ก

บทร้องเล่นที่มีลักษณะการถามตอบ

ถาม	ตอบ
โมงเอย ?	เอย
กินข้าวกับอะไร ?	กินข้าวกับไข่
ซัอนหอยไว้ไหน ?	ไว้ใต้ต้นจันทน์
ไล่จับทันหรือไม่ทัน ?	ไม่ทัน

บทร้องเล่นที่มีลักษณะสร้างความประหลาดใจให้เด็ก

จับปูดำ ขยำปูนา ปูไม่มา ขยำมือเปล่า

บทร้องเล่นที่ส่งเสริมประสบการณ์เรื่องการสัมผัส ให้เด็กสัมผัสหลังมือ

ฝึกเรื่องการฟังและจังหวะ

แมงมุมเออย	ขยุ้มหลังคา
ลูกเจี๊ยบหนักหนา	วางลูกเสียเถิด
แมงมุมเออย	ขยุ้มหลังคา
แมวกินปลา	หมากัดกะโป้งกัน
หมาหน้าย่น	กัดกันแมวดำ

บทร้องเล่นที่ส่งเสริมประสบการณ์เรื่องการสัมผัส ให้เด็กสัมผัสฝ่ามือ ฝึกเรื่องการฟังและจังหวะ

จี๋เจี๊ยบ ตะปู้หางเนี้ยบ ตะเกียบหัก

บทร้องเล่นที่ส่งเสริมประสบการณ์เรื่องระบบของข้อต่อ ช่วยพัฒนาเอ็นข้อต่อ

และจังหวะ เวลาร้องให้ผิงกตัวตามบทร้อง

คางคกเออย ทำหัวปะงกปะงก ว่าจะกินแมงเม่า แมงเม่าเข้ารู

คางคกมองดู ทำหัวปะงกปะงก

(ประเทือง คล้ายสุบรรณ, 2531)

ตัวอย่างเนื้อเพลงที่ให้ครูฟังและแต่งลูกเทนนิสตามจังหวะ

The ABC Song

Moderately

F Eb F Bb F C7 F C7 F C

A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, and T, U, V,

F C7 F C F Bb F Bb F C7 F

W double you and X, Y, Z. Happy, happy shall we be. When we've learned our A, B, C.

เพลงสำหรับฝึกจังหวะ 2/4

Happy Birthday To You

Moderate waltz time MILDRED J. HILL

เพลงสำหรับฝึกจังหวะ 3/4

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนขับร้องครั้งที่ 6

เวลา 90 นาที

วัตถุประสงค์

- 1.ครูสามารถเปล่งเสียงร้องถูกต้องตามทำนองเพลงในเพลงแต่ละประเภทได้
- 2.ครูสามารถใช้สัญญาณมือใช้ในการประกอบการร้องเพลงได้
- 3.ครูสามารถปรับเปลี่ยนเสียงให้เหมาะสมกับความต้องการเด็กในห้องในแต่ละ

สถานการณ์ได้

เนื้อหา

- 1.การขับร้องกับเด็กวัยอนุบาล ครูสามารถใช้เสียงสีระะในการขึ้นเสียงสูงและไม่ควรตะโกนหรือตะเบ็งเสียง ควรปรับระดับเสียงให้อยู่ในโทนเสียงที่อบอุ่นอ่อนนุ่ม
- 2.เพลงที่เหมาะสมกับเด็กควรอยู่ในระดับเสียงที่ได้กร้องได้ คือ อยู่ในช่วง D ถึง A เนื้อร้องที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไปและเนื้อหาสามารถเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของเด็ก
- 3.สัญญาณมือของโคดาจะมีดังนี้

ขั้นนำ

1. ครูพนมมือระดับอก หายใจเข้าพร้อมยกมือขึ้นเหนือศีรษะหายใจออกพร้อมกับกางแขนออกวางมือแนบลำตัว ทำซ้ำอีก 3 ครั้ง

2.ครูนอนหงายราบกับพื้น จากนั้นยกขาทั้งสองข้างขึ้นเป็นตัว V พร้อมกับร้องเสียง ลู เป็นเสียงโน้ตตัวโดยยาว ๆ ทำซ้ำ 5 ครั้ง

ครูฝึกออกเสียงพร้อมยกขาเป็นตัว v

ขั้นสอน

- 1.ผู้ฝึกให้ครูร้องโน้ตที่มีเพียง 2 เสียง คือ S M ตามจังหวะที่ครูกำหนดให้พร้อมกับทำสัญลักษณ์มือ (Handsign)
- 2.จากนั้นร้องเพลง Rain Rain
- 3.ให้ครูแต่งเพลงร้องสำหรับเด็กด้วยเนื้อร้องไทยตามตัวโน้ต ซอล มี (S M) โดยใช้จังหวะ | และ □
- 4.ให้ครูเสนอผลงานของตนเอง
- 5.ผู้ฝึกให้ครูร้องโน้ตตัวใหม่โดยเพิ่มโน้ตตัวลา เป็น S M L พร้อมกับทำสัญลักษณ์มือ
- 6.จากนั้นให้ฝึกร้อง S M L ในเพลง Burny Bee, Bounce High, Little Sally Rand
- 7.ให้ครูลองเคลื่อนไหวตามเนื้อเพลง Burny Bee โดยใช้มือคล้ายกับผึ้งกำลังบิน
- 8.เล่นเกม Bounce High โดยถือลูกบอลคนละลูกเต้นตามจังหวะเพลง จากนั้นให้ครูจับคู่ถือลูกบอลคนละลูก หันหน้าเข้าหากัน เด้งสลับไปมาตามจังหวะเพลง
- 9.จากนั้นให้ครูยืนเป็นวงกลม 2 วงเป็นคู่ ๆ ส่งบอลตามจังหวะ เมื่อใกล้จบแล้วให้ฟังจังหวะที่จะส่งบอลให้คนข้าง ๆ ต่อไป
- 10.ผู้ฝึกให้ครูฝึกร้องเสียงโด (D) พร้อมกับทำสัญลักษณ์มือ จากนั้นทบทวนเสียงทั้งหมดที่ได้ฝึก ร้องตั้งแต่แรกได้แก่ S M L D พร้อมกับทำสัญลักษณ์มือ

11. ผู้ฝึกคัดเลือกเพลงเด็กไทยให้ครูฝึกขับร้อง จำนวน 1 เพลง ได้แก่ เพลงแม่เมตตา

12. ผู้ฝึกให้ครูหัดร้องเพลงให้ถูกต้องตามโน้ตรวมไปถึงการปรับเสียงร้องครูให้ไพเราะ

* การบันทึกระดับเสียงโน้ตของโคดายต่างจากโน้ตปัจจุบัน เช่นโน้ตโด เรมี ของโคดาย คือ d r m แต่ปัจจุบันคือ c d e

ขั้นสรุป

ผู้ฝึกให้ครูทบทวนการใช้สัญญาณมือของโคดาย

สื่อและอุปกรณ์

1. ซีทประกอบสัญญาณมือของโคดาย
2. ลูกบอลพลาสติก
3. โน้ตเพลง
4. ส้อมเสียง

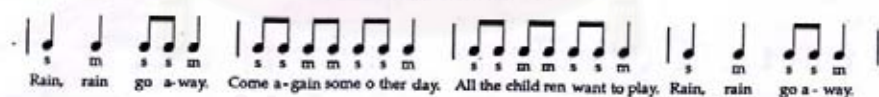
การประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมครูจากการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้น และสังเกตความสามารถทางการขับร้องที่ไพเราะของครู

เนื้อเพลงที่ใช้ฝึกร้อง

สำหรับฝึกร้องเสียงซอล มี (S M)

Rain, Rain

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สำหรับฝึกร้องเสียงซอล มี ลา (S M L)

Burny Bee

s s m | s s m | s s l l s s m
 Bur - ny Bee, Bur - ny Bee, Tell me when your wed - ding be.
 s s l l | s s m | s s l l s s m
 If it be to - mor - row day, take your wings and fly a - way.

Bounce High

s | l | s | m | s s s l s | m
 Bounce high. Bounce low. Bounce the ball to Shi - loh.
 s | m m s | m | s s m m s | m
 Who has the ball now? (*child's name*) has the ball now.

m s l

Little Sally Rand

s s m l s | s s m l s |
 Lit - tle Sal - ly Rand sit - ting on the sand,
 s m s m | s s m l s |
 Weep - ing cry - ing for a nice young man.
 s m l s | s s m l s |
 Rise Sal - ly rise. Dry your pret - ty eyes.
 s m m s | m m s | m m s | m m |
 Turn to the East, Sal - ly, Turn to the West, Sal - ly.
 s m m s | s m l s | m m |
 Turn to the one that you love the best Sal - ly.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความรู้เพิ่มเติมสำหรับครู

ตัวอย่างเพลงพื้นบ้านไทยที่มีความไพเราะ ครูสามารถนำไปฝึกเพิ่มเติมและใช้ขับร้องกับเด็กในชั้นเรียนได้ โดยทั้ง 2 เพลง มาจากงานวิจัยของ ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2540) ที่ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาดนตรีและวิธีการสืบทอดของพื้นบ้านท่าโพ

มอญซ่อนผ้า

ลา

มอญ ซ่อน ผ้า ตุ๊ก - ตา มา ข้างหลัง ใคร เหลอ ไม่ ะ
วัง ตุ๊ก ตา อยู่ข้างหลัง ะ วัง จะถูก ตี

หวาน

โต

หวาน หวาน หวาน สุข ลำ รากู ใน วง รำ ไทโย เธอ ยิ้ม
ยิ้ม เหมือนเธอจะฝาก คำ เธอ ยิ้ม ยิ้มเหมือนเธอ จะ ฝาก คำ ใน ตา หวาน
ดำ เหมือนน้ำ ตาล หวาน

แผนการสอนซ้ำครั้งที่ 10

เวลา 90 นาที

วัตถุประสงค์

1. ครูสามารถควบคุมจังหวะการใช้พู่กันให้สอดคล้องกับการใช้เสียงเพลง
2. ครูสามารถเชื่อมโยงสีกับเสียงได้

เนื้อหา

1. ลักษณะของเสียง (Characteristics of Sound) เป็นองค์ประกอบดนตรีเกี่ยวกับการถ่ายทอดความรู้สึกหรืออารมณ์เพลงและเรื่องเกี่ยวกับความดังค่อยของเสียง
2. ความรู้สึก (Expressions) เป็นเรื่องด้านคุณภาพของดนตรี ซึ่งใช้ถ่ายทอดความรู้สึก ความรู้สึกที่ได้รับการถ่ายทอดผ่านทางกรกำหนดโครงสร้างของทำนอง จังหวะ เสียงประสาน สี สัน รูปแบบ รวมทั้งองค์ประกอบด้านความเร็วของจังหวะและคุณภาพของเสียงดนตรีหรือเสียงร้อง
3. ศิลปะและดนตรีเป็นสุนทรียศาสตร์ที่ช่วยกลมเกลามนุษย์ให้มีจิตใจที่อ่อนโยน การเข้าถึงสุนทรียภาพทางศิลปะและดนตรี ครูควรได้สัมผัสกับความงาม

ขั้นนำ

1. ครูเตรียมอุปกรณ์สำหรับทำสีน้ำ ได้แก่ กระดาษ 100 ปอนด์ พู่กันเบอร์ 20 สีน้ำ 3 สี แดง เหลือง น้ำเงิน ฟองน้ำ ถังน้ำ กระดาษรอง
2. ครูยืนจับยืนกันวงกลมกลางห้อง พร้อมฟังเสียงเปียโน ในคอร์ดต่าง ๆ กัน โดย **คอร์ดหนึ่ง** ให้ความรู้สึกหนักแน่น ให้ครูจับมือไว้แน่นมั่นคง **คอร์ดสี่** ให้ความรู้สึกเหมือนออกเดินทางไปเที่ยว แต่ไม่มีความอบอุ่นเหมือนอยู่บ้าน ให้ครูยกมือขึ้นสูง ๆ **คอร์ดห้า เซเวน** ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังจะเดินทางกลับบ้าน ให้ครูยกมือขึ้นและโน้มตัวไปข้างหน้า
3. ให้ครูหัดฟังคอร์ดต่าง ๆ แล้วทำท่าทางให้สอดคล้อง เริ่มจากคอร์ดหนึ่ง สี ห้าเซเวน และกลับมาที่หนึ่งเหมือนเดิม ทำจนคล่อง จากนั้นให้จัดเรียงคอร์ดสลับไปมาเพื่อฝึกการฟังให้แก่ครู

ขั้นสอน

1. ผู้ฝึกนำกระดาษ 100 ปอนด์ที่แช่น้ำไว้ประมาณ 5 นาที แจกให้ครูนำไปวางบนกระดาษรอง ติดขอบให้เรียบร้อยด้วยกระดาษขาว
2. ผู้ฝึกสาธิตการทำกิจกรรมที่จะทำโดยให้ครูจับคู่กัน โดยมีครูคนแรกนั่งเตรียมพร้อมที่จะวาด ครูคนที่สองยืนด้านหลัง จากนั้นให้ครูคนที่สองจับมือครูคนแรกซึ่งสมมุติว่าเป็นนักเรียน

พร้อมทั้งฮัมเพลงไปเรื่อย ๆ ในขณะที่วาดสีน้ำ โดยภาพที่จะทำไม่กำหนดสีว่าเริ่มต้นด้วยสีใด ภาพที่วาดนั้นจะเป็นรูปแบบเลขแปดที่ใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นภาพที่สมบูรณ์ ดังนี้

ลักษณะการวาดภาพสีน้ำ

ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

3. จากนั้นผลัดกันเป็นคนนั่งและคนที่จับมือเมื่อทุกคนระบายสีน้ำเสร็จแล้ว ให้นำผลงานไปวางไว้ตรงกลางห้องจากพูดคุยถึง ผลงานของตนเอง

4. ผู้ฝึกให้ฝึกกิจกรรมที่สองคือ การวาดรูปสามเหลี่ยมที่หันหน้าเข้าหากัน โดยให้อุปกรณ์แบบเดิม โดยผู้ฝึกสาธิตการทำกิจกรรม โดยให้คู่จับคู่กันอีกแต่ในครั้งนี ให้ครูนั่งหันหน้าเข้าหากัน โดยใช้กระดาษแผ่นเดียวกัน ครูคนแรกเริ่มวาดรูปสามเหลี่ยมโดยเริ่มจากฐานก่อน แล้ววาดไปเรื่อย ๆ จากนั้นครูคนที่สองวาดรูปสามเหลี่ยมตามโดยเริ่มไม่ให้แขนชนกับคนแรกที่เริ่มวาด วาดไปจนถึงด้านบนของกระดาษ ภาพที่สมบูรณ์จะเป็นภาพสามเหลี่ยมซ้อนกันหลายรูป

ลักษณะการวาดภาพสีน้ำ

5. จากนั้นให้ครูนำผลงานว่าไว้กลางห้องและบรรยายความรู้ดีของตนเองขณะวาดรูป
ขั้นสรุป

ผู้ฝึกสรุปกิจกรรมที่ได้ฝึกปฏิบัติในวันนี้ และร้องเพลง Edelweiss

สื่อและอุปกรณ์

- กระดาษ 100 ปอนด์

- สีน้ำ (แม่สี)
- กระดาษ A 4
- ถังน้ำ
- พู่กัน
- ฟองน้ำ
- ขวดใส่สีที่ผสมแล้ว

การประเมินผล

สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม สังเกตความสามารถทางการขับร้องที่ไพเราะของครู

รายการอ้างอิง

ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2540. กิจกรรมดนตรีสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการสอนซ้ำครั้งที่ 12

เวลา 90 นาที

วัตถุประสงค์

1. ครูสามารถแต่งเพลงให้เหมาะสมสำหรับเด็กวัยอนุบาลโดยสอดคล้องกับบริบทของสังคมและวิถีชีวิตของไทย
2. ครูบอกถึงทำนองเพลงที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาลในแต่ละสถานการณ์ได้

เนื้อหา

การแต่งเพลงสำหรับเด็ก ควรตั้งค่านิ่งถึงช่วงเสียงร้องของเด็กเป็นหลัก โน้ตเพลงที่ใช้ไม่สูงหรือต่ำจนเกินไป ใช้ทำนองเพลงสั้น ๆ ซ้ำ ๆ สม่่าเสมอ และสามารถสื่อความหมายให้เด็กเข้าใจได้ เนื้อร้องไม่ควรมีความรุนแรง ภาษามีความสละสลวย ให้ภาพจินตนาการที่สวยงามแก่เด็ก

ขั้นนำ

1. ผู้ฝึกทบทวนสัญลักษณ์ของจังหวะของโคดาเย ให้ครูตบจังหวะตามสัญลักษณ์
2. ผู้ฝึกตบจังหวะโดยใช้โน้ต ทา และ ที ที ในรูปแบบจังหวะต่าง ๆ ให้ครบ 4 จังหวะ เช่น | □ | □ | จากนั้นให้ผู้ครูตบมือตามจังหวะ (Echo – Clapping)
3. ผู้ฝึกตบจังหวะเป็นการตั้งคำถาม โดยใช้โน้ต □ | □ | □ | ในรูปแบบต่าง ๆ ให้อยู่ใน 4 จังหวะ จากนั้นให้ผู้ครูตบคำถามทีละคนโดยการตบมือ ครูต้องคิดรูปแบบจังหวะให้ครบ 4 จังหวะ จากนั้นผู้ฝึกเริ่มตั้งคำถามให้ยาวขึ้น จาก 4 จังหวะ เป็น 8 จังหวะ จากนั้นให้ผู้ครูตบคำถามทีละคน ให้ครบ 8 จังหวะ

ขั้นสอน

4. ผู้ฝึกบรรยาย หลักในการแต่งเพลงนั้น ผู้แต่งควรคำนึงถึง จังหวะ ทำนอง รูปแบบและความยาวของเพลง รวมไปถึงระดับเสียงให้มีความสมดุล การเริ่มต้นของวรรคแรกเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะวรรคแรกจะเป็นวรรคที่กำหนดทำนองเพลงที่เหลือทั้งหมด
5. ผู้ฝึกให้ครูนำเครื่องดนตรีมาจากบ้านมาใช้ในการแต่งเพลง ผู้ฝึกนำ ระนาดฝรั่ง ขลุ่ย มาให้ครูใช้ประกอบการแต่งเพลง
6. ให้ครูแบ่งกลุ่มเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยที่แต่ละกลุ่มจะต้องมีเครื่องดนตรีอย่างน้อย 1 ชิ้น ผู้ฝึกแนะนำให้ครูใช้สัญลักษณ์ทางจังหวะของโคดาเยช่วยในการจดบันทึกเพื่อสะดวกในการร้องโน้ตในภายหลัง ผู้ฝึกให้เวลาครูแต่งเพลง 30 นาที ในการแต่งทำนองและเนื้อร้อง

แผนการสอนขับร้องครั้งที่ 13

เวลา 90 นาที

วัตถุประสงค์

1. ครูเข้าใจแก่นของนิทานสามารถถ่ายทอดความงามและคุณธรรมที่แฝงอยู่ในนิทานให้ผ่านการพูดและการร้องได้อย่างสมบูรณ์
2. ครูตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและความหมายของเนื้อหาในบทละคร
3. ครูสามารถขับร้องเพลงในบทละครได้ถูกต้องตามระดับเสียง ท่วงทำนอง รวมไปถึงการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง ตามอารมณ์ของบทละครในแต่ละฉาก
4. ครูสามารถจัดกิจกรรมวงกลมโดยคัดเลือกบทกลอน บทพูด เนื้อเพลง ได้เหมาะสมกับช่วงเทศกาลต่าง ๆ ของสังคมไทยได้อย่างกลมกลืน

เนื้อหา

1. การคัดเลือกนิทานสำหรับเด็กวัยอนุบาลควรคำนึงถึงเนื้อเรื่องที่แฝงด้วยคุณธรรม มีภาษาสละสลวยสะท้อนให้เห็นภาพจินตนาการที่งดงาม ควรเลือกเรื่องที่สอดคล้องกับเทศกาลของสังคมไทย
2. ในการเล่านิทานสามารถนำบทกลอน บทเพลงที่มีความไพเราะสอดแทรกในขณะที่เล่าเรื่องได้
3. การเลือกใช้เพลงประกอบการเล่านิทานควรกลมกลืนและสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ควรหลีกเลี่ยงการใช้เพลงที่มีเนื้อหาแสดงให้เห็นความรุนแรง

ขั้นนำ

1. ผู้ฝึกให้ครูร้องเสียง C – C' (เริ่มจาก middle C) พร้อมทำท่าทางประกอบ เคลื่อนไหวเข้าออกตามจังหวะ ดังนี้

ร้องเสียง โด (C)	ยกมือไปข้างหน้าระดับเอว ก้าวเท้าขวาไปด้านหน้า
ร้องเสียง เร (D)	ยกมือสูงกว่าโดเล็กน้อยเป็นรูป ^ ถอยเท้าขวากลับมา
ร้องเสียง มี (E)	ยกแขนขนานกับพื้นสูงกว่าเร ก้าวเท้าขวาไปด้านหน้า
ร้องเสียง ฟา (F)	จับมือล้อมแขนเป็นวงกลม ทำท่าหนักแน่น ถอยเท้าขวากลับมา
ร้องเสียง ซอล (G)	ล้อมแขนเหมือนอุ้ม มือซ้ายสูงกว่าขวา ก้าวเท้าขวาไปด้านหน้า
ร้องเสียง ลา (A)	ยกแขนเป็นรูปตัว v เหยงหน้าขึ้น ถอยเท้าขวากลับมา
ร้องเสียง ที (B)	ยืดแขนตรง เขย่งปลายเท้าขึ้นพร้อมก้าวเท้าขวาไปด้านหน้า
ร้องเสียง โด (C')	ยกมือเป็นรูปตัว o พร้อมเขย่งปลายเท้าขึ้น จากนั้นถอยกลับ

2. ผู้ฝึกให้ครูร้องเพลง African boat song

ขั้นสอน

1. ผู้ฝึกให้ครูทบทวนบทละครที่ปรับปรุงแล้วมาทบทวนโดยให้ครูอาสาสมัครเป็นผู้พูดให้ครูคนอื่นฟัง
2. ผู้ฝึกให้ครูทบทวนบทกลอน และบทเพลงที่ใช้ในทำกิจกรรมวงกลม
3. ให้ครูนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่มได้ไปฝึกซ้อมมาที่ละกลุ่มจนครบจากนั้นให้ครูที่เป็นผู้ชมช่วยกันวิจารณ์ พร้อมทั้งสรุปเป็นข้อแก้ไข

4. ผู้ฝึกบรรยายเกี่ยวกับความสำคัญของกิจกรรมวงกลม และลักษณะการจัดกิจกรรมวงกลม
5. จากนั้นให้ครูปรับปรุงบท บทกลอน บทเพลง ทำทาง ให้มีความสอดคล้องและกลมกลืนกันมากขึ้น

ขั้นสรุป

6. ผู้ฝึกทบทวนและสรุปประเด็นสำคัญในการทำกิจกรรมวงกลม

สื่อและอุปกรณ์

1. บทละคร บทกลอน
2. เนื้อเพลง
3. ส้อมเสียง
4. นิทานที่ให้ครูอ่านเพิ่มเติม

การประเมินผล

สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม สังเกตความสามารถทางการขับร้องที่ไพเราะของครู

ความรู้สำหรับผู้ดำเนินโปรแกรม

การคัดเลือกเพลงในกิจกรรมวงกลม

ภาคผนวก

ความรู้เพิ่มเติมสำหรับครู ตัวอย่างนิทานและบทเพลงที่แฝงคุณธรรม

นิทานเรื่องดาวลูกไก่

ชายป่าแห่งหนึ่งมีกระท่อมตายายมีอาชีพเก็บผักและของป่าขายพอเลี้ยงชีพ ตายายเลี้ยงไก่ตัวหนึ่ง ต่อมาแม่ไก่ออกไข่และฟักออกมาถึง 7 ตัว ทุกเช้าแม่ไก่จะเรียกลูกออกมาหากิน บางวันยายก็โปรยข้าวสุกเหลือๆ จากก้นหม้อให้กินด้วย แม่ไก่และลูกไกรู้สึกกตัญญูต่อตายายที่เลี้ยงดู พวกตนอย่างมีเมตตา เย็นวันหนึ่งมีพระมาจุดธูปปักกลดอยู่ริมเชิงเขา ตากับยายจึงเข้าไปนมัสการและตั้งใจจะทำอาหารไปถวาย แต่เมื่อคั้นดูเสบียงอาหารก็ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ตากับยายกลัวว่าพระจะอดจึงปรึกษากันว่าจะฆ่าแม่ไก่แล้วทำอาหารถวายพระ ทั้งตายายรู้สึกเศร้าใจด้วยความรักและสงสารแม่ไก่ และลูกเจ็บบ่อยต้องกลายเป็นลูกก่าพม่า บังเอิญแม่ไก่ได้ยินจึงตัดสินใจยอมสละชีวิตเพื่อทดแทนบุญคุณ แม่ไก่เรียกลูกๆ มาเล่าให้ฟังและสอนให้ลูกรักกัน ลูกไกร้องไห้อย่างน่าสงสารซุกตัวกอดกับแม่เป็นครั้งสุดท้าย เช้ารุ่งขึ้น เมื่อตายายก่อไฟเตรียมประกอบอาหารก็ต้องตกใจ เมื่อเห็นลูกไก่ทั้ง 7 วิ่งตามกันกระโดดเข้ากองไฟตามแม่ไก่ เทวดานางฟ้าผู้พิทักษ์ความดีซาบซึ่งในความกตัญญู จึงรับเอาลูกไก่ไปอยู่บนฟากฟ้ามีแสงระยิบระยับเป็นประกาย ประกาศถึงความดีที่มีความรัก ความสามัคคีของพี่น้องทั้ง 7

เพลงดาวลูกไก่

ผู้แต่ง ชินกร ไกรลาศ

ไอ้ชีวิตคิดไหน ว่าใครหนอใครลิขิต

ประกาศิตของศิวะ

หรือของพระพรหมเจ้า

ว่าต่างกำเนิดเกิดมา พอลืมตามองโลก

บ้างมีโชคบ้างอัปโชค มีสุขโศกปนเศร้า

จอมนราพิสุทธ์ ท่านสอนพุทธบริษัท

เป็นธรรมปรมัต

อ่านถึงธรรมะปรมัต

อ่านถึงอำนาจกรรมเก่า

ว่ากุสะลาพาให้ทุกข์ ดั่งไฟที่ลุกไหม้เรา

บ้างก็ดีก็ชั่ว เพราะตัวของตัวมั่ววุ่น

สร้างบุญทั้งบาป

เหมือนคำที่ฉาบด้วยขาว

ผมมิใช่บัณฑิต อันมีจิตสิเหนหา

ที่จะเป็นนักเทศนา มาเจรจาด้วย
จิตตั้งศรัทธาสาทก เรื่องยากยากจน

มีตากับยายสองคน

ปลูกบ้านอยู่บนเชิงเขา

แกเลี้ยงแม่ไก่ดู มีลูกอยู่เจ็ดตัว

เข้าก็ออกกริมรั้ว จิกกินเม็ดถั่วเม็ดข้าว

เวลามีเหยี่ยวเฉี่ยวโฉบ

นังแม่ก็โอบปีกคุ้ม กางสองปีกออกคลุม

พาลูกทั้งกลุ่มเข้าเล่า

แม่ไก่จะปลอบขวัญลูก

เสียงกึกๆ ปลูกขวัญ ลูกตอบเจ็บบๆ ดังลั่น

ทั้งๆ ที่ขวัญเขย่า แล้วเขี่ยข้าวออกเพื่อ

ต่างค้อยเหยื่อออกให้ ลูกไก่แม่ไก่ไร้ทุกข์

ซีไม่มีสุขใดเท่า ถึงคราวจะสิ้นชีวิต

เมื่ออาทิตย์อัสดง ยังมีภิกษุหนึ่งองค์

เดินออกจากชายเขา รุดงค์เดียวดั้นด้น

เห็นสายฝนห่มมัย หยดกลางพลาทันทันใด

หลังบ้านตายายผู้เฒ่า

อยากรู้เรื่องต่อก็ต้อง

ไปเปิดหน้าต่างฟังเอา

พระรุดงค์ทรงกลด ตะวันก็หมดแสงส่อง

อาศัยโคมทองจันทรา

ที่ลอยขึ้นมาอดเขา ฝ่ายว่าสองยายตา

จึงเกิดศรัทธาสงสาร พระผู้ภิกษาจารย์

จะขาดอาหารมือเข้า

อยู่ดงกันดารปานนี้ หรือไม่มีบ้านอื่น

ข้าวจะกล้าน้ำจะกลืน

จะมีใครยื่นให้เล่า

พวกฟักแฟงแตงกวา

ของเราก็ตายหมด

นี่สงสารเพราะจะอด

ทั้งสองกำสรดโคกเค็ร่า

สักครู่หนึ่งตาจึงเอ๋ย

นี่แน่ะยายเอ๋ยตอนแจ้
 ต้องเชือดแม่ไก่แล้วแกง
 ฝ่ายยายไม่แย้งตาเต่า ฝ่ายแม่ไก่ไต้ยีน
 น้ำตารินรีไหล ครั้นจะรีบหนีไป
 ก็คงต้องตายเปล่าๆ อนิจจาแม่ไก่
 ยังมีน้ำใจรู้คุณ มียายตาการุณ
 คิดแทนคุณเมื่อดข้าว น้ำตาไหลเรียกลูก
 เข้ามาซุกซอกอก น้ำตาแม่ไก่ไหลตก
 ในหัวอกปวดร้าว อ้าปากออกบอกลูก
 แม่ต้องถูกตาเชือด คอยดูแลือดแม่ไหล
 พุ่งนี้ต้องตายจากเจ้า
 มาเถิดลูกมาซุกอก ให้แม่กกก่อนตาย
 แม่ขอจะกกเป็นครั้งสุดท้าย
 แม่ต้องตายตอนเช้า
 อย่าทะเลาะเบาะแว้ง
 อย่าขัดแย้งเหยียดหยัน
 เจ้าจงรู้จักรักกัน อย่าผลุนผลันสะเพร่า
 เจ้าตัวใหญ่สายสวาท
 อย่าเกรี้ยวกราดน้องน้อง
 จงปกครองดูแล ให้เหมือนแม่เลี้ยงเจ้า
 นำสงสารแม่ไก่ น้ำตาไหลสอนลูก
 เข้าถูกตาเชือด ต้องหลังเลือดนองเล่า
 ส่วนลูกไก่ทั้งเจ็ด เหมือนถูกเด็ดดวงใจ
 จึงพากันโดดเข้ากองไฟ
 ตายตามแม่ไกดังกล่าว
 ด้วยอาณิสงส์อันประเสริฐ
 ลูกไก่ไปเกิดเป็นดาว

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาววิมลรัตน์ วิมลรัตนกุล เกิดที่อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง มีความสนใจในดนตรีตั้งแต่วัยเด็กและได้เล่นดนตรีเรื่อยมา โดยได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดา ในปี พ.ศ. 2540 ได้เข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี ในสาขาดุริยางค์สากล คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในช่วงปี 4 ของการศึกษาในระดับปริญญาตรีเริ่มสนใจในเรื่องการศึกษาดนตรีสำหรับเด็กเล็ก จึงได้เข้าอบรมครูและฝึกงานกับทางสถาบันยูริทึมมิคส์เซนเตอร์ (Eurhythmics Center) ที่เป็นสถาบันสอนดนตรีที่มีการฝึกอบรมครูและเปิดการสอนวิชาดนตรีสำหรับเด็กเล็กโดยตรง และเมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ในปี 2543 จึงได้เข้าทำงานกับทางสถาบันยูริทึมมิคส์เซนเตอร์ จนกระทั่งปัจจุบัน ด้วยความรักที่จะอยู่ท่ามกลางเด็กเล็ก และอยากเข้าใจเด็กเล็กมากขึ้น จึงได้ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2545

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย